

Em còn tin sở hữu không?

LÃNH
NAM
HOÀ

LEMON

Mục lục

Văn Án

- * 01. Nước Dừa Hấu 🍹
- * 02. Nhân Duyên 🍎
- * 03. Màu Nho 🍇
- * 04. Đông Ngụ Kỳ 🍌
- * 05. Lại Thắng 🍒
- * 06. Là Bởi Vì Chơi Vui Sao? 🍋
- * 07. Giang Dịch Thật Sự Rất Dễ Lừa 🍋
- * 08. Bác Nông Dân Không Còn Tin Cô Nữa 🍎
- * 09. Anh Có Thích Em Không? 🌶️
- * 10. Tốt Nhất Là Không Nên Làm Bạn Nữa 🍏
- * 11. Đôi Mắt Vẫn Sáng 🥑
- * 12. Đừng Nói Với Cô Ấy 🍎
- * 13. Có Thể Kéo Anh Lên Không 🥥
- * 14. Thừa Nhận 🍌
- * 15. Rất Nhanh Anh Sẽ Trở Về 🥑
- * 16. Kẹo Dẻo 🍬
- * 17. Thèm 🍓
- * 18. Đôi Cánh 🥑
- * 19. Tớ Muốn Gặp Cậu 🌽
- * 20. Anh Thích Em 🍄
- * 21. Lưới Tình 💕
- * 22. Ngọt 🍯
- * 23. Hoa Sơn Chi 🌼
- * 24. Một Chiếc Đuôi Cá 🐟
- * 25. Sắc Đắm Bao Thiên 🌞
- * 26. "Năm Mới Vui Vẻ." 🎆
- * 27. Là Bạn Trai Tớ 🍌
- * 28. Hôn Cùng Thở Dốc Đầu Là Báo Trước 🍎
- * 29. Ở Bờ Biển 🍊
- * 30. Cảm Ơn Em ❤️
- * Phiên Ngoại Một. Em Là Thuốc Độc Cũng Là Thuốc Giải (H) 🍵
- * Phiên Ngoại Hai. Từ Góc Nhìn Của Đường Dung 🍷
- * Phiên Ngoại Ba. Lễ Giáng Sinh (H) 🍊

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa
dtv-ebook.com

Văn Án

Vườn trường ngọt văn / giai đoạn trước nữ truy nam, truy không được liền vỡ mộng bỏ đi mất/ nam chủ trì độn cái gì cũng không hiểu.

"Mỗi lần em lừa anh, anh luôn làm bộ phối hợp với em, giống như trong truyện cổ tích 《có sói tới》, nhưng trong truyện bác nông dân bị lừa vài lần liền không tin cậu bé chăn cừu nữa. Anh lại vẫn luôn vẫn luôn tin tưởng em."

"Cho nên anh có còn tin sói tới không?"

Tiểu mỹ nữ rất biết diễn kịch x đại soái ca vô dục vô cớ rất sủng tiểu mỹ nữ lại tự cho là thông minh

1V1 vườn trường ngọt văn thanh mai trúc mã

Bìa by Hoseki Kawaguchi

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỐI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 01. Nước Dừa Hấu 🍉

* 01. Nước dừa hấu

Editor: Lemon

Ngày mười sáu tháng bảy, kỳ nghỉ hè đã qua hơn nửa tháng trước.

Hứa Ý rốt cuộc cũng được tới nhà cô Đường đi học.

Trước khi cô ra cửa cô ý nghiêm túc trang điểm một phen, dùng kẹp tóc kẹp một cái củ tỏi trên đầu, còn cô ý bôi chút son, trên người mặc một chiếc áo thun trắng in hoạt hình, kết hợp chân váy ngắn bó eo, bên hông đeo một chiếc túi rất nhỏ nhưng lại vô cùng xinh đẹp.

Trước khi ra cửa bị dì giúp việc cười gọi lại, dì hỏi: "Cháu đi ra ngoài chơi à?"

Hứa Ý vuốt vuốt tóc, lộ ra khuôn mặt hình bướm bướm xinh đẹp, "Cháu đi luyện đàn ạ." Hứa Ý cười tủm tỉm, tâm trạng rất tốt.

"Đúng là nên đi ra ngoài, nghỉ hè lâu vậy rồi mà dì thấy cháu cả ngày nằm ở nhà không nhúc nhích."

Nghỉ hè bao lâu Hứa Ý liền ở nhà bấy lâu.

Ba mẹ có rảnh luôn thúc giục cô đi ra ngoài chơi, cô lại không nghe lời, luôn dùng các loại lý do qua loa lấy lệ.

Mùa hè ở phía nam nóng đến chết người. Sáng sớm cô còn ngủ, giữa trưa đi ra ngoài một phút liền đổ mồ hôi ròng ròng, buổi tối bên ngoài nhiều muỗi.

Tối hôm qua Hứa Tri Sơn biết được cô muốn đi nhà Đường Dung luyện đàn, nhin không được quở trách cô nói: "Người không biết còn cho rằng con đàn rất tốt đâu, từ nhỏ đến lớn chỉ thích đánh đàn, tiết học ở trường học con trốn được thì trốn, tiết của cô Đường lại tranh nhau đi cho bằng được. Từ nhỏ đến lớn học không dưới trăm tiết, lại giấy chứng nhận cấp mười con cũng không lấy được. Có thật là con đi học không?"

Hứa Ý lúc ấy nổi giận đùng đùng phản bác, trong lòng lại kinh ngạc, cha cô vậy mà bắt được vấn đề trọng tâm --

Cô có đi học thật không?

Thật ra cô sớm đã đủ thực lực lấy giấy chứng nhận cấp mười rồi, chỉ là cô không nghĩ lấy mà thôi. Một là bởi vì lười, hai là lo lắng cô cần được giấy chứng nhận cấp mười rồi Hứa Tri Sơn sẽ không cho cô đi học đàn nữa.

Cô đương nhiên là đi học!

Chỉ là..... trong nhà cô Đường không chỉ có dương cầm, còn có Giang Dịch.

*

Giang Dịch và cô học chung một trường, hai người quen nhau gần mười năm.

Lần đầu tiên cô tới nhà cô Đường học đàn liền phát hiện trong nhà cô Đường cất giấu một cậu bạn nhỏ vô cùng xinh đẹp.

Khuôn mặt anh trắng trẻo mập mạp, đôi môi đỏ hồng, một đôi mắt vừa đen vừa sáng, là nam sinh đáng yêu nhất mà cô từng gặp.

Rõ ràng đang ở tuổi thích làm bạn nhất, anh lại không thích nói chuyện. Nếu không phải anh có thể gọi Đường Dung là mẹ, cô còn sẽ thật cho rằng cậu bé xinh đẹp này là người câm đâu.

Từ nhỏ cô đã thích mấy món đồ xinh đẹp, cho nên thấy anh xinh đẹp như vậy cô liền thích quấn lấy Giang Dịch chơi cùng.

Ngay từ đầu Giang Dịch không để ý tới cô, sau khi cô dùng kỹ thuật diễn khóc lóc lên án với Đường Dung một hồi, Giang Dịch ngẫu nhiên sẽ nói với cô hai câu.

Sau nữa, Giang Dịch trưởng thành.

Thịt trên mặt anh biến mất, vóc dáng rất nhanh cao lên, dáng người cũng thon gầy, gương mặt tròn trịa xinh đẹp chậm rãi dài ra, trở nên nam tính góc cạnh, cuối cùng anh trở thành "Tuấn nam mặt than" trong miệng mọi người.

Hứa Ý vẫn thích quấn lấy anh chơi cùng, có thể trước kia đơn thuần là thích anh xinh đẹp, sau nữa chậm rãi lên men thành yêu thích không thể tự kiềm chế.

Ai có thể cự tuyệt được Giang Dịch đâu?

Đặc biệt là lúc Hứa Ý thấy anh cười.

Giang Dịch không phải mặt than, chỉ là biểu tình tương đối ít mà thôi.

Anh không biết cười, chỉ có lúc vô cùng vui vẻ mới có thể cong khoe miệng, cong đôi mắt lên một chút.

Những lúc hi hữu đó vô cùng quý giá.

Hứa Ý vô cùng quý trọng mỗi một cái nháy mắt mỗi một nụ cười của anh, hận không thể chụp chúng nó lại, sau đó lúc tâm trạng không tốt liền xem nó như thuốc, nhìn ngắm một hồi tâm trạng sẽ tốt lên.

Bọn họ là thanh mai trúc mã, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, một an tĩnh một thích làm ồn ã, một thông minh một không được coi là thông minh.

Thấy thế nào cũng đều giống phối hợp kinh điển trên phim truyền hình, bởi vậy Hứa Ý vẫn luôn cảm thấy cô cùng Giang Dịch sau này sẽ có

kết quả tốt.

Mãi đến Lâm Khuynh Đình nói với cô: "Thanh mai không bằng trời sinh một đôi."

*

Bắt đầu từ ngày nghỉ hè Hứa Ý liên chưa từng gặp lại Giang Dịch --

Đường Dung đi tỉnh bên cạnh thăm bạn tốt, Giang Dịch cũng đi chung, vì chính là để Giang Dịch xem đại học A mà anh mơ ước.

Tuy rằng Hứa Ý cùng Giang Dịch mỗi ngày đều liên lạc qua di động, nhưng so ra kém hơn gặp mặt nhiều.

Mười mấy ngày chưa gặp Giang Dịch, Hứa Ý cảm thấy tinh thần cùng linh hồn đều chậm rãi khô cạn, nhu cầu cấp bách Giang Dịch tươi ướt.

Cô không muốn lãng phí thời gian ngồi xe buýt liên tục không chờ nổi kêu taxi tới nhà cô Đường.

Sau khi xuống xe ngựa quen đường cũ đi vào tiểu khu, bò lên trên lầu, lúc ấn chuông cửa ngón tay còn hơi rung.

Cách cánh cửa cô nghe thấy tiếng cô Đường--

"Giang Dịch, con đi mở cửa đi, chắc là Hứa Ý tới."

Sau đó chính là tiếng bước chân càng ngày càng gần, trái tim cô tựa hồ cũng bị âm thanh đó làm cho tim đập thành thịch.

Cửa bị kéo ra, Giang Dịch chỉ đứng cách cô 30 centimet.

Đất đai khô cạn được nước tưới đầy, trái tim trong lồng ngực nhảy lên hai cái, sau đó mặt dần dần nóng lên.

Giang Dịch như là mới vừa tắm rửa xong, trên trán có chút ướt, tóc mái cũng bị dính nước. Mặt anh thực sạch sẽ, mặc áo thun trắng quần đùi đen

đơn giản, trên chân mang đôi dép lê.

Một đôi mắt đen láy đang nhìn chăm chăm cô, nhìn thấy mặt cô đỏ hừng, anh mở miệng hỏi: "Nóng lắm hả?"

Hơn mười ngày không nghe thấy giọng anh, Hứa Ý vừa nghe liền kích động đến cơ hồ sắp khóc nức nở. Nghĩ như vậy cô nhắm mắt lại, quả thực rơi xuống một giọt nước mắt.

Giang Dịch sừng sốt, hỏi cô: "Sao lại khóc?"

"Quá nhớ anh đó." Hứa Ý chớp chớp mắt, khóe mắt ướt át phản quang dưới ánh mặt trời.

Giang Dịch thấy rõ một giọt nước mắt kia, lại tựa hồ đã quen cô mở miệng liền nói mấy lời lung tung rối loạn, anh không nói gì mà duỗi tay từ trên ngăn tủ rút một tờ khăn giấy đưa cho cô, sau đó khom lưng mở tủ giày lấy dép lê cho cô.

Thiếu niên dáng người thon gầy, bởi vì khom lưng mà quần áo dính sát lưng anh, xương bả vai thoát ẩn thoát hiện, Hứa Ý nhìn xuống, thấy ngay một phần da thịt trên eo anh không cẩn thận lộ ra.

Giang Dịch đứng dậy nhìn cô một cái, hơi khom lưng đặt dép lê trước mặt cô, lúc chuẩn bị xoay người nghe Hứa Ý nói: "Hình như anh gầy một chút....."

Giang Dịch theo bản năng sờ sờ mặt mình, thấp giọng hỏi: "Có sao?"

"Có phải bởi vì nhớ em không?" Hứa Ý vừa nói vừa cởi giày xăng đan, mang vào đôi dép lê đặt trước mặt.

Giang Dịch mặt không đổi sắc mà liếc cô một cái, cũng không tính toán trả lời cô, sau khi xoay người nhin không được hơi hơi nhú cái mũi.

Hứa Ý tiến vào, đi theo phía sau anh chào cô Đường ngẩng trong phòng khách "Cô Đường, em nhớ cô muốn chết luôn."

Đường Dung cười dịu dàng, kéo cánh tay cô để cô ngồi xuống bên cạnh mình, đẩy mâm trái cây trên bàn tới trước mặt cô "Nhớ bao nhiêu hả?"

Hứa Ý cũng không ngại ngần, dùng tăm xỉa răng xiên miếng dưa hấu bỏ vào trong miệng, vừa ăn vừa nói: "Hận không thể lập tức chạy tới thành phố A tìm mọi người."

Miếng dưa hấu quá lớn nhét đầy miệng cô, lúc cắn xuống nước dưa hấu theo khóe môi chảy xuống, nhanh chóng tụ dưới cằm.

Đường Dung sốt ruột, bên cạnh lại không có khăn giấy liền gọi Giang Dịch đang đứng một bên, Giang Dịch rút tờ khăn giấy, vươn tay cánh tay đưa tới trước mặt Hứa Ý.

Hứa Ý nhìn khăn giấy trên tay anh, không vươn tay lấy mà trực tiếp đưa đầu qua, cầm đề lên tay anh cọ cọ, cúi đầu nhìn khăn giấy màu trắng đã nhiễm màu đỏ nhạt, lúc này mới dờn cầm đi, nói một câu cảm ơn với Giang Dịch.

Đường Dung cười một tiếng, mắng cô sao lại lười như vậy.

Hứa Ý nhún nhún vai: "Không còn kịp nữa, sắp rớt xuống rồi." Nói xong lại nghiêng đầu nhìn thoáng qua Giang Dịch, trong mắt đầy ý cười.

Anh đứng bên cạnh cô, cúi đầu vo tròn tờ khăn giấy đã bẩn trong tay lại, xoay người ném vào thùng rác.

Nhìn tờ khăn giấy bị ném vào thùng rác, chút rung động không bình thường trong lòng anh cũng giống kia tờ khăn giấy kia, bị vo viên lại ném vào thùng rác.

Giang Dịch quay đầu lại nhìn hai người ngồi trên sofa dựa vào cùng nhau thân như hai mẹ con, vừa rồi tựa hồ chỉ có anh cảm thấy không bình thường.

Đường Dung như là đã quen hai người tiếp xúc thân mật như hai anh em.

Hứa Ý càng khỏi phải nói, bất luận là ngôn ngữ hay là hành động, giống như đều không xem anh như một người khác phái, ngược lại như là chị em thân thiết.....?

Tiếng nói chuyện riu rít không dứt, anh nhìn chăm chăm hai người, đem mấy suy nghĩ vớ vẩn đuổi ra khỏi đầu.

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lãng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 02. Nhân Duyên 🍑

* 02. Nhân duyên

Editor: Lemon

Nói đến đi học thì vẫn phải ngoan ngoãn luyện đàn.

Ăn xong trái cây xong cô liền cùng cô Đường vào phòng đàn, đóng cửa lại bắt đầu học.

Giang Dịch trở về phòng mình, phòng anh cùng căn phòng đàn cách không xa, đóng cửa cũng mơ hồ có thể nghe được tiếng đàn du dương từ phòng đàn truyền ra.

Không tới một lát tiếng đàn kia liền đứt quãng, phỏng chừng lại lười biếng đùa giỡn rồi.

Mẹ anh căn bản không trị được cô.

Đường Dung từ nhỏ đã yêu thương cô, trước kia lúc đi học phạt ai cũng không nỡ phạt Hứa Ý.

Cô quá yếu ớt, từ nhỏ đã thích khóc, khóc thật khóc giả lẫn lộn, phần lớn thời gian đều là khóc giả, cuối cùng diễn giả thành khóc thật.

Trong đầu anh lập tức hiện ra bộ dáng lúc cô khóc --

Tê tâm liệt phế, thở hổn hển, hững con mắt, miệng mím chặt, ngực lúc lên lúc xuống.....

Ngay từ đầu anh chỉ là đứng bên cạnh tò mò nhìn, anh rất ít khi có cảm xúc dao động như vậy, cũng muốn tìm tòi nghiên cứu vì sao cô có thể khóc thành như vậy.

..... Giống một con khỉ con rơi xuống nước.

Sau lại anh không dám đứng bên cạnh nhìn nữa. Bởi vì cô sẽ đột nhiên nhằm về phía anh, dùng bàn tay mũm mĩm nắm lấy quần áo anh lau nước mắt nước mũi trên mặt mình, nếu như anh chán ghét né tránh cô liền sẽ phát ra tiếng khóc càng thêm kinh thiên động địa

Hắn vẫn luôn cảm thấy tính tình trước kia của mình không được tốt, nhưng nhớ lại chuyện đó, lại sẽ kinh ngạc phát giác, hóa ra tính tình của mình lúc còn nhỏ cũng không quá tệ.

Ít nhất hiện tại anh sẽ không chấp nhận đưa áo của mình cho người khác lau nước mắt nước mũi.

Suy nghĩ vẫn vơ một hồi lâu.

Anh mở ba lô mình ra chuẩn bị lấy tài liệu ôn tập ra, lúc nhìn thấy món đồ anh giấu trong ngăn nhỏ, động tác trên tay liền ngừng lại, anh duỗi tay lấy món đồ kia ra.

Màu đỏ, rất đẹp, là anh xin ở chùa miếu rất nổi tiếng.

Dự định đưa cho Hứa Ý.

Ngày anh đi tỉnh A cô vẫn luôn ở bên tai anh nhắc mãi muốn quà, anh hỏi cô muốn quà gì thì cô lại không nói, cuối cùng chỉ nghịch ngợm mà nói một câu: "Xem tâm ý của anh."

Ở tỉnh A nửa tháng anh vẫn luôn rất bận, ban ngày vội vàng ôn tập thuận tiện phụ đạo Đồng Ngũ Kỳ, buổi tối mới có thời gian cùng người lớn ra ngoài đi dạo.

Rất nhiều lần đi ngang qua tiệm nhỏ ven đường đầu rất muốn dừng lại chọn cho cô vài món quà nhỏ xinh xắn, rồi lại lo lắng người lớn hỏi đến, chỉ có thể thôi.

Mãi đến ngày ấy, anh đi theo Đường Dung cùng một đám chú đi đi chùa miếu cầu phúc.

Đêm qua rơi một trận mưa lớn, sáng sớm không khí còn rất ẩm ướt, con đường còn chưa khô, ven đường cây cỏ đầu giống như mới tắm xong, ướt nhẹp lại mang theo một tầng sương sớm.

Bọn họ dọc theo đường núi vòng vào đi lên đỉnh núi, trên đường gặp phải vài đội người xuống núi, đa số đều là người già lớn tuổi, bước đi vội vàng chân chẳng có lực, trên mặt cũng mang theo nụ cười thỏa mãn.

Đường rất dài, anh vốn có chút không chút để ý, nhưng chờ tới lúc nhìn thấy được chùa miếu tinh xảo to lớn, trong lòng không khỏi tràn ngập cảm giác tôn kính. Người lớn không nói một lời, cẩn thận thành kính khom lưng vái lạy.

Đám con nít đi theo sau lưng người lớn cũng học theo vái lạy.

Trời dần sáng, không khí cũng giảm bớt ẩm ướt, sương mù mờ mờ bao quanh tòa miếu cũng tan đi, Giang Dịch nhìn thấy một đám người cẩn thận đồ đạc trông giống như bùa bình an, hỏi thăm một chút, bọn họ nói là mua ở trong tiệm "Ngự Thủ*".

*Ngự Thủ (bùa omamori)

Một số thông tin cho rằng bùa omamori có nguồn gốc từ tín ngưỡng Thần Đạo có từ rất lâu đời tại Nhật Bản.

Ngày nay bất cứ ai dù đi theo tín ngưỡng nào cũng có thể sử dụng loại bùa omamori mang theo bên mình để mang đến sự may mắn và bình an cho bản thân.

Trong nền văn hóa Nhật Bản bùa omamori được xem như một vật tượng trưng có thể mang đến sự may mắn và bình an cho người đeo nó, chúng tượng trưng cho vị thần Shinto nên rất được kính trọng tại đây.

Người dân Nhật Bản thường đến những ngôi chùa, đền để xin những tấm bùa omamori cầu bình an này cho những người thân của mình. Hiện nay bùa omamori được thiết kế một cách đẹp mắt có thể làm móc treo điện thoại, để trong túi xách,... để có thể lúc nào cũng được bên cạnh người cần chúng. (Nguồn: ...)

Ảnh minh họa Ngự Thủ

Trong lòng vừa động, anh nói với Đường Dung một tiếng liền đi đến trong tiệm định mua một cái cho Hứa Ý.

Trong trí nhớ của anh, Hứa Ý luôn thích mua mấy món đồ chơi nhỏ tinh xảo, sau đó treo ở trên cặp sách hoặc là túi đựng bút, đi đường, vật trang trí luôn bay bay trong không trung, làm người ta nhìn đến đau mắt.

Trong tiệm chen đầy người, đợi hơn mười phút mới đến lượt anh.

"Cầu cái gì."

"Tặng người khác."

"Muốn cầu cái gì cho người nọ?" Nhân viên cửa hàng hỏi.

Giang Dịch suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Cái gì cũng cầu."

Nhân viên cửa hàng xoay người, ở trong rổ chọn lựa, cuối cùng đưa cho anh một túi Ngự Thủ căng phồng.

"Trong đây có nhân duyên, việc học, vận may, khỏe mạnh. Đầu có tất cả bên trong, đây cậu cầu đi."

Nhân viên cửa hàng tuổi không nhỏ, trên mũi đeo một cái kính viễn thị, lời nói cũng có chút không rõ ràng lắm, Giang Dịch nghe có chút khó khăn,

lúc phản ứng lại mới nói: "Nhân duyên..... không cần, cô ấy vẫn còn là học sinh cấp ba."

"Học sinh cấp ba thì có làm sao! Sao tư tưởng của cậu còn cổ hủ hơn tôi vậy! Đầu đã là học sinh cấp ba rồi là đã có người thích, cậu yên tâm cần đưa cho cô bé đi, bảo đảm con đường nhân duyên suôn sẻ." Nhân viên cửa hàng không kiên nhẫn nhét vào tay anh, nói với người phía sau: "Cần cái gì?"

Anh cần Ngự Thủ càng phồng, một lần nữa trở lại trong miếu, vái lạy thần linh một lần, lúc kết thúc vừa lúc Đường Dung dẫn theo bạn bè đi tới.

"Giang Dịch! Cậu cũng mua Ngự Thủ nữa à?" Thanh âm kinh ngạc vui vẻ từ phía sau anh vang lên.

Anh xoay người, thấy biểu tình kinh hãi trên mặt Đồng Ngu Kỳ, "Ừ."

Cảm giác được ánh mắt chờ mong của Đồng Ngu Kỳ, anh nắm lấy Ngự Thủ kia, tính toán cất nó vào túi, lại bị Đồng Ngu Kỳ ngăn lại --

"Có thể cho tớ xem một chút không?"

Giang Dịch mặt vô biểu tình đưa ra, cô ta cũng từ trong túi của mình lấy ra Ngự Thủ mới mua.

Đối lập một chút, cô ta cười nói: "Sao của cậu dày vậy, cần không ít đi?"

Giang Dịch gật gật đầu.

"Cậu cần gì vậy?" Nàng lại hỏi.

"Cái gì cũng cần." Giang Dịch đáp.

Cô ta cần hai túi Ngự Thủ trong tay ngấm ngấm một lúc lâu, giọng điệu dằn ngang đầu hỏi Giang Dịch: "Giang Dịch..... Bằng không chúng ta trao đổi....." Lời còn chưa nói hết đã bị Giang Dịch đánh gãy --

"Đây là tặng người khác."

Đuôi lông mày nhướng lên vui vẻ của Đổng Ngu Kỳ cứng đờ, khóe miệng giật giật: "Ồ.....vậy à, xin lỗi..... Tớ không biết."

"Không sao." Anh lấy túi Ngự Thủ của mình về

Đường Dung ở một bên nghe được, cười cười với Đổng Ngu Kỳ, nhỏ giọng hỏi con trai mình: "Tặng ai vậy?"

"Hứa Ý."

Khóe miệng tươi cười của Đường Dung càng cong hơn, duỗi tay cầm Ngự Thủ trong tay anh, bóp bóp, "Đưa cái này không tệ, nhất định Hứa Ý sẽ thích."

.....

Tiếng đàn đứt quãng bên tai đã dừng, sau một lát cũng không nghe thấy, phỏng chừng là Hứa Ý lại lười biếng.

Anh cầm Ngự Thủ căng phồng trong tay, quả nhiên, giây tiếp theo cửa phòng anh bị gõ.

Anh nhét đồ vào túi, đi qua mở cửa.

Hứa Ý đứng ở cửa, cười hì hì nhìn anh: "Em luyện xong rồi."

Đôi mắt cô cong cong, trên môi tươi cười, không biết có gì vui dữ vậy.

"Mới luyện bao lâu đâu?" Giang Dịch hỏi.

"Cô Đường nói buổi tối mời em ăn thịt luộc, cô ra ngoài mua đồ ăn rồi, cho em nghỉ ngơi một lát."

"Nghỉ ngơi liền không luyện?"

"Đừng nhiều lời. Ra đây, xem TV." Hứa Ý kéo xuống khoe miệng, đuổi tay đẩy cửa ra, trực tiếp nắm chặt cổ tay anh kéo anh từ trong phòng ra.

Giang Dịch bị cô lôi kéo, cô bước chân rất rộng, bu ãn cười giống như vai hề trong phim hoạt hình, nhưng anh vẫn có thể dễ dàng đuổi kịp. Tiếng dép lê "bạch bạch bạch" vang lên.

Anh tùy ý cúi đầu liếc nhìn chân cô.

Khung xương cô rất nhỏ, tay chân đều rất nhỏ, làn da trắng sáng phấn nộn.

Không biết có phải nghĩ hè nhàm chán hay không, mười đầu ngón chân đều được sơn màu nho, càng tôn lên làn da trắng nõn của cô.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa

dtv-ebook.com

* 03. Màu Nho 🍇

* 03. Màu nho

Editor: Lemon

Màu rất đậm, giống như quả nho chín, có lớn có bé nằm trên ngón chân trắng nõn. Thoạt nhìn vô cùng no đủ, thậm chí tản ra ánh sáng ónh nhuận.

Phát giác ra tâm tư mình đã phiêu tán đến trình độ này, Giang Dịch vội vàng phanh lại.

Hứa Ý cũng không biết Giang Dịch đem sơn trên ngón chân cô liên hệ tới quả nho, chỉ biết rằng đã thật lâu cô không cẩn thận ngắm Giang Dịch rồi.

Giống như là ở nhà mình, cô quen cửa quen nẻo cầm lấy đi đâu khiến từ xa, tùy tiện mở một bộ phim truyền hình, quăng dép lê, chân trần ngổ xếp bằng ngổ trên sofa, lại cầm hạt dưa trên bàn cắn ăn.

"Tạch" một tiếng, cô nhả vỡ hạt dưa trong miệng ra, hơi hơi nghiêng đầu nhìn anh: "Chơi vui không?"

Giang Dịch biết cô đang hỏi anh đi tỉnh A mười mấy ngày nay, nghĩ nghĩ anh dựa vào sofa, nhìn chằm chằm TV nhàn nhạt nói: "Cũng bình thường."

"Đi chơi ở đâu?" Hứa Ý tiếp tục hỏi, lực chú ý của cô đã hoàn toàn không đặt trên màn hình TV, cô xoay người đối mặt Giang Dịch, nhìn chằm chằm anh.

Loại ánh mắt này thực trắng trợn lại lộ liễu, giống nước đường mật ong dính trên mặt anh, nhưng mà dường như anh đã quen rồi, chậm rì rì mà nửa nhắm mắt, hai mắt hơi có chút mệt mỏi, anh nhìn TV, ngẫu nhiên liếc cô một cái.

"Không đi đâu cả, mẹ anh thường xuyên đi ra ngoài chơi, anh ở nhà đi chợ, ban ngày làm bài tập, buổi tối ra ngoài tản bộ." Giang Dịch nhớ lại nói.

"Ồ? Đi tỉnh A cũng không chơi cái gì, vậy sao còn đi thật xa tới đó?" Hứa Ý phun tào.

Nhìn sắc mặt cô Giang Dịch liền biết cô muốn nói gì, không đợi cô nói nhớ anh, không có anh ở đây rất nhàm chán, anh đã nói trước: "Em có nhiều bạn như vậy, nghỉ hè cũng sẽ không nhàm chán."

Nghe anh nói vậy, Hứa Ý đúng là nhớ tới hơn mười ngày trước bạn bè hẹn cô ra ngoài chơi, nhưng đầu bị cô từ chối, lý do đầu giống nhau --

Bị bệnh, không tiện ra cửa.

Nếu bọn họ nói muốn tới thăm, Hứa Ý liền nói mắc bệnh tương tự.

Giang Dịch là thuốc của cô, anh chạy bệnh của cô liền rõ ràng.

"Không đúng không đúng, mười mấy ngày nay em đầu ở nhà đếm trăng đếm sao đếm ngày chờ anh về" Hứa Ý phản bác nói.

Giang Dịch làm như miễn dịch với loại đối thoại này rồi, liếc cô một cái, bình tĩnh ừ một tiếng.

Hứa Ý biết ngày thường anh rất ít biểu lộ ra cảm xúc dao động, nhưng cô đã mười mấy ngày không gặp anh, bao nhiêu nhiệt tình đầu bị một chậu nước lạnh của anh dập tắt, trong lòng lan tràn tức giận.

Cô trừng anh, thở phì phò trực tiếp nằm trên sofa.

Hai người im lặng xem TV, Hứa Ý thấy anh không có phản ứng gì liền cố ý đuổi người, đá đá đùi Giang Dịch, "Khát."

Giang Dịch vốn không xem TV, anh đang chờ cô.

Hai người quen nhau gần mười năm, cãi nhau vô số lần, tất nhiên cũng làm hòa không biết bao nhiêu lần.

Tuy rằng phần lớn thời gian đầu là Hứa Ý đơn phương tức giận, nhưng Giang Dịch đã thu ần thực đến trình độ có thể thông qua hành vi cử chỉ của Hứa Ý biết được cô có tức giận hay không.

Giờ phút này, Hứa Ý cũng không tính là rất tức giận, không cần xin lỗi, anh chỉ cần chờ đợi, chờ đợi cô dùng phương thức vênh mặt hất hàm sai khiến mà hai người làm lành.

Anh chờ tới r ồi, cũng như anh suy nghĩ, cô đang dùng cách này cho anh bậc thang.

Nhưng anh không nghĩ tới cô sẽ dùng chân đá anh, kỳ thật trước kia cô cũng từng làm như vậy, nhưng có lẽ là bởi vì chính mình vừa r ồi có chút suy nghĩ kỳ quái, anh không tự khống chế mà lại nhìn thoáng qua móng chân cô.

Màu nho, thật sự rất xinh đẹp.

Anh đứng dậy đi phòng bếp rót nước cho cô, Hứa Ý vừa lòng mà nhìn chăm chăm bóng lưng anh.

Tính tình cô tới cũng nhanh đi cũng nhanh, cô thực thường xuyên phát giận với Giang Dịch, lại không hề lo lắng Giang Dịch sẽ thật sự cãi nhau với cô.

Khả năng bọn họ chính là thanh mai trúc mã đi, trong lòng cô có một loại tự tin cây sủng sinh kiêu.

Hơn nữa Giang Dịch là không có khả năng cùng cô cãi nhau.

Giang Dịch rất tốt với cô, cô vẫn luôn biết.

Uống nước Giang Dịch rót cho cô, giận dữ trong lòng Hứa Ý không thể hiểu mà tiêu tan, hòa hảo như lúc ban đầu chưa từng xảy ra chuyện gì.

Đường Dung rất nhanh về tới, Đường Dung căn bản nhìn không ra Hứa Ý vừa rồi mới giận dữ, vào phòng bếp cười hỏi Hứa Ý có muốn ăn thịt luộc xắt lát bà làm không.

Hứa Ý nói ngọt nói muốn, lại vô cùng tích cực chạy đến phòng bếp giúp đỡ.

Giang Dịch ngồi ở trong phòng khách nghe phòng bếp truyền ra tiếng cười, cúi đầu sờ sờ Ngự Thủ trong túi mình.

Lúc ăn cơm Hứa Ý ngồi đối diện Giang Dịch, Đường Dung ngồi đầu bàn, ba người hoà thuận vui vẻ.

Nhớ tới cái gì, Đường Dung đột nhiên nói với Giang Dịch: "Ngu Kỳ làm thủ tục nhập học xong rồi, hình như là ở lớp bên cạnh con?"

Hứa Ý vui đầu ăn cơm, không nghe rõ.

Giang Dịch nuốt cơm trong miệng xuống, thấp giọng nói: "Hình như là vậy, con không có nghe."

"Dì Lưu không yên tâm nên đi theo Ngu Kỳ cùng nhau tới, cũng là hy vọng một năm cuối cùng con bé có thể cố gắng hơn, nếu con rảnh thì giúp con bé phụ đạo một chút." Lúc Đường Dung nói lời này trong lòng quanh quẩn một chút kiêu ngạo.

Giang Dịch gật gật đầu, vừa muốn nói gì, Hứa Ý ngồi đối diện đột nhiên ngẩng đầu lên --

Cô nhú mày, đôi mắt trừng to, nhìn chằm chằm Giang Dịch: "Ngu Kỳ? Đờng Ngu Kỳ ả?"

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa

dtv-ebook.com

* 04. Đồng Ngu Kỳ 🍌

* 04. Đồng Ngu Kỳ

Editor: Lemon

Đường Dung thấy biểu tình cô như thấy quỷ thì không hiểu ra sao, bà thấy Giang Dịch không trả lời, liền nói với Hứa Ý: "Đúng vậy, em còn nhớ Ngu Kỳ không? Hai đứa trước kia từng gặp nhau một lần phải không? Là năm học lớp 4?"

"Năm học lớp 3 ạ." Hứa Ý cảm thấy ngực bắt đầu khó chịu, thấp giọng sửa đúng nói.

Nhắc tới Đồng Ngu Kỳ, trong đầu cô liền hiện ra một bóng dáng cao béo hơn cô.

Kỳ nghỉ hè năm lớp 3 kia, Đồng Ngu Kỳ đi theo mẹ Lưu Tư Bình tới tìm cô Đường chơi. Ngày đó vừa lúc là ngày cô tới nhà cô Đường học đàn, Lúc Lưu tư bình tới, cô Đường không thể bỏ bê công việc được, chỉ đành để Đồng Ngu Kỳ ở trong nhà chơi, còn kêu Giang Dịch tiếp đãi hai mẹ con họ.

Lúc ấy Hứa Ý còn ngây ngốc hỏi Đường Dung là ai tới.

Đường Dung sờ sờ đầu nhỏ của cô, "Là bạn tốt của cô Đường tới chơi, còn dẫn theo một chị gái xinh đẹp giống em vậy, em luyện đàn xong thì đi ra ngoài chơi với chị gái được không?"

Hứa Ý từ nhỏ liền thích những món đồ xinh đẹp, nghe Đường Dung nói như vậy tất nhiên là muốn làm bạn với Đồng Ngu Kỳ.

Nhưng chờ cô luyện đàn xong đi ra ngoài nhìn, trong phòng khách căn bản là không có chị gái xinh đẹp nào cả.

Chỉ có một bé gái cao béo ng ầy bên cạnh Giang Dịch chơi thú bông.

Thú bông là ngày hôm qua Đường Dung rút thăm trúng thưởng ở siêu thị, nhưng mà Giang Dịch cũng không thích thú bông, vì thế li ền đặt trên sofa trang trí.

Hứa Ý lại liếc mắt một cái li ền nhìn trúng con thú bông kia.

Vốn dĩ cô nghĩ hôm nay luyện đàn thật tốt, sau đó lại da mặt dày đòi cô Đường thưởng, nhưng hiện tại thú bông bị một bé gái khác lấy chơi, bé gái kéo lỗ tai thú bông, dùng sức rất mạnh, chỗ nối giữa lỗ tai cùng mặt hàm đầu bị lôi kéo đến đứt chỉ, sợi bông bên trong cơ h ồ muốn rớt ra ngoài.

Hứa Ý vừa tức vừa đau lòng, lúc vừa định mở miệng hỏi Đường Dung có thể cho cô con thú bông đó hay không, Đường Dung đã cất cao giọng nói với bé gái kia: "Ngu Kỳ thích con thú bông đó không? Dì Đường cho con."

Hứa Ý cảm giác được trái tim trong nháy mắt vỡ vụn.

Lúc ấy tuổi còn nhỏ chỉ cảm thấy ủy khuất, lập tức hốc mắt đã nóng lên đ ầy lệ. Lại vô cùng hiểu chuyện, cô cúi thấp đầu che giấu nước mắt, r ầu rĩ nói cô muốn đi WC.

Tất cả lực chú ý của Đường Dung đầu đang đặt trên người Đ ồng Ngu Kỳ nên không có chú ý tới Hứa Ý đang khóc.

Hứa Ý nhốt mình trong WC, rút vài tờ giấy, dùng sức xoa nước mắt trên mặt lại vẫn không thể ngăn cản chúng nó tiếp tục rớt xuống, cô lại dùng sức mà lau nước mắt nước mũi. Thẳng đến hốc mắt cùng chóp mũi đầu thành màu đỏ, cảm giác ủy khuất mới dần dần biến mất.

Rửa sạch tay, lại rửa mặt cô mới mở cửa WC ra.

Cửa vừa mở ra, cô ngạc nhiên phát hiện Giang Dịch vậy mà đang đứng ở cửa.

Anh như là đứng đó đợi được một lúc rồi, dùng ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng nhìn chằm chằm Hứa Ý.

Cô theo bản năng cúi đầu, lại phát hiện tựa hồ không thay đổi được gì, trăn mặc trong chốc lát, cô ngẩng đầu hỏi anh muốn đi WC sao, cô muốn đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua, anh duỗi tay giữ chặt cổ tay cô liền đụng phải lòng bàn tay ướt nhẹp.

"Sao lại khóc." Anh hỏi Hứa Ý, thanh âm tuy rằng non nớt nhưng là vô cùng bình tĩnh.

Hứa Ý ngay từ đầu lắc đầu, sau đó đối diện đôi mắt đen láy của anh, hèn phách tựa hồ đầu có thể bị nhìn thấu, cô bẹp miệng: "Muốn thú bông."

Giang Dịch chỉ dùng một cái chớp mắt liền rõ ràng ý tứ của cô.

Bàn tay đang nắm cổ tay cô hơi hơi buông ra, đầu ngón tay anh đụng phải gan bàn tay cô, Hứa Ý cảm giác được một trận tê dại.

Giây tiếp theo, lại nghe được câu nói làm trái tim cô an tâm --

"Ngày mai em tới, anh đưa em một con."

Kỳ thật ngay lúc đó cô mới lớp 3, cũng không biết cái gì là tình yêu, chỉ biết lúc nhìn Giang Dịch cảm thấy tâm trạng tốt lên thôi.

Nhưng chính là như vậy làm trái tim cô không ngừng tích tụ rung động, cuối cùng cũng đến lúc cô để hiểu được cảm giác trong lòng--

Cô thích Giang Dịch.

Giang Dịch biết từ nhỏ Hứa Ý liền cùng Đổng Ngu Kỳ không hòa hợp, hiện tại cần thận giấu lại..... Hoặc là mối thù của hai người chính là từ

con thú bông kia.

"Cậu ấy chuyển tới trường học bọn em?" Trái tim Hứa Ý lạnh hơn nữa.

Sau khi nghe được câu trả lời của Đường Dung, trái tim cô càng lạnh.

Thịt luộc tươi ngon ngậm trong miệng đầu cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, cô nhút chí mà buông đôi đũa, một mình nói mình ăn no rồi.

Đường Dung thấy dáng vẻ này của cô, cho rằng thân thể cô đột nhiên khó chịu, sốt ruột hỏi có phải bị bệnh hay không.

Hứa Ý ý thức được Đường Dung hiểu lầm, lại cũng không có cách nào nói rõ cô là bởi vì Đổng Ngu Kỳ mới không muốn ăn nữa, kéo kéo khóe miệng, ôm bụng nhỏ giọng nói: "Là đi cả tới ạ."

Đi cả là khối gạch, nơi nào cần nó liền dọn tới nơi đó. (?)

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lãng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 05. Lại Thắng

* 05. Lại thắng

Editor: Lemon

Khai giảng Lâm Khuynh Đình gặp lại Hứa Ý, lúc phát giác sắc mặt cô thúí hoắc theo bản năng mà cho rằng cô lại cãi nhau với Giang Dịch, hỏi hai câu mới biết được giữa thanh mai trúc mã bọn họ có một Đ ồng Ngu Kỳ chen ngang --

Đ ồng Ngu Kỳ từ nhỏ đã thích lôi kéo Giang Dịch chơi cùng, kỳ nghỉ hè năm học lớp 3 kia cô ta không chỉ cướp đi con thú bông kia mà còn cướp mất phần lớn thời gian của Giang Dịch.

Đ ồng Ngu Kỳ khi còn nhỏ cao béo như trâu, trưởng thành lại thay đổi thành bộ dáng khác.

Vẫn cao g ầy, nhưng cô ta chỉ cao mà béo. Giờ phút này Đ ồng Ngu Kỳ g ầy yếu như cây trúc, hơi có chút tư thái Lâm Đại Ngọc.

Buổi sáng ba người cùng nhau nhau đi học, Hứa Ý thấy cổ tay cô ta trắng nõn nhỏ hẹp, phảng phất nhẹ nhàng chạm một cái là có thể vặn gãy.

Lâm Khuynh Đình cảm thấy Hứa Ý khoa trương, đột nhiên thấy ngoài cửa sổ lớp học có một bóng nữ sinh cao g ầy đi ngang qua.

Hứa Ý nhìn chằm chằm nữ sinh kia, nâng cằm nói "Là cậu ta."

Lâm Khuynh Đình nhìn ngoài cửa sổ thân ảnh Đ ồng Ngu Kỳ thướt tha lả lướt lại nhu nhược, trong lòng bất giác nổi lên lòng trù mến thương tiếc, hoàn toàn đã quên bản thân là bạn khuê mật của Hứa Ý.

Hứa Ý vỗ vỗ cô nàng kêu cô phục hồi tinh thần lại.

Lâm Khuynh Đình phản ứng lại, có chút do dự mà khuyên Hứa Ý: "Nếu không.....thôi đi? Thanh mai không thể so với trời sinh một đôi."

Hứa Ý xù lông: "Dựa vào cái gì!"

"Cậu ta lớn lên thật là đẹp mắt..... Không phải nói cậu không đẹp, chính là không cùng một loại hình với cậu, cậu ta chính là loại 'nhìn thấy mà thương', còn cậu là..... nhìn một cái liền biết người thích làm ăn." "

"Tớ không làm ăn thì sao có thể có một vị trí trong lòng Giang Dịch được." Hứa Ý vẻ mặt bức bối.

Nghĩ nghĩ một hồi, cô móc di động từ trong túi ra gửi tin nhắn giọng nói cho Giang Dịch: "Ngày hôm qua em nằm mơ thấy bị người xấu theo dõi, tan học anh có thể đưa em về nhà không?" Còn xen lẫn vài tiếng nghẹn ngào, rất giống như là khóc.

Lâm Khuynh Đình thấy toàn bộ quá trình, vỗ tay "Đồ Ngưu Kỳ không có thủ đoạn như cậu, phần thắng rất có khả năng thuộc về cậu."

Vài giây sau, Giang Dịch trả lời cô: "Sao sáng nay không nghe em nói?"

"Quên mất." Cô nhẹ nhàng bâng quơ kể sơ lược, lời nói dối chững chát lời nói dối.

"Được."

*

Lớp Hứa Ý cùng lớp Giang Dịch cách khá xa, một ở đầu hành lang một ở cuối hành lang.

Buổi chiều tan học, Giang Dịch đứng giờ tới cửa lớp cô.

Hứa Ý vốn đang hi hi ha ha cười giỡn với Lâm Khuynh Đình, khoảnh khắc nhìn thấy anh tới liền thay đổi biểu tình.

Giang Dịch đứng trước cửa sổ, cách cửa sổ nhìn bọn họ.

Hứa Ý đại khái có thể thấy rõ biểu tình bình tĩnh trước sau như một của anh, còn có thể thấy rõ ánh chiêu tà dừng trên tóc anh phản xạ ra ánh sáng ôn nhu.

Trong nháy mắt như vậy, Hứa Ý đột nhiên cảm giác như Giang Dịch cũng đang dùng ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn cô, tựa như ánh chiêu tà.

Ngây ngẩn một hồi, đột nhiên trong lòng Hứa Ý quay cuồng cảm xúc không nói nên lời.

Cô đeo ba lô lên liền chạy tới bên cạnh anh, cười nhẹ đặt cánh tay anh: "Đi thôi."

Giang Dịch nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

Hai người sóng vai đi tới, Giang Dịch hỏi cô mơ thấy ác mộng gì.

Hứa Ý nghĩ nghĩ, nhấp môi, "Mơ thấy một người xấu."

"Sau đó thì sao?" Giang Dịch hỏi.

"Người xấu theo dõi em, muốn cướp đi tất cả đồ vật bên cạnh em."
Hứa Ý thấp giọng nói.

Giang Dịch trầm mặc trong chốc lát, "Mộng đều là giả." Nói xong bước chân hơi dừng, dùng một loại thanh âm phá lệ bình tĩnh nói: "Là của em chính là của em, ai cũng không thể cướp đi được."

Hứa Ý không nghĩ tới anh sẽ nói như vậy liền nghiêng đầu nhìn anh, khóe miệng mang theo tươi cười: "Được."

Mới vừa đi ra khu dạy học, hai người ở sân thể dục đụng phải Đồng Ngu Kỳ.

Hôm nay là ngày đầu tiên Đồng Ngu Kỳ đi học, giờ phút này cũng đã cùng một bạn học nữ thân mật kéo cánh tay nhau.

Nhìn thấy Giang Dịch cùng Hứa Ý, cô ta bước nhanh đi tới, "Hai người về cùng sao?"

"Anh ấy đưa tôi về." Hứa Ý cười nói.

Hứa Ý có thể thấy rõ khoe miệng tươi cười của Đổng Ngu Kỳ trong nháy mắt cương cứng, nhưng trong nháy mắt Đổng Ngu Kỳ lại khôi phục bình thường, quay đầu nhìn Giang Dịch, "Mẹ tớ muốn mời cậu tới nhà ăn cơm, cũng nói qua với dì Đường rồi....." Dứt lời cô ta liền dùng ánh mắt do dự nhìn Hứa Ý.

Hứa Ý nhin xuống xúc động muốn trợn trắng mắt, cũng nghiêng đầu nhìn Giang Dịch, chờ anh trả lời.

"Mẹ tôi không có nói với tôi. Lần sau đi, giúp tôi chào dì Lưu một tiếng." Mặt anh vẫn vô biểu tình, làm người ta đoán không ra rốt cuộc anh đang suy nghĩ cái gì.

Đổng Ngu Kỳ giấu không được biểu tình mất mát, kéo kéo khoe miệng, nói không có việc gì.

"Chúng tôi đi trước đây." Hứa Ý kéo quai ba lô Giang Dịch.

"Tạm biệt."

Vương Mông vẫn luôn đứng ở một bên lúc này mới đi đến bên cạnh Đổng Ngu Kỳ, một bộ dáng ngạc nhiên "Cậu quen hai người họ à?"

Đổng Ngu Kỳ là học sinh mới chuyển trường tới lớp bọn họ, an tĩnh lại xinh đẹp. Vương Mông biết cô từ tỉnh bên cạnh chuyển tới, không nghĩ tới cô quen Giang Dịch cùng Hứa Ý.

"Người lớn quen nhau." Trong tầm mắt Đổng Ngu Kỳ hai người càng lúc càng xa --

Hứa Ý trong chốc lát đi nhanh hơn Giang Dịch, trong chốc lát lại cố ý quay đầu lại đứng chờ anh, trong chốc lát đẩy đẩy bả vai Giang Dịch bảo

anh đi nhanh chút, trong chốc lát lại lôi kéo ba lô anh không cho anh đi, dọc theo đường đi đều làm ồn ỉ.

"Nhưng mà trông rất thân?" Vương Mông đột nhiên tiến đến bên tai cô ta, thấp giọng hỏi: "Hai người bọn họ là một đôi sao?"

Đông Ngụ Kỳ nghe câu này liền lui nửa bước, nhìn vẻ mặt 'ăn dưa' của Vương Mông, phản bác nói: "Sao có thể được?"

"Không phải? Dính nhau như vậy còn không phải một đôi sao? Là đang đợi tốt nghiệp cấp 3 hả?" Vương Mông tiếp tục hỏi.

"Sao cậu lại nói như vậy?"

"Nghe nói họ là thanh mai trúc mã, từ lớp 10 chính là làm chuyện gì đều cùng nhau làm, mọi người còn tưởng rằng là loại quan hệ định hôn từ bé đâu."

Ý cười trong mắt Đông Ngụ Kỳ chậm rãi biến mất, nhỏ giọng hỏi một câu: "Không phải Hứa Ý vẫn luôn quấn lấy Giang Dịch sao? Từ nhỏ cứ như vậy, Giang Dịch không nỗ lực tuyệt mà thôi."

Vương Mông nhú mày nhớ lại, đột nhiên như thể phát hiện ra chuyện trọng đại gì, nói: "Hình như là như vậy!"

*

Hứa Ý vẫn luôn biết hiện tại cô đang cùng Đông Ngụ Kỳ trong tối ngoài sáng mà phân cao thấp.

Ngày đó cô dành được Giang Dịch rồi cho rằng chính mình toàn thắng, nhưng mà ngày giữa trưa hôm sau ở nhà ăn cô liền nhìn thấy Giang Dịch cùng Đông Ngụ Kỳ mặt đối mặt ngồi ăn cơm.

Lâm Khuynh Đình giật mình đến nói không ra lời, quay đầu nhìn thoáng qua Hứa Ý, phát hiện hai mắt cô như đang bốc lửa.

Lâm Khuynh Đình nhỏ giọng hỏi một câu: "Cậu thua rồi sao?"

"Tuyệt đối không thể." Hứa Ý sục sôi ý chí chiến đấu, cô quay đầu nói với Lâm Khuynh Đình: "Tớ làm bộ chân đau, lát nữa cậu đỡ tớ để tớ đi. Đừng nói chuyện, đỡ tớ là được, hiểu không?"

Lâm Khuynh Đình nghe cô nói đến sừng sốt sừng sốt, chỉ biết đại ra gật đầu.

Ngay lúc Hứa Ý "khập khiễng" "trong lúc vô tình" đi ngang qua Giang Dịch, quả nhiên bị Giang Dịch gọi lại.

Lâm Khuynh Đình cảm thấy sau lưng đầu đổ đầy mồ hôi, cô ấy quay đầu nhìn thoáng qua Giang Dịch, thấy anh vội vàng lau miệng đứng dậy đi tới chỗ các cô.

"Cậu ấy tới." Lâm Khuynh Đình có chút hốt hoảng.

Hứa Ý thấp giọng nói: "Cậu đừng nói gì đó."

Giang Dịch đi đến bên cạnh Lâm Khuynh Đình, không dấu vết mà đỡ Hứa Ý dựa lên người mình, thanh âm vẫn vô cùng bình tĩnh, nhưng mà giọng điệu lại có chút sốt ruột, "Làm sao vậy?"

"Trật chân." Hứa Ý nhe răng trợn mắt nói.

"Chân trật còn tới nhà ăn? Nhiều người như vậy bị đụng phải thì làm sao bây giờ." Giang Dịch đỡ cô đi tới bên cạnh.

Hứa Ý làm bộ ủy khuất, "Đã đói bụng."

.....

Lâm Khuynh Đình đứng bên cạnh nhìn hai người, trong chốc lát quay đầu nhìn Đổng Ngu Kỳ ngẩng trước bàn vẽ mặt khó coi, một chút liền biết Hứa Ý lại thắng rồi.

Sau đó cô ấy ý thức được, Hứa Ý luôn thắng cũng không phải bởi vì Hứa Ý thủ đoạn cao minh, mà là bởi vì trái tim Giang Dịch vốn dĩ đã ở chỗ cô rồi.

$$(\sim \nabla \sim)(\sim \nabla \sim)(\sim \nabla \sim)\sim$$

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 06. Là Bởi Vì Chơi Vui Sao? 🍋

* 06. Là bởi vì chơi vui sao?

Editor: Lemon

Hứa Ý diễn có thể nói là thuận buồm xuôi gió.

Cô được Giang Dịch đỡ đi, thoát nhìn vết thương rất nghiêm trọng.

Giang Dịch hỏi cô sao lại bị thương.

Cô cau mày nói là lúc xuống cầu thang bị hụt chân.

Giang Dịch lại muốn đưa cô tới phòng y tế khám, Hứa Ý nói cô đã đi rồi, bác sĩ nói không nghiêm trọng lắm, nghỉ ngơi là được.

Hai người ngồi trong một góc nhà ăn, nơi này không có bao nhiêu người, chỉ là bên tai vẫn ồn ào ầm ĩ.

"Anh ăn cơm trưa với Đổng Ngu Kỳ." Hứa Ý nhìn chằm chằm anh nói, "Trương Chương đâu, không phải anh luôn ăn cơm với cậu ta sao."

"Trương Chương ăn xong đi trước rồi."

"Ba người ngồi ăn chung bàn?"

"Anh cùng Trương Chương ăn được một nửa, Đổng Ngu Kỳ hỏi có thể ngồi chung không, Trương Chương nói được, cậu ấy liền ngồi xuống."

Hứa Ý đã có thể tưởng tượng được Trương Chương thiếu đòn dùng ánh mắt ái muội nhìn Giang Dịch cùng Đổng Ngu Kỳ.

Trương Chương đáng chết!

Hứa Ý giống như bị tức đói bụng, "Em muốn ăn bánh mì."

"Anh đi mua."

*

Tính tình Hứa Ý không tốt. Một khi chán ghét ai đó, hai chữ "Không thích" liền viết trên mặt.

Tuy rằng cô sẽ không đi trêu chọc người khác, nhưng nếu bị đâm cái đuôi, cũng đừng nghĩ cô sẽ nhẫn nhịn.

Cho dù cô dễ giận lại kiêu căng nhưng cũng có rất nhiều người thích làm bạn với cô, bởi vì cô luôn lạc quan, cả ngày hi hi ha ha, tươi cười vô cùng có sức cuốn hút.

Nhưng chỉ có Lâm Khuynh Đình cùng Giang Dịch là người vô cùng gần gũi mới có thể biết thật ra trong lòng cô rất yếu ớt miễn cảm, thậm chí thích dùng vẻ ngoài bén nhọn để che giấu bất an trong lòng.

Cô thường xuyên diễn kịch, thậm chí là đối Giang Dịch.

Cô thích ở trước mặt anh nguy trang thành một bộ dáng đáng thương, bởi vì như vậy cô có thể xác định được Giang Dịch có bao nhiêu quý trọng cô.

Từ nhỏ đến lớn, Hứa Ý nói dối Giang Dịch lớn lớn bé bé nhiều bao nhiêu đã không đếm được.

Có đôi khi cô sẽ bị vạch trần, thậm chí có khi còn sẽ bởi vậy mà cãi nhau.

Nhưng sau đó chỉ cần là cô nói anh vẫn sẽ tin.

Khi còn nhỏ Hứa Ý từng đọc câu chuyện 'có sói tới'.

Cậu bé chần chừ bởi vì nghịch ngợm mà lừa bác nông phu vài lần "có sói tới", sau đó bác nông dân không còn tin cậu nữa.

Ngay từ đầu cô cảm thấy bản thân tựa như cậu bé chần chừ nghịch ngợm, Giang Dịch là bác nông dân, sau lại phát hiện bọn họ không giống vậy--

Chỉ cần cô nói, Giang Dịch nhất định sẽ tin.

Nhưng lời nói dối có đôi khi vẫn sẽ bị vạch trần.

*

Ngày hôm sau Hứa Ý giả bộ trật chân.

Bài thi mấy ngày hôm trước vừa được phát xuống dưới, Hứa Ý phát huy thất thường, thành tích vốn không tốt lập tức té xuống đáy cốc.

Trần Dịch Duy thấy cô rầu rĩ không vui, đi tới trêu chọc hai câu, chọc đến Hứa Ý mặt đen phát giận.

Hứa Ý giận đùng đùng đi tới bàn Trần Dịch Duy, cầm lấy bài thi của cậu, sau khi nhìn thấy điểm trên bài thi liền phụt một tiếng cười lớn "Còn không bằng tớ nữa!"

Trần Dịch Duy thấy cô cười liền y như bị đâm phải đuôi, sốt ruột đi lên cướp lại, "Trả tớ."

"Trắc nghiệm sai sáu câu, cậu quá đỉnh nha!" Hứa Ý cầm bài thi vừa trốn vừa xem.

Trần Dịch Duy ở phía sau đuổi theo cô tới cửa, ngượng đến đỏ mặt, nhào lên cướp.

Hứa Ý nhanh hơn một bước chạy ra khỏi cửa, lại bởi vì có người đứng ở cửa mà đột ngột dừng bước, suýt nữa đụng phải người trước mặt.

Vốn muốn hỏi Giang Dịch sao lại ở đây, nhưng một khắc nhìn thấy rõ biểu tình trên mặt Giang Dịch kia, Hứa Ý mới ý thức được bản thân hiện tại không thể chạy nhảy đùa giỡn.

Cô bị trật chân, đáng lẽ phải ng ồi im một chỗ.

Không nghĩ tới lời nói dối sẽ bị vạch trần trắng ra như vậy, tuy cô có chút thông minh nhưng hiện tại cũng không biết nên giải quyết như thế nào, chỉ là đỏ mặt đứng đó.

Trần Dịch Duy thấy cô đứng lại, duỗi tay cướp bài thi của mình về, "Sắp làm sinh viên sao còn giống như học sinh tiểu học vậy? Chỉ biết c ần đồ của người khác chạy loạn."

Nhìn thấy mặt Giang Dịch lạnh băng nhìn chằm chằm Hứa Ý, Trần Dịch Duy cảm giác được không khí xấu hổ nên không đành lòng nhìn Hứa Ý cùng Giang Dịch giằng co như vậy, cậu kéo kéo cổ áo Hứa Ý, "Đi thôi, đi xem bài thi của cậu."

"Buông ra đi!" Hứa Ý nghiêng đầu nghiêng rằng nói với cậu.

"Hung dữ như vậy làm gì." Trần Dịch Duy buông lỏng tay.

"Tớ hung dữ sao?" Hứa Ý lại hỏi.

Giang Dịch lẳng lẳng nhìn hai người đang cãi nhau trước mặt, tay đang nắm Ngự Thủ trong túi bắt đầu nóng lên, anh cắt ngang hai người đấu võ m ồm: "Có rảnh không?"

Hứa Ý nhỏ giọng nói 'biến' với Trần Dịch Duy, quay đầu lộ ra nụ cười xấu hổ với Giang Dịch, không tính là cười, hẳn là so với khóc còn khó coi hơn, "Có."

Bỏ lại Trần Dịch Duy, hai người đi đến cuối hành lang.

Hứa Ý không dám nhìn Giang Dịch, sợ nhìn thấy biểu tình không vui trên mặt anh.

Cô nhìn thẳng, ánh mắt dừng trên cổ anh.

Hầu kết anh lẩn lẩn, "Không bị trật chân đúng hay không."

Thanh âm vốn dĩ không có cảm xúc gì giờ phút này tựa như băng lạnh, đầu Hứa Ý cúi càng thấp, "Ừm."

Giang Dịch cúi đầu chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu màu đen của cô, cổ trắng nõn lộ ra, lông tơ trên mặt rõ ràng có thể thấy được, nếu là ngày thường khả năng anh còn sẽ cảm thấy thú vị đáng yêu, giờ phút này chỉ cảm thấy trong lòng bức bối dị thường.

Anh biết cô trời sinh tính tình nghịch ngợm tinh quái, vốn cũng không muốn chắt vắn cô, nhưng anh không biết vì sao cô phải nói dối anh, ở trước mặt anh thút thít nói chân đau, ở trước mặt người khác có thể chạy có thể nhảy đầu võ mồm đùa giỡn.

Trước kia anh cũng bị đã bị gạt vài lần, nhưng lần này lại cảm thấy không giống lần trước.

Trong ngực quanh quần phiền muộn cùng phần nộ, còn có một ít cảm xúc không biết tên.

Lời mình nói ra cũng nằm ngoài dự kiến, mang theo gai nhọn bén nhọn, "Tại sao lại gạt anh?"

Này

Hứa Ý tất nhiên không có khả năng ăn ngay nói thật, nói là bởi vì ghen ghét cho nên muốn giả bộ đau chân thu hút lực chú ý của Giang Dịch?

Quá mất mặt, còn có khả năng sẽ bị Giang Dịch chán ghét.

Không thể nghĩ ra một đáp án tốt nhất, cô liền chỉ có thể trề mặt.

Gió lạnh thổi qua, ánh mặt trời cũng di chuyển, bên cạnh có vài học sinh đi ngang.

Giang Dịch nhìn chăm chăm cô hồi lâu, cổ óan khí trong lòng cũng không bởi vì thời gian dài mà bình tĩnh lại, ngược lại càng ngày càng tức giận.

"Là bởi vì chơi vui sao?"

Hứa Ý khiếp sợ, bởi vì trước nay anh chưa từng nói nặng với cô như vậy.

Hiện tại Giang Dịch tựa hồ có chút mất khống chế cảm xúc, quen anh gần mười năm, Hứa Ý có thể nói, những lúc như vậy rất ít.

Giang Dịch rất ít khi tức giận như vậy, nhưng mỗi một lần cô đều chân tay luống cuống.

Hiện tại cũng vậy.

Cô đột nhiên ngừng đầu, nhìn chăm chăm anh nói: "Không phải..... Không có."

Giang Dịch có thể thấy rõ con người ẩn ẩn ánh sáng trong mắt cô, còn có cảm xúc sợ hãi hoảng loạn.

Cô sợ hãi hoảng loạn.

Lúc anh ý thức được điểm này, lý trí đã bay đi lập tức trở về

Ngọn lửa trong lòng bỗng nhiên liền hành quân lặng lẽ, sóng gió mãnh liệt chậm rãi bình ổn, chỉ còn lại ngọn sóng nhàn nhạt.

Anh xoay đầu không nhìn đôi mắt ướt át kia, từ trong túi móc khăn giấy ra đưa cho cô.

Khăn giấy bị Hứa Ý cầm qua, ngón tay run rẩy đụng tới ngón tay anh.

Hô hấp anh nặng nề, thật lâu sau mới rầu rĩ nói một câu: "Thực xin lỗi."

Hứa Ý không nói lời nào, chỉ là yên lặng mà lau nước mắt.

Vốn dĩ cũng không muốn khóc, nhưng nghe Giang Dịch chất vấn như vậy, ủy khuất trong lòng liền lập tức phá tan gông cùm xiềng xích, đột nhiên nẩy lên đại não, nước mắt như thế nào đều ngăn không được.

Giang Dịch thấy cô khóc, lại cũng không biết nên dỗ thế nào, khăn giấy rất nhanh liền ướt đầm, Hứa Ý không để ý tới anh mà chỉ lo khóc, thút thít cũng không biết nói cái gì đó.

Vẫn còn tức giận.

Lại không chịu nổi cô khóc nhè.

Đúng lúc này tiếng chuông vào lớp vang lên.

Hứa Ý dùng đôi mắt ướt át đỏ hoe nhìn anh một cái, ".....Em vào lớp đây." Nói xong không đợi anh trả lời liền đi trước.

Ở đây cách phòng học cô cũng không xa, đi không tới hơn mười mét liền quẹo vào cửa sau đi vào.

Chuông dự bị lại vang lên một lần, Giang Dịch lúc này mới như là bị đánh thức, nhấc chân trở về phòng học.

Lúc đi ngang qua lớp Hứa Ý, anh nghiêng đầu tìm bóng dáng cô, anh thấy cô nằm úp sấp trên bàn, Lâm Khuynh Đình đưa khăn giấy cho cô, Trần Dịch Duy giống như con khỉ ở bên cạnh cô chạy tới chạy lui.

Anh bình tĩnh quay đầu đi, lúc trở lại lớp liền móc Ngự Thủ trong túi ra, ném vào chỗ sâu nhất trong ngăn kéo.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 07. Giang Dịch Thật Sự Rất Dễ Lừa 🍋

* 07. Giang Dịch thật sự rất dễ lừa

Editor: Lemon

Hứa Ý vốn nghĩ rằng lần này cãi nhau sẽ giống như những lần trước vậy, Giang Dịch cúi đầu trước tới tìm cô, sau đó cô lại thuận nước đẩy thuyền nói chuyện với anh, như vậy trò khôi hài không mấy vui vẻ liền sẽ như vậy qua đi.

Nhưng Giang Dịch cũng không có tới tìm cô.

Hứa Ý thậm chí phát giác ra ở trong trường học tần suất nhìn thấy Giang Dịch giảm đi rất nhiều, trước kia một ngày luôn gặp anh một hai lần, ở sân thể dục hoặc là ở hành lang.

Nhưng mà mấy ngày nay cô lại liếc mắt một cái cũng chưa gặp qua anh.

Nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản, Giang Dịch không ra phòng học, trốn tránh không chịu gặp cô.

Hứa Ý tự nhiên cảm thấy tức giận.

Chỉ là một lời nói dối nhỏ xíu thôi, trước kia cũng từng như vậy, vì sao lần này Giang Dịch lại có phản ứng kịch liệt như vậy?

Hứa Ý ngay từ đầu là phần nộ, sau đó là ủy khuất, lại qua mấy ngày cô lại bắt đầu lo âu.

Lâm Khuynh Đình đối với loại quan hệ dây dưa ba người cảm thấy rất hứng thú, lúc biết được Giang Dịch đang trốn tránh Hứa Ý, cô ấy còn sốt

ruột hơn cả Hứa Ý: "Quan hệ bảy giờ giữa hai người tẻ như vậy, nếu Đổng Ngu Kỳ nhân cơ hội này nhảy vào thì cậu phải làm sao bây giờ?!"

Hứa Ý nghe được càng thêm tâm phiến ý loạn, nhắm mắt lại là có thể tưởng tượng được cảnh Giang Dịch cùng Đổng Ngu Kỳ ngỗ nghịch cạnh nhau trò chuyện.

Loại này phiến muộn này khiến cô bức bối cả ngày, đi học khi thất thần, tan học lại cảm thấy tức ngực khó chịu.

Lâm Khuynh Đình nghĩ đối sách cho cô, Hứa Ý đi học nghĩ đối sách, tan học nghĩ đối sách, ăn cơm cũng nghĩ, đi đường cũng nghĩ, kết quả cuối cùng chính là --

Lúc đi xuống cầu thang không cẩn thận hụt chân.

Lần này trật chân thật rồi.

Cô đau đến kêu to.

Trần Dịch Duy vừa khéo ở cửa cầu thang, nghe được tiếng kêu của cô liền vội vàng chạy tới, nhìn thấy cô đau đến rơi lệ.

Trần Dịch Duy chân tay luống cuống trong chốc lát, cuối cùng đỡ cô tới phòng y tế.

Lúc Lâm Khuynh Đình nghe tin tới bác sĩ đang bó thuốc cho Hứa Ý.

Hứa Ý nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt lại không biết vì sao ầm ầm mang theo ánh sáng.

Lâm Khuynh Đình vừa định hỏi cô sao rồi, Hứa Ý lại mở miệng trước cô ấy: "Có đối sách rồi"

Lâm Khuynh Đình nghi hoặc, theo ánh mắt Hứa Ý nhìn đến mắt cá chân sưng đỏ của cô, cô nàng mơ hồ hỏi: "Khổ nhục kê?"

"Thông minh!"

*

Giang Dịch buổi chiều tan học, ánh mắt vẫn luôn lơ đãng nhìn cuối hành lang.

Vẫn không gặp được cô.

Anh cũng không biết vì sao trong lòng mình lại mâu thuẫn như vậy, may mắn cùng tiếc nuối đan xen. Anh chờ đợi được gặp cô, lại lo lắng sẽ nhìn thấy cô.

Kỳ thật anh đã tưởng tượng rất nhiều lần bộ dáng mấy ngày nay của cô --

Hắn là vẫn vui tươi hơn hở, trong lòng tính toán làm thế nào khóc nước nỏ lừa gạt người khác, đem người khác chơi đến xoay vòng vòng. Hoặc là cùng nam sinh bừng bừng đấu võ mồm, cười đến không khép miệng được.

Nghĩ như vậy anh liền cảm thấy vẫn là thôi đi, anh đã nhiều ngày hắn là không muốn nhìn thấy Hứa Ý.

Di động trong túi rung lên hai lần.

Có hai tin nhắn mới --

Một cái là mẹ gửi.

Một cái là Hứa gửi .

Ngón tay dừng ở mục tin nhắn vài giây, anh xem tin nhắn của Đường Dung trước.

"Hình như Ngu Kỳ không thoải mái, con tới lớp con bé xem thử xem, thuận tiện đưa con bé về nhà luôn."

Anh trả lời một chữ "Được".

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng anh vẫn là gấp không chờ nổi xem tin nhắn của Hứa Ý.

"Em bị trật chân rồi, anh đưa em về nhà được không?"

Lúc nhìn thấy những chữ này, trong đầu anh lập tức hiện ra bộ dáng Hứa Ý giờ phút này --

Chắc là cô sẽ cười hì hì bị mọi người vây quanh ở giữa, tùy ý lại kiêu ngạo mà nói với người khác, Giang Dịch rất dễ lừa.

Anh không tự chủ cười một tiếng.

Là cười khổ.

Anh suy nghĩ Hứa Ý rốt cuộc là vì sao có thể chắc chắn như vậy chứ? Chắc chắn anh sẽ bị cô lừa một lần lại một lần, chắc chắn anh sẽ một lần lại một lần mà mắc mưu, chắc chắn chỉ cần cô vẫy tay anh sẽ liền chạy tới?

Vì sao muốn dùng một lý do lừa anh tới hai lần, nghĩ một lý do khác chẳng lẽ sẽ lãng phí thời gian của cô sao?

Anh tắt di động, trong lòng đôi đời cảm xúc bức bối nhưng bất tri bất giác anh thế nhưng đi đến cửa lớp Hứa Ý.

Lại theo bản năng mà liếc mắt nhìn vị trí của cô, cô không ở đây.

Trần Dịch Duy từ bên cạnh anh đi thoáng qua.

Anh nghe thấy có người gọi Trần Dịch Duy lại, hỏi cậu đi đâu.

Cũng nghe thấy Trần Dịch Duy trả lời nói đi tìm Hứa Ý.

Thật hay giả đều không tới phiên anh đưa cô về nhà.

Giang Dịch mặt vô biểu tình mà bước đi, nói không rõ chính mình rốt cuộc suy nghĩ cái gì, chỉ là cảm thấy buồn đến sắp thở không nổi.

Anh không rõ Hứa Ý suy nghĩ cái gì, tâm tư cô cố quái như vậy, đi rồi để bị lừa thêm một lần sao?

Nhưng anh lại nghĩ, cô làm như vậy ít nhất là muốn làm hòa với anh.

Vậy thì thế nào

Cô có nhiều bạn như vậy, trong lòng cô anh có bao nhiêu phân lượng?

Đi tới đi tới liền đến cửa lớp Đồng Ngu Kỳ.

Anh nhìn đến Đồng Ngu Kỳ nhắm mắt ghé vào trên bàn, chần chờ trong chốc lát, anh lấy di động trả lời Hứa Ý: "Có chút việc, xin lỗi."

Anh gọi Đồng Ngu Kỳ một tiếng.

Đồng Ngu Kỳ mở đôi mắt mệt mỏi, sau khi nhìn thấy anh cô ta ôn nhu mà cong cong khóe môi.

*

Trần Dịch Duy đi quây bán quà vặt mua rất nhiều đồ ăn vặt Hứa Ý thích, trên đường trở về phòng y tế vừa lúc gặp phải Giang Dịch cùng Đồng Ngu Kỳ.

Hai người tuy rằng cách khá xa, nhưng Giang Dịch đi chần chạp chờ Đồng Ngu Kỳ, còn thường thường quay đầu lại nhìn Đồng Ngu Kỳ sắc mặt tái nhợt.

Trần Dịch Duy vẫn luôn biết Giang Dịch cùng Hứa Ý là thanh mai trúc mã quan hệ rất tốt, cũng rõ ràng mấy ngày gần đây hai người cãi nhau, nhìn Hứa Ý rồi rồi không vui cậu đều buồn bực.

Quan hệ giữa Hứa Ý cùng Giang Dịch tự nhiên không cho cậu xen vào, chỉ là Hứa Ý trật chân, Giang Dịch lại chẳng quan tâm, cậu có chút đau lòng Hứa Ý.

Nhìn hai người dần dần đi xa, cậu ôm chặt đồ ăn vặt trong ngực.

Lúc Trần Dịch Duy đến phòng y tế, Hứa Ý đã cùng Lâm Khuynh Đình ồn ào một hồi.

"Có lẽ cậu ấy thật sự có việc." Lâm Khuynh Đình ngăn chặn Hứa Ý ở trên giường bệnh ngo ngoe rục rịch, an ủi nói.

"Chuyện gì có thể quan trọng hơn tổn bị thương nữa chứ?" Hứa Ý hỏi lại.

"Có thể là.....bình gas trong nhà bị xì?" Lâm Khuynh Đình thuận miệng bịa chuyện.

Hứa Ý tất nhiên không tin, một chân rơi trên mặt đất, đỡ cái bàn muốn đứng lên, Lâm Khuynh Đình vội vàng ngăn lại.

Hứa Ý thở dốc, chỉ huy Lâm Khuynh Đình: "Cậu chụp một tấm ảnh toàn thân cho tớ, phải chụp trông tớ thật thảm."

Lâm Khuynh Đình không lay chuyển được cô, chỉ có thể ngoan ngoãn chụp hình cho Hứa Ý, lúc vừa định ấn nút chụp, Trần Dịch Duy đang dựa vào tường từ từ nói: "Khỏi chụp."

"Tớ biết cậu ta có chuyện gì."

Hứa Ý nhìn chằm chằm Trần Dịch Duy hỏi, "Chuyện gì?"

"Thoạt nhìn cũng không gấp lắm, chính là đi cùng một nữ sinh ra cổng trường, có thể là đi ăn cơm hoặc là đi đâu đó." Trần Dịch Duy nhún nhún vai, trên mặt biểu tình bất bình, phảng phất vô cùng thất vọng về Giang Dịch.

Hứa Ý nghe vậy sửng sốt, lại hỏi cậu: "Nữ sinh nào?"

"Gầy gầy cao cao, rất trắng." Trần Dịch Duy nhớ lại bộ dáng Đồng Ngu Kỳ.

Lâm Khuynh Đình kinh ngạc đến miệng đầu không khép được, trong chốc lát nhìn xem vẻ mặt bất bình của Trần Dịch Duy, trong chốc lát nhìn

Hứa Ý đang đại ra.

"Đừng nghĩ nhiều, có thể là..... bình gas nhà Đ ông Ngu Kỳ bị xì?"

Hứa Ý liếc cô ấy một cái, nở một nụ cười bất lực: "Là bình gas nhà tớ bị xì mới phải."

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lãng Nam Hoa

dtv-ebook.com

* 08. Bác Nông Dân Không Còn Tin Cô Nữa 🍅

* 08. Bác nông dân không còn tin cô nữa

Editor: Lemon

Lâm Khuynh Đình cùng Trần Dịch Duy cùng nhau đưa Hứa Ý lên xe Hứa Tri Sơn mới rời đi.

Hứa Tri Sơn thấy mắt cá chân Hứa Ý sưng đỏ, lo lắng muốn đưa cô đi bệnh viện khám, Hứa Ý lại không chịu đi.

Lúc này cô chỉ muốn về nhà an tĩnh một mình.

Sau khi mơ màng hồ đồ trả lời Hứa Tri Sơn mấy vấn đề, cô nhắm mắt lại.

Là muốn bình tĩnh một chút, trong đầu lại tự động hiện ra cảnh tượng Giang Dịch cùng Đổng Ngu Kỳ đứng chung một chỗ, vút đi không được, mũi cũng nóng lên cay xè.

Lúc về đến nhà, mẹ cùng dì giúp việc đầu kinh ngạc phát hiện Hứa Ý khóc, "Đau đến khóc sao, nhanh nhanh đi bệnh viện khám xem!"

Hứa Tri Sơn về mặt mơ hồ "Không biết, con bé không chịu đi, cũng không biết lúc nào trộm khóc nữa."

Hứa Ý chớp chớp đôi mắt, nhỏ giọng mà giải thích nói: "Không phải đau, chỉ là đột nhiên muốn khóc." Cô đuổi tay lau nước mắt, lại thản nhiên nói: "Con lên lầu đây, cơm chiều con ăn ở trường rồi."

Ba người ở sau lưng Hứa Ý hai mặt nhìn nhau, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy Hứa Ý cùng trước kia thực không giống nhau.

Trước kia nếu Hứa Ý bị thương một chút đầu sẽ khóc lóc kêu to, đỏ mắt làm nũng. Cô vừa khóc là không ai có thể cự tuyệt yêu cầu của cô.

Nhưng hôm nay Hứa Ý thật sự rất khác thường.

Hứa Ý trở lại trong phòng cũng không có làm gì.

Giống như ngày bình thường, sau khi xem di động một lúc thì mở bài tập ra làm, cô làm xong hai đề rồi nhìn chằm chằm đèn bàn đến sáng sờ.

Ánh đèn sáng ngời giống như mặt trời giữa đêm khuya, đôi mắt đầu bị ánh đèn làm cho đau nhứt, lại bắt đầu ươn ướt.

Bọn họ luôn nói cô là quỷ khóc nhè, kỳ thật cô vẫn luôn không thừa nhận danh hiệu này, bởi vì đa phần đầu là cô giả khóc.

Cô rất ít khi bởi vì đau lòng mà rơi nước mắt, khóc chỉ là vì muốn càng nhiều yêu thương hơn thôi.

Từ nhỏ cô đã có kỹ năng khóc tự nhiên, nhưng hôm nay lại có chút không khống chế được bản thân, nước mắt như bị vận chốt mở rơi từng viên từng viên.

Đầu do Giang Dịch.

Phải bắt anh bồi thường.

Hứa Ý thực nỗ lực mà muốn làm bản thân bình thường trở lại đầu là phí công.

Cô phảng phất như rơi vào biển sâu tối đen, trong vô vọng bị thương càng ngày càng chìm xuống.

Cô nhìn chằm chằm tin nhắn Giang Dịch gửi, trong chốc lát cảm thấy Giang Dịch là tựa như đao phủ giết người, trong chốc lát lại cảm thấy

Giang Dịch là một con sói mắt trắng không có lương tâm, lại trong chốc lát anh liền biến thành nam sinh vô tri bị sắc đẹp dụ hoặc.

Cô liếc nhìn quyển truyện trên bàn, mở ra chính là câu chuyện 《có sói tới》.

Cậu bé chặn cừu lừa bác nông dân hai lần, sau đó bác nông dân không còn tin tưởng lời cậu bé chặn cừu nữa.

Giang Dịch bị cô lừa bao nhiêu lần? Cô không đếm được, nhưng cuối cùng cô vẫn chung kết cục với cậu bé chặn cừu --

Bác nông dân không hề tin tưởng cô.

*

Lúc Giang Dịch nhận được tin nhắn của Hứa Ý chỉ cảm thấy không đâu vào đâu --

"Anh có còn tin sói tới không?"

Anh không biết trong hồ lô của cô bán thuốc gì, chỉ thành thật trả lời một câu: "Có ý gì?"

Lúc đó không nhận được tin nhắn trả lời của Hứa Ý.

Hai ngày sau, anh nghe Đổng Ngu Kỳ nhắc tới Hứa Ý.

"Nghe nói chân Hứa Ý bị thương, ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, trông rất nghiêm trọng, cũng không biết có ảnh hưởng thi đại học hay không bữa..... Thương gân động cốt phải nghỉ ngơi một tháng."

Lúc Giang Dịch nghe được lời này chỉ cảm thấy trái tim đập lỡ một nhịp, lúc sau trong lồng ngực liền bùm bùm không ngừng, anh cố nén trụ tiếng ong ong bên tai, trầm giọng hỏi: "Chân em ấy bị thương?"

"Cậu không biết sao?" Đổng Ngu Kỳ rất là khiếp sợ.

Giang Dịch nhìn cô ta một cái, ánh mắt mơ hồ nhìn đến nơi khác, cũng không nói lời nào.

Đông Ngu Kỳ chỉ cảm thấy Giang Dịch trước mặt cùng Giang Dịch trước kia cô ta gặp không giống nhau --

Lỗ tai cùng mặt sườn đầu hơi hơi đỏ lên, khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh rốt cuộc nhiễm vài phần cảm xúc.

Anh sốt ruột, cũng rất tức giận.

Còn tại sao lại tức giận, Đông Ngu Kỳ cũng không biết.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỐI KHÔNG?

Lãng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 09. Anh Có Thích Em Không? 🌶️

* 09. Anh thích em không

Editor: Lemon

Hứa Ý ở nhà hai ngày không đi học, cha mẹ thấy cô uể oải, chỉ nghĩ bởi vì cô bị thương nên cũng không nghĩ nhiều.

Lâm Khuynh Đình cùng Trần Dịch Duy lại thay phiên tới nhà cô.

Giữa trưa tan học Lâm Khuynh Đình tới, buổi tối tan học Trần Dịch Duy tới. Mỗi lần tới đều mang theo một đồng bài tập cho cô.....

Hứa Ý ngoài miệng nói không hoan nghênh bọn họ, nhưng trong lòng lại vô cùng biết ơn.

Đặc biệt là Trần Dịch Duy.

Chuyện bị thương chân lần này, cô chỉ cảm thấy Trần Dịch Duy cùng cô rất giống nhau, là nam sinh thô thàn kinh hiếu động, hiện tại lại triệt để có cái nhìn khác về cậu --

Cậu ngoài mặt ham chơi tùy tiện, kỳ thật tinh tế lại vui tính. Mỗi lần tới thăm đều mang theo mấy món quà nhỏ cho cô, đối biện pháp dỗ cô vui vẻ.

Chiều hôm nay trời mưa, sau khi Trần Dịch Duy đưa bài tập cho cô liền rời đi.

Nghỉ ngơi hai ngày thật ra cô đã có thể đi lại được rồi.

Kỳ thật cũng có thể đi học, nhưng thời tiết ẩm ướt làm người ta sinh ủ rũ, hơn nữa trong lòng không vui, cô vẫn không muốn trở lại trường học.

Nhìn chằm chằm mưa bụi tí tách rơi ngoài cửa sổ, Hứa Ý đột nhiên biết ngày mưa vì sao lại làm người u buồn.

U s ầu đã nhiều ngày quanh quẩn trong lòng cũng theo hơi ẩm cùng nhau xông ra.

Cô chống cằm quay đầu thoáng nhìn, thấy vở bài tập của Trần Dịch Duy đang nằm trên bàn cô.

Trên vở có ảnh chụp của Trần Dịch Duy, cười đến ngây ngô, mặt mày đầu để lộ ra cảm xúc vô ưu vô lo, Hứa Ý miễn cưỡng bị nụ cười này chữa khỏi một ít.

Cô mơ hồ nghe thấy âm thanh nói chuyện dưới lầu.

Cha mẹ hiện tại còn chưa về, trong nhà chỉ có dì giúp việc chăm sóc cô.

Cô lại lắng nghe, có tiếng nam sinh, tưởng Trần Dịch Duy trở lại lấy vở bài tập, cô chậm rì rì đi tới cửa phòng, mở cửa ra vọng xuống dưới lầu: "Vứt bừa bãi*, đi lên lấy bài tập của cậu này!"

*Đồng âm với tên của Trần Dịch Duy

Không nghe thấy tiếng Trần Dịch Duy đáp lại, cô lại hô một tiếng: "Lên lấy nhanh lên." Sau đó li ền vào phòng, ng ẩng trên giường chờ cậu xuất hiện.

Một lát sau, cửa chậm rãi bị đẩy ra, Hứa Ý liếc mắt nhìn thấy người đứng trước cửa li ền ngốc lảng.

Người tới không phải Trần Dịch Duy, mà là Giang Dịch bị xối nửa ướt.

Đuôi tóc cậu hơi ướt, tóc mái dính trên trán. Qu ần áo trên người bị xối ướt đậm hơn một chút, giống như bị người bạn nhỏ lung tung vẽ lên. Hứa

Ý nhìn mặt anh, phát hiện đôi mắt anh cũng là ướt dầm dề. Đôi mắt trong không khí ẩm ướt mờ mịt phủ lên một tầng hơi nước nhu hòa.

Ủy khuất cùng tức giận tích tụ nhiều ngày ngay lúc anh xuất hiện liền bùng nổ, Hứa Ý cố nén xúc động muốn rơi lệ.

Trong lòng cô ghen một cỗ khí, cũng không muốn yếu thế trước mặt anh liền nhanh chóng quay đầu đi, làm bộ không sao cả mà mở miệng: "Sao anh lại tới đây?"

Giang Dịch không lên tiếng, cô cũng không thấy được vẻ mặt của anh, chỉ có thể thấy anh bước nhanh đi đến trước mặt cô, ống tay áo còn nhỏ nước.

Thảm dưới chân ướt một mảnh nhỏ.

Cô nhìn chăm chăm kia tấm thảm không nói chuyện.

Không khí thực an tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người.

Trước mặt Hứa Ý đột nhiên nhiều hơn một bàn tay, trong lòng bàn tay là một Ngự Thủ căng phồng, sau đó cô nghe Giang Dịch nói: "Thực xin lỗi."

Cô lại không hề dự liệu mà rơi lệ, chớp mũi đầu bắt đầu cay cay nóng lên, nước mắt liền rớt xuống, vừa lúc rơi xuống lòng bàn tay Giang Dịch, chạy xuống Ngự Thủ, nhanh chóng mà bị nó hút mất.

Giang Dịch sửng sốt, ngón tay run rẩy, tay lại không rút về, cứ để đó bị nước mắt cô rớt xuống ướt.

Nước mưa hỗn hợp nước mắt của cô, lòng bàn tay anh trở nên thực ướt.

Trái tim Giang Dịch cũng vậy, chua xót ẩm ướt, cũng theo thân thể của cô cùng nhau run rẩy.

Anh nhìn chăm chăm đỉnh đầu cô, nhìn bả vai cô run rẩy, đột nhiên phát hiện, thật ra Hứa Ý khóc thật hay khóc giả cũng không khó phân biệt --

Khóc giả là thu hút sự chú ý của người khác, luôn gào thật lớn tiếng, hận không thể khóc đến mặt ướt dầm dề cho người kia xem.

Khóc thật là bởi vì khổ sở, cũng không ồn ào, ngược lại chỉ muốn cuộn tròn ở một góc chậm rãi liếm vết thương.

Giang Dịch muốn nói chuyện, lại phát hiện cổ họng như là bị chặn lại.

Anh cũng muốn làm gì đó để cô đừng khóc nữa, lại phát hiện tứ chi toàn thân tựa hồ không động đậy nổi.

Tự trách cùng áy náy vây quanh anh, cuối cùng anh dùng thanh âm khô khốc lại nghẹn ngào nói một lần nữa: "Thực xin lỗi."

Hứa Ý nhanh chóng lau khô nước mắt trên mặt, nâng đôi mắt ướt át nhìn anh, chớp mũi cô phiếm hồng thoát nhìn vô cùng đáng thương, giống một con sủng vật bị vứt bỏ.

"Anh không tin em." Cô nghẹn ngào.

Lúc cô nói lời này nước mắt vẫn không chịu khống chế mà tràn ra, chong chóng đầy khóe mắt, rạn rở như kim cương làm người ta chói mắt.

Giang Dịch nắm chặt Ngự Thủ trong tay, muốn biện giải chút gì đó, lại phát hiện anh căn bản không thể biện giải, lúc ấy đúng thật là anh không tin cô, cho nên anh mới lựa chọn làm vậy.

Chỉ là giờ phút này anh vô cùng hối hận vì đã làm ra lựa chọn kia.

Hứa Ý thấy anh không trả lời cô.

Một chút hy vọng trong lòng đầu theo trăn mặc mà chìm vào đáy cốc, thất bại khiến cô bắt đầu hoảng loạn, cô nhìn chăm chăm anh, mãi đến bộ dáng anh bắt đầu mơ hồ.

Dùng sức lau nước mắt.

Cô nhìn chăm chăm anh, dùng thanh âm mỏng manh nói: "Không nên như vậy....."

Giang Dịch đem Ngự Thủ trong tay đặt vào tay cô, "Là anh không đúng, không nên không tin em."

"Đây là Ngự Thủ anh cần ở chùa miếu, em cần đi, nó có thể phù hộ em may mắn khỏe mạnh."

Giờ phút này Hứa Ý đột nhiên vô cùng thêm muốn cảm giác an toàn.

Cô nhìn Ngự Thủ trong tay, ngọn lửa hy vọng trong lòng lại dần dần bốc cháy, cô nức nở hỏi: "Cho em sao?"

"Ừm." Giang Dịch nhìn đỉnh đầu đang cúi thấp của cô đáp.

Giây tiếp theo, Hứa Ý đột nhiên ngẩng đầu, hỏi anh: "Anh có thích em không?"

Một đôi mắt còn mang theo ướm át, bỗng từ lại phát ra ngọn lửa nóng rực, nóng đến đốt cháy lòng ngực Giang Dịch.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 10. Tốt Nhất Là Không Nên Làm Bạn Nữa 🍏

* 10. Tốt nhất là không nên làm bạn nữa

Editor: Lemon

Giang Dịch chỉ sửng sốt một lát liền nhanh chóng tìm về lý trí.

Anh nhìn chăm chăm đôi mắt như chứa ngọn lửa của Hứa Ý, trước mắt xẹt qua đủ cảnh gần mười năm này ở chung với cô.

Sau khi ký ức ứa về, trái tim đang đập loạn của anh dần dần chậm lại, lại như cũ nhảy rất mạnh.

Ở trong ấn tượng của anh, Hứa Ý vẫn luôn như vậy, luôn có thể cười hi hi ha ha lại lời thề son sắt mà thuận miệng nói ra một ít chuyện chính cô cũng không hiểu rõ.

Tựa như hiện tại, cô nói cô thích anh.

Cô căn bản không biết cái gì là thích, cô chỉ ý lại anh.

Bởi vì hai người quen biết nhau mười năm, cho nên cô sợ hãi anh rời đi, bởi vậy muốn giữ anh lại mà thôi.

Mà cách cô giữ anh lại lại phổ biến mà nghiêm trọng nhất--

Trở thành quan hệ thân mật nhất.

Cô không rõ bản thân mình đang làm cái gì, nhưng anh biết.

Anh không có khả năng cứ như vậy đồng ý với cô, sau đó liền buộc cuộc sống của hai người lại với nhau.

Yêu đương không phải trò đùa, huống chi..... anh cũng không thích cô.

Trong vài giây ngắn ngủi, suy nghĩ của anh đã đi vài vòng.

Rõ ràng đã nghĩ xong nên nói như thế nào, nhưng mà lúc nhìn thấy đôi mắt ướt át kia anh lại đột nhiên nói không nên lời.

Anh trầm mặc, nhìn thấy ngọn lửa trong mắt Hứa Ý dần dần tắt đi.

Cô siết chặt Ngự Thủ trong tay, mở miệng hỏi: "Không thích à?"

Giang Dịch nhìn chăm chăm cô, thuận nước đẩy thuyền mà "Ừm" một tiếng.

"Nhưng mà em thích anh." Hứa Ý tiếp tục nói.

Cô nhìn chăm chăm anh, cũng không cảm thấy cảm thấy then thừng hay xấu hổ. Kỳ thật cô cũng đã nghĩ tới kết quả này rồi, Giang Dịch cũng không thích cô, những yêu thương cùng sủng nịch anh cho cô chỉ là bởi vì tình bạn mà thôi.

Nhưng cũng không sao, cô đã đạt mục đích --

Anh có thể xem cô như một nữ sinh thích anh, mà không chỉ là một người bạn chơi cùng mười năm.

"Em không thích anh, em chỉ là....." Giang Dịch dừng một chút, "Em chỉ là thích được sủng, thích ỷ lại người khác mà thôi. Hứa Ý..... đây không phải thích, em hiểu lần rồi." Giang Dịch cau mày giải thích với cô.

Hứa Ý nghe mà nổi giận, cô chỉ cảm thấy những khổ sở mất mát trong lòng đột nhiên trong nháy mắt đều chuyển thành phẫn nộ.

Cô vô cùng tức giận, giận anh hiểu lầm cô, giận anh cho rằng cô phân không rõ cái gì là thích cái gì là ỷ lại.

Cô đứng lên, cùng anh đối diện, bộ dáng giương cung bạt kiếm nào còn bộ dáng ngượng ngùng tỏ tình vừa rồi.

"Em không có hiểu lầm, em biết cái gì là thích, em chính là thích anh, em thích anh đã nhiều năm. Em quấn lấy anh, ăn vạ anh chính là bởi vì thích anh, anh mới là người cái gì cũng không hiểu."

Thình lình tỏ tình làm Giang Dịch choáng váng, trái tim bị lời nói của cô đánh đến rơi tan tác, ngây ngốc một lát anh mới tìm về bình tĩnh: "Hứa Ý..... đừng như vậy."

"Anh có thể đừng nghĩ như vậy hay không, không thích em thì thôi đi, vì sao còn hoài nghi tình cảm em dành cho anh, em cũng không phải đồ ngốc, sao có thể không phân rõ cái gì là thích?"

Giang Dịch phát hiện khóe mắt cô lại chứa đầy nước mắt, biết đã chạm đến vảy ngược của cô, anh không nói nữa.

Hứa Ý lại như là muốn chứng minh cho anh xem, tiếp tục nói: "Em thích anh, thích dính lấy anh quấn lấy anh, lúc nào cũng muốn nhìn thấy anh, em muốn cùng anh nắm tay, muốn cùng anh hôn môi. Em nói như vậy anh đã tin chưa?"

Lúc Giang Dịch nghe được bốn chữ nắm tay hôn môi, trái tim liền hung hăng nhảy dựng, lúc sau đó như là bị lửa nóng đốt cháy, vành tai nóng lên, lại vẫn cau mày không chịu nói chuyện.

Hứa Ý phát hiện bản thân nói quá nhiều. Tuy rằng trước kia cũng không ít lần nói nhớ Giang Dịch, nhưng hôm nay là lần đầu tiên nói ra những lời to gan như vậy, mặt cô bất giác cũng nóng lên.

Hai người trầm mặc, sau một lát Hứa Ý quyết định tìm về quyên chủ đạo giữa hai người, tự mình sửa lại mối quan hệ.

Cô thấp giọng hỏi anh: "Anh không thích em đúng không?"

Giang Dịch nhìn chăm chăm cô, nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

Kỳ thật nói một lần, anh liền run sợ một lần. Anh thật sự không có suy nghĩ đó với Hứa Ý, nhớ tới một lần anh liền cảm thấy không chân thật một

lần.

"Được, em biết rồi. Da mặt em không dày, sẽ không quăn lấy anh. Chỉ là hiện tại anh đã biết suy nghĩ trong lòng em, chúng ta cũng không có biện pháp làm bạn như trước kia." Hứa Ý nhàn nhạt nói ra suy nghĩ trong lòng, Ngự Thủ trong lòng bàn tay bị cô nắm đến như muốn khảm vào da thịt.

"Được." Giang Dịch nặng nề nhìn cô, lên tiếng đáp ứng.

Giang Dịch đi rồi, Hứa Ý nhìn Ngự Thủ trong lòng bàn tay bị cô bóp méo, không biết vì sao nhớ tới ngày ấy anh nói với cô --

"Là của em chính là của em, ai cũng không thể cướp đi được."

"Không phải của mình chính là không phải, nghĩ nhiều cũng không có được." giọng Hứa Ý nhẹ vang lên trong phòng.

*

Tốt nhất là không nên làm bạn nữa.

Như lời cô nói, Hứa Ý cũng không phải là người nói mà không làm.

Giang Dịch nếu đã cự tuyệt cô, cô không có khả năng lại da mặt dày làm bộ như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, tiếp tục quăn lấy Giang Dịch.

Cho dù cô thích anh, nhớ anh, cũng sẽ không nương danh nghĩa bạn bè tiếp cận anh.

Cô nói được thì làm được, không hề đi tìm Giang Dịch, cũng không tới lớp dương càn của Đường Dung nữa.

Lâm Khuynh Đình đối với hành động quyết đoán buông tay này của cô rất là kinh ngạc cảm thán bội phục, rồi lại không đành lòng Hứa Ý ném lại một trúc mã đẹp trai như vậy, ánh mắt nhìn Hứa Ý luôn mang theo chút tiếc nuối.

Hứa Ý lại không cho là đúng, nỗ lực kéo cuộc sống của mình về quỹ đạo.

Cô đem tất cả cảm xúc thương tâm đều giấu giếm, giấu xuống chỗ sâu nhất trong lòng.

Trong cuộc sống luôn có những chuyện tốt đẹp chờ cô khám phá, ăn cơm học tập làm quen bạn bè chơi trò chơi đọc sách du lịch. Rất nhiều chuyện đều có thể phân tán lực chú ý của cô đối với Giang Dịch, một khoảng thời gian rất dài sau đó cô chỉ ngẫu nhiên nhàm chán mới nhớ tới Giang Dịch.

Lâm Khuynh Đình cũng dần dần không nhắc tới Giang Dịch nữa, hai người nói chuyện nội dung từ giới giải trí chuyển tới lớp học thêm Toán Văn Anh. Hứa Ý chỉ cảm thấy bản thân vô cùng bận rộn, thời gian một ngày bị ăn cơm ngủ học tập chiếm đầy, căn bản không có thời gian suy nghĩ tới chuyện khác.

Nhưng lúc cô làm đề toán học vật lý không ra, cô sẽ thực hâm mộ Giang Dịch có một cái đầu thích hợp học khoa học tự nhiên.

Cô cũng không biết bản thân hiện tại có còn thích anh không, nhưng cô lại rất vừa lòng với cuộc sống bây giờ, liên cũng dần dần không hề nghĩ nhiều.

Giang Dịch từ sau ngày đó cũng không liên lạc với cô.

Tuy rằng hai người thường xuyên chạm mặt ở trường, nhưng lại không nói chuyện với nhau.

Lúc gặp thoáng qua sẽ nhẹ gật đầu coi như chào hỏi.

Lâm Khuynh Đình thấy qua một lần cảnh tượng hai người chào hỏi, theo như lời cô nàng, lúc đó cô ấy xấu hổ đến hận không thể chui xuống đất.

Hứa Ý hỏi cô ấy tại sao.

Lâm Khuynh Đình lắc lắc đầu, "Không thể nói rõ..... Chỉ là cảm thấy hai người các cậu rất kỳ lạ." Có lẽ là trước kia thấy Hứa Ý nhiều lần dán lên Giang Dịch, hiện giờ hai người xa cách như vậy, đương sự không có cảm giác gì, cô là nhân vật quần chúng lại cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Hứa Ý liếc cô nàng một cái, nhún nhún vai: "Tớ không cảm thấy có chỗ nào kỳ quái."

"Được rồi..... cậu không thấy kỳ thì không kỳ."

*

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Sau khi thi học kỳ một, Giang Dịch biến mất khỏi trường học, Hứa Ý chịu đựng không nổi, lại từ chỗ Lâm Khuynh Đình biết được nguyên nhân

--

Còn một học kỳ nữa là phải thi đại học, Giang Dịch được chuyển tới trường học tốt hơn.

Lâm Khuynh Đình hỏi cô có biết chuyện này hay không.

Hứa Ý lúc ấy đang làm bài tập, tay lại theo bản năng vuốt ve Ngự Thủ trong balo, cô cũng không ngần ngại, nói: "Không biết."

"Chắc." Lâm Khuynh Đình nhẹ thốt một tiếng.

Cô Đường cho rằng cô bạn thi đại học nên không có thời gian tới luyện đàn, nhưng lại nhớ cô nên thường xuyên nhắn tin hỏi Hứa Ý tình hình gần đây.

Hứa Ý trong lúc vô tình hỏi thăm Giang Dịch vài câu.

Đường Dung chỉ nói ba Giang Dịch đưa anh tới trường học tốt hơn.

Hứa Ý không hỏi nhiều nữa.

Trong ký ức lúc bé của Hứa Ý, trong nhà Giang Dịch chưa từng xuất hiện đàn ông giống Hứa Tri Sơn.

Nhà cô Đường vĩnh viễn đều sạch sẽ, mang theo hương vị tươi mát, bên trong chỉ có cô Đường ôn nhu cùng Giang Dịch xinh đẹp.

Trưởng thành một chút, Hứa Ý biết hóa ra Giang Dịch cũng có ba giống cô, chỉ là người ba này không ở nhà mà thôi. Lại lớn hơn một chút, cô đại khái biết được ba Giang Dịch đã ly hôn với cô Đường, cũng có gia đình mới.

Ngay từ đầu Hứa Ý đồng tình Giang Dịch, nhưng Giang Dịch sống rất tốt, cô liên tục không có nghĩ ngợi. Rốt cuộc Giang Dịch ngoại trừ không sống với ba thì các phương diện khác đều mạnh hơn cô.

*

Lúc năm mới, Hứa Ý nhận được tin nhắn chúc tết của Giang Dịch.

Hai người nhàn nhạt nói chuyện hai câu, Hứa Ý hỏi anh học hành thế nào, anh trả lời cũng không tệ lắm.

Giang Dịch hỏi lại cô: "Em thì sao?"

"Rất tốt~"

Giang Dịch ngồi trên sofa, Đường Dung ở phòng bếp chuẩn bị cơm tất niên.

Nhìn thấy tin nhắn, anh nhin không được cong cong khóe môi, phảng phất có thể nhìn bộ dáng khi cô đánh chữ --

Kiều ngạo mà nhướng mày, cố tình nói vậy chính là muốn nói cho anh biết, cô sống tốt hơn anh.

Hiện tại anh đang ở ký túc xá trường học, một tháng mới có thể về nhà một chuyến, đêm qua anh mới về đến nhà.

Câu đối cùng đèn lồng đầu là tối hôm qua anh chuẩn bị, Đường Dung ở nhà một mình, cũng không hứng thú đi trang trí sửa sang lại, năm nay trong nhà cũng không có ai tới, chỉ có treo đèn trước cửa có thể tỏ rõ năm mới đã đến.

"Năm nay Hứa Ý có tới chúc tết không?" Đường Dung dọn đồ ăn lên.

"Không biết ạ." Giang Dịch trả lời.

Mới vừa nói xong câu đó, di động anh lại sáng lên, là tin nhắn từ Hứa Ý--

"Giúp em nói với cô Đường, năm nay em không đi chúc tết."

Suy nghĩ nửa ngày, Giang Dịch trả lời: "Được."

Trong ngực bị đè nặng, thật ra anh có rất nhiều vấn đề muốn hỏi cô, nhưng cuối cùng chỉ có thể chua xót trả lời một chữ "Được".

Anh cảm thấy Hứa Ý ấu trĩ, thậm chí cảm thấy cô làm vậy có chút đáng giận.

Chỉ là anh từ chối cô thôi, cô liền phải sạch quan hệ giữa hai người như vậy sao?

Cô thật sự quá ấu trĩ. Nhưng anh không có biện pháp cũng không thể nói ra.

Anh sợ..... anh sợ nếu mình nói ra, anh lại chọc cô khóc.

Buổi tối lúc hai mẹ con đang ngồi xem xuân vãn, Hứa Ý gọi video cho Đường Dung.

Giang Dịch ngồi ở một bên liếc nhìn màn hình di động Đường Dung, tóc Hứa Ý dài hơn một chút, mặt cũng bầu bĩnh hơn một chút.

Đường Dung hỏi cô béo lên phải không, Hứa Ý tức giận đến ấp úng lại không cách nào phản bác: "Mẹ em sợ em thi đại học quá vất vả, mỗi ngày

đầu nấu canh cho em uống, chỉ béo một chút xíu thôi."

"Chỉ một chút xíu thôi sao?" Đường Dung cười hỏi.

"Chỉ một chút xíu!!" Hứa Ý lớn tiếng nói.

Hai người nói chuyện hồi lâu, người dẫn chương trình đã bắt đầu đếm ngược.

Giang Dịch dựa trên sofa, nhìn chằm chằm Hứa Ý--

Cô cười đến gương mặt ửng đỏ, thoăn thoắt ngược xuôi mà không biết đang làm cái gì.

"Năm, bốn, ba, hai, một!"

"Chúc mừng năm mới!"

"Chúc cô Đường năm mới vui vẻ!" Cùng với tiếng pháo hoa, thanh âm kích động của Hứa Ý từ ống nghe truyền ra.

Đường Dung đi đến trên ban công, quay ngược cameras, đem chúc phúc cùng pháo hoa xinh đẹp đầy trời đồng loạt đưa đến trước mặt Hứa Ý--

"Chúc mừng năm mới, chúc Hứa Ý thi đại học thuận lợi, mọi chuyện như ý."

"Chúc cô Đường lão sư năm mới vui vẻ, bình an khỏe mạnh." Hứa Ý ở đầu bên kia hô to, gió mang tiếng chúc phúc vang dội thổi tới bên tai Đường Dung.

Đường Dung nghiêng đầu nhìn thoáng qua Giang Dịch đứng ở một bên yên lặng không nói, sau khi đưa điện thoại di động cho anh liền vào phòng.

Hứa Ý vẫn đang nói vài câu nịnh nọt dễ nghe, lại không được Đường Dung trả lời "Tín hiệu không tốt sao? Cô nghe em nói không cô?"

"Nghe được."

"Năm mới vui vẻ."

Tuy rằng giọng rất nhỏ, nhưng rõ ràng không phải giọng Đường Dung.

Khung cảnh ồn ào chung quanh Hứa Ý đột nhiên ở một khắc kia ngừng lại, pháo hoa đốt xong chỉ để lại ánh sáng nhàn nhạt trên bầu trời đêm.

Hứa Ý thừa nhận, lúc nghe được giọng nói kia, máu trong thân thể tựa hồ quay cuồng một vòng.

Cô ngừng thở, im lặng không nói lời nào.

Giang Dịch cũng nói không rõ suy nghĩ trong lòng, anh xem những lời chúc phúc cô nói vừa rồi như là cho chính mình, vốn là không định lên tiếng, nghe cô nói là được rồi, chỉ tại anh không quản được miệng mình.

Giọng anh rất nhỏ, cũng không muốn cho cô nghe rõ.

Anh chỉ là muốn chính miệng gửi lời chúc với cô, năm mới vui vẻ.

Đột nhiên pháo hoa lại bắn hết đợt này đến đợt khác, suy nghĩ Hứa Ý như đi vào cõi thần tiên bị kéo lại, cô nhìn chằm chằm cột khói bay lên trời, nhẹ giọng nói câu: "Năm mới vui vẻ."

"Năm mới vui vẻ, thân thể khỏe mạnh, học tập tiến bộ, vạn sự như ý.

'Chúc những điều tốt nhất đến bên anh.

Giang Dịch.'

Chỉ là những lời này cô chỉ mặc niệm trong lòng.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa

dtv-ebook.com

* 11. Đôi Mắt Vẫn Sáng 🥑

* 11. Đôi mắt vẫn sáng

Editor: Lemon

Năm mới vừa qua, ngày thi đại học đã ở trước mắt.

Giang Dịch ở ký túc trong trường học, mỗi ngày đều vô cùng quy luật, thời khóa biểu bị sắp xếp kín mít, không có thời gian nghĩ tới chuyện khác.

Nhưng ở những lúc thả lỏng nghỉ ngơi, anh luôn nhớ trường học trước kia, nhớ tới bạn học trong trường, nhớ tới Hứa Ý.

Từ sau đêm giao thừa, hai người cũng không liên hệ lại.

Lúc sinh nhật Hứa Ý, anh gửi tin nhắn chúc mừng cô, lại không được cô trả lời.

Anh nhớ rõ hôm sinh nhật cô là ngày trường anh tổ chức làm đề thi thử.

Cả ngày hôm đó trạng thái anh đều không tốt, cuối cùng thi vô cùng tệ, thậm chí bị giáo viên gọi ra ngoài hỏi chuyện --

"Giang Dịch, em nghiêm túc cũng thực thông minh, cô vẫn luôn cho rằng thành tích của em ổn định, nhưng lần này cô xem bài thi của em, đáp án lung tung rối loạn..... Là làm sao vậy? Em có chuyện gì sao?"

Giang Dịch không nói chuyện.

Anh nhớ lại lúc ở phòng thi, anh biết đáp án câu hỏi đó, nhưng là không chịu thừa nhận.

Sau khi trở lại ký túc xá, anh giấu di động mình đi, một tuần không chạm vào nó.

Kỳ thi tiếp theo, thành tích lại trở về trình độ trước kia.

*

Ngày bảy tháng sáu hôm đó rất nóng, trên không trung là bầu trời màu lam thật xinh đẹp.

Trên trời không một đám mây, mặt trời liền không hề che lấp mà nắng chói chang (?).

Hôm nay Hứa Ý thức dậy rất sớm, lúc đi xuống lầu mới phát hiện Hứa Tri Sơn còn thức sớm hơn cả cô, ông ăn mặc chỉnh tề ngồi trên sofa chờ. Mẹ cùng dì giúp việc ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Hứa Tri Sơn thấy cô xuống lầu, kinh ngạc hỏi sao dậy sớm như vậy, lại lo lắng có phải tối hôm qua cô ngủ không ngon hay không.

Hứa Ý nói: "Ngủ ngon ạ, chỉ là kích động nên con thức dậy sớm thôi. Con giống như còn mơ thấy đề ngữ văn câu thứ hai chọn B nữa!"

Hứa Tri Sơn thấy cô nhẹ nhàng lại tự nhiên, biết cô hẳn là không có áp lực, cười cười bảo cô đi ăn sáng.

Lúc mẹ kiểm tra lại balo cho cô thì sờ trúng món đồ gì đó dầy cộm, đem ra hỏi Hứa Ý là thứ gì.

Hứa Ý nuốt cháo trắng trong miệng xuống, đuổi tay đoạt lại, lại tùy ý ném vào balo: "Chỉ là món đồ nhỏ bạn học tặng thôi ạ, nói là có thể học tập tiến bộ nên con mang theo, không mang theo cũng không sao."

Lúc Hứa Tri Sơn đưa Hứa Ý đến cửa trường vừa lúc gặp phải Trần Dịch Duy cùng Lâm Khuynh Đình --

Hai người đứng dưới cây đa lớn tránh nắng, trên tay mỗi người đều cầm đề cương, Lâm Khuynh Đình cúi đầu liếc mắt, Trần Dịch Duy

lại đứng bắt chéo chân nhìn đông nhìn tây không biết đang tìm cái gì.

Cậu nhìn thấy Hứa Ý, đôi mắt nhất thời liền sáng lên, vẫy vẫy tay gọi cô qua.

Ba người đứng dưới bóng cây đa chờ trường thi mở cửa.

Trần Dịch Duy ở một bên lải nhải không ngừng, kể với hai người tối hôm qua cậu mơ một giấc mơ, cái gì mà con dơi quạ đen sọc đen.....

Lâm Khuynh Đình thất thẩn đọc thuộc lòng 《 xuất sư biểu 》

Hứa Ý đứng tại chỗ nhìn chăm chăm chân tường mốc meo đến phát ngốc, bên tai là tiếng Lâm Khuynh Đình hữu khí vô lực đọc: "Hôm nay hạ ba phần, Ích Châu....."

Qua một phút, bốn chữ "Ích Châu kiệt sức" cứ lặp đi lặp lại, Lâm Khuynh Đình không thuộc câu sau, Hứa Ý nghe một hồi cũng cảm thấy không thú vị, vừa định nhắc cô ấy câu tiếp theo, Lâm Khuynh Đình đã nhớ ra cao giọng đọc: "Thành này nguy cấp tồn vong chi thu cũng!"

Hứa Ý cười tính toán khen cô nàng, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy người đứng cách cổng trường không xa --

Anh đang nhìn chăm chăm bên này.

Lúc chạm phải ánh mắt cô, đôi mắt luôn bình tĩnh rõ ràng hơi lóe lên.

*

Giang Dịch chỉ là chuyển trường học tập, thi đại học vẫn phải trở về trường cũ thi.

Trường học xa cách đã lâu cũng không có thay đổi gì.

Đi vào cửa lớn quen thuộc liền nhìn thấy người quen thuộc.

Ba người đứng chung một chỗ, bộ dáng rất thân thiết.

Hứa Ý đang phát ngốc.

Anh nàng dáng vẻ này của cô bất tri bất giác cũng ngăn người theo.

Suy nghĩ trong đầu xoay chuyển liên tục, nghĩ chính là: em ấy đang suy nghĩ cái gì?

Nhìn lên cô bị bắt được, tự nhiên là cảm thấy kinh hoảng.

Đã lâu không gặp, cô giống như so với lúc Tết Âm Lịch càng mượt mà hơn một chút, đôi mắt lại vẫn luôn sáng ngời.

Lúc cô nhìn chăm chăm anh, anh đầu cảm thấy hoảng hốt.

"Con mẹ nó! Tớ quên mang bút chì rồi!" Trần Dịch Duy đột nhiên kêu to.

Hứa Ý giật mình sửng sốt, không tự nhiên dời ánh mắt khỏi người Giang Dịch, bực bội trừng Trần Dịch Duy: "Cậu đi thi đại học à, bút chì cũng không mang?"

Lâm Khuynh Đình cũng mắng cậu.

"Đừng nói mát nữa, các cậu có dư bút chì không, hai người chính là cha mẹ tái sinh của tớ." Trần Dịch Duy năn nỉ hỏi.

Hứa Ý chỉ chỉ balo mình, "Trong hộp bút, tự lấy đi."

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 12. Đừng Nói Với Cô Ấy 🍎

* 12. Đừng nói với cô ấy

Trần Dịch Duy cầm balo Hứa Ý, lúc lấy bút nhìn thấy có món đồ nhỏ trong đó.

Ngự Thủ màu đỏ lại căng phòng bị nhét xuống chỗ sâu nhất trong balo, là buổi sáng Hứa Ý tùy ý ném vào.

Lúc Trần Dịch Duy lấy Ngự Thủ ra, bị Hứa Ý quay đầu bắt gặp.

Cô giống như bị đâm lên cái đuôi, lạnh lùng nói: "Bảo cậu lấy bút mà cậu đang làm gì vậy hả?" Vừa nói vừa đuổi tay đoạt Ngự Thủ.

Trần Dịch Duy dựa vào ưu thế thân thể của mình, dễ như trở bàn tay tránh thoát tay cô, trong miệng lầm bầm: "Cho tớ nhìn một lát!"

Trần Dịch Duy trốn xa 5 mét, chạy ra bóng cây đứng dưới trời nắng, cũng không màng nắng nóng cười ngô ngô với cô.

Hứa Ý quăng tới ánh mắt xem thường, hô to với hắn: "Xem xong chưa? Nhanh trả cho tớ."

"Thứ gì mà khiến cậu để ý như vậy?" Trần Dịch Duy sờ sờ một hồi, sau đó lại thanh thoi đi đến bên cạnh Hứa Ý.

"Ngự Thủ người khác cầu cho tớ." Hứa Ý đoạt lại đồ của mình, không vui giải thích nói.

"Vậy cho tớ mượn dính chút may mắn đi, tớ yếu môn văn, cũng không thấy đại biểu môn văn đâu, muốn hút chút hơi thở học bá cũng không

được." Trần Dịch Duy cười thương lượng với cô.

Lớp bọn họ luôn là như vậy, trước khi thi ngữ văn luôn tìm đại biểu môn muốn dính chút may mắn, nói dễ nghe chính là--

Cọ tiên khí.

Hứa Ý vừa nghe đã cảm thấy hoang đường, muốn từ chối lại không chịu nổi cậu năn nỉ ỉ ôi, cuối cùng lui nửa bước, đồng ý cho cậu mượn một buổi sáng.

Trần Dịch Duy vui vẻ đến mức kêu cô là bà nội.

Hứa Ý cùng Trần Dịch Duy cãi nhau ầm ĩ một hồi, quay đầu lại mới phát hiện người vừa rồi đứng ở cổng trường đã không thấy đâu.

Theo bản năng mà nhìn quanh bốn phía, lại không tìm thấy bóng dáng Giang Dịch.

*

Trần Dịch Duy đứng dưới bóng cây đọc 《Ly Tao》, đọc được một nửa liền vội muốn đi WC.

Có thể là bởi vì mọi người đều khẩn trương, đoàn người đứng xếp hàng trước WC ở cổng trường thành một hàng dài.

Trần Dịch Duy nhú mày, nhìn thoáng qua thời gian, phát hiện còn sớm liền chạy hơn nửa trường học đến WC cổng sau.

WC ở cổng sau là một gian độc lập, cách khu dạy học rất xa, giáo viên cơ hồ không tới. Bởi vì nơi này điều kiện ưu đãi liền từ một WC chậm rãi biến thành nơi hút thuốc của học sinh cao trung.

Ít nhất mỗi lần Trần Dịch Duy tới WC, đều sẽ phát hiện bên trong khói thuốc lượn lờ, sau khi bị khói thuốc làm cho sặc vài lần Trần Dịch Duy liền không muốn tới đây đi WC nữa. Nhưng hôm nay thi đại học, trường

học đã đóng cổng, học sinh lớp 10 và 11 không có tới, nơi này hẳn là không có gì người.

Quả nhiên một đường đi tới chỉ có thừa thớt vài người tìm nơi yên tĩnh đọc sách mà thôi.

Lúc đi vào cậu thấy trong một góc tối có một người ngồi xổm ngay đó, còn đeo balo, trong tay lại cầm một điều thuốc lá, làn khói xám trắng từ miệng phả ra, chung quanh người đó đầu sương mù mênh mông.

Trần Dịch Duy chỉ nhìn thoáng qua liền đi giải quyết vấn đề cấp bách.

Giải quyết xong, thoáng nhìn thấy người nọ đứng lên --

Anh dầm tàn thuốc, đứng tại chỗ khụ hai tiếng, từ trong balo lấy ra một chai nước, vừa đi vừa uống nước.

Trần Dịch Duy rửa tay xong thì cho tay vào túi móc khăn giấy, Ngự Thủ giấu trong túi không cẩn thận bị kéo ra một góc.

Màu đỏ thực tươi đẹp, trong nhà vệ sinh mờ tối vẫn thấy được rõ ràng.

Bước chân Giang Dịch không dấu vết mà dừng một chút, sau đó tiếp tục đi đến bên cạnh Trần Dịch Duy mở vòi nước chậm rãi rửa tay.

Trong WC không có người khác, trong nhà vệ sinh chỉ có tiếng khăn giấy mềm mại cọ xát làn da mỏng manh cùng tiếng nước chảy vòi nước róc rách.

Trần Dịch Duy không biết có nên lên tiếng chào hỏi anh hay không, hai người thật sự là không thân, Giang Dịch khả năng cũng không biết tên cậu.

Đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, cậu dự định đi ra ngoài tiếp tục đọc thuộc 《Ly Tao》.

Mới vừa xoay qua liền nghe thấy giọng nói trầm khàn phía sau: "Đừng nói cho cô ấy biết."

"Cái gì?" Trần Dịch Duy hỏi.

"Hút thuốc." giống như là ngựa hòng, Giang Dịch ho khụ khụ.

Trần Dịch Duy sừng sốt một hồi.

"Được."

*

Giang Dịch ở trên đường đi tới trường thi gặp phải Đổng Ngu Kỳ.

Hai người cuối tuần trước mới vừa gặp qua, dì Lưu mang theo Đổng Ngu Kỳ cùng nhau tới nhà Đường Dung ăn cơm.

Cô ta thấy áo anh ướt một mảnh, lo lắng hỏi: "Sao cậu bị ướt vậy? Có thể ảnh hưởng cậu làm bài thi hay không?"

Giang Dịch cúi đầu nhìn vạt áo bị ướt của mình, mặt vô biểu tình nhàn nhạt nói: "Lúc rửa tay không cẩn thận."

"Sẽ không." Nói xong liền nhanh chóng rời đi, căn bản không chú ý tới biểu tình Đổng Ngu Kỳ muốn nói lại thôi.

Vương Mông ở một bên nhìn đến ngây người, nhỏ giọng nói với Đổng Ngu Kỳ: "Tâm trạng cậu ấy không tốt à?"

"Không biết." Đổng Ngu Kỳ nhìn chằm chằm bóng lưng anh lắc lắc đầu.

Sắc mặt Giang Dịch khó coi, tuy rằng trước kia cũng không có biểu tình vui vẻ gì, nhưng con người tóm lại vẫn mang theo bình tĩnh.

Nhưng mới vừa rồi đôi mắt anh không thể coi là bình tĩnh, trong mắt như có ngọn lửa đốt cháy.

Ánh nắng trên đỉnh đầu vẫn vô cùng chói mắt, Đổng Ngu Kỳ nhắm mắt lại, nhẹ nói với bóng lưng anh một câu: "Thi đại học cố lên."

$$(\sim \nabla \sim) \sim (\sim \nabla \sim) \sim (\sim \nabla \sim) \sim$$

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 13. Có Thể Kéo Anh Lên Không 🍪

* 13. Có thể kéo anh lên không

Editor: Lemon

Thứ bảy ngày 20 tháng 9.

Mặt trời tháng 9 là nắng gắt nhất, trên sân thể dục không một bóng người, ánh mặt trời chói chang đầu làm cỏ cây khô héo. Toàn bộ đại học B chỉ có ký túc xá là có chút thanh âm.

Hứa Ý cặm theo túi trái cây, cả người đầy mồ hôi trở lại ký túc xá.

Ba người bạn cùng phòng cũng vừa trở lại ký túc xá, thấy cô trở về vội thúc giục cô nhanh đóng cửa lại, phòng ngừa hơi lạnh bay ra ngoài.

Hứa Ý ừ một tiếng đóng cửa, cởi áo khoác cùng giày xong liền đặt mông ngồi trên ghế, uống hai ngụm nước đá lúc này mới thở dài một hơi.

Bốn người trong chốc lát oán giận ng thời tiết khô nóng trong chốc lát phiến muộn nhiệt độ đi đầu hòa không đủ thấp.

Ôn Ngữ ở giường bên cạnh Hứa Ý đột nhiên nhớ tới gì đó, từ trong túi lấy ra một món đồ mềm mềm oặt đưa cho Hứa Ý.

Trừ bỏ màu sắc cùng cái nằm trong balo cô là không giống nhau, còn lại đều giống nhau.

Là Ngự Thủ.

Hứa Ý nhú mày.

Ôn Ngữ giải thích nói: "Buổi chiều lớp trưởng đưa tớ, nhờ tớ đưa cho cậu."

Ôn Ngữ vừa nói xong, hai người còn lại liếc từ trên giường ngẩng dậy, hô lớn: "Tớ biết lớp trưởng thích cậu mà!"

Lớp trưởng đại học Dư Nam là đồng hương sống cùng một thành phố với Hứa Ý.

Lúc còn chưa khai giảng, Dư Nam đã từ trong diễn đàn thêm Hứa Ý làm bạn tốt. Hứa Ý biết cậu sống cùng một thành phố với mình liếc nói chuyện với cậu thêm hai câu.

Sau khi khai giảng, Dư Nam cũng thường xuyên quan tâm cô, lúc huấn luyện quân sự còn đưa nước đưa đồ ăn vặt.

Ba người trong ký túc xá nhất trí cho rằng, Dư Nam có ý kia với Hứa Ý.

Ngự Thủ trên tay Ôn Ngữ chính là bằng chứng.

Ba người mang tâm trạng bất quá bắt lấy Hứa Ý hỏi hồi lâu mới trở lại giường của mình, đưa ra kết luận --

Thứ nhất, Dư Nam khẳng định đang theo đuổi Hứa Ý.

Thứ hai, Hứa Ý không có hứng thú với Dư Nam.

Ôn Ngữ nhét Ngự Thủ vào tay Hứa Ý "Nói là cậu ở một chùa miếu rất nổi tiếng cho cậu đó."

"Tớ không cần, cậu trả lại cho người ta đi." Hứa Ý không chịu nhận, bỏ lại những lời này liếc nhanh chóng bò lên giường mình, trùm chăn không nói chuyện nữa.

Ba người nhìn Hứa Ý trùm chăn kín mít hai mặt nhìn nhau.

*

Hứa Ý ngủ một giấc nặng nề, lúc tỉnh lại trong phòng ngủ thực an tĩnh, ba người còn lại đều ngủ r ã.

Bức màn kéo một nửa, ngoài cửa sổ là bóng đêm, đèn đường dưới ký túc xá đã sáng lên, ánh đèn màu vàng cam hắt lên lá cây chiếu thành màu đen, gió đêm hè hơi hơi lay động lá cây.

Cô mở di động lên nhìn thời gian --

11 giờ 40 phút.

Từ buổi chiều cô nửa tỉnh nửa ngủ.

Tỉnh li ền cần lấy di động xem thời gian, giấy giữa trong chốc lát lại vẩn buông xuống, cuối cùng lặp đi lặp lại tới giờ này.

Ngày 20 tháng 9, là sinh nhật Giang Dịch.

Năm trước hai người ền ào cãi nhau, cô không có tặng quà cho anh thậm chí một lời chúc cũng không thể nói.

Năm nay, hẳn là có thể nói chuyện đi..... chỉ đơn giản là một lời chúc thôi mà?

Cả ngày hôm nay cô đều rối rắm chuyện này, r ã lại không hạ được quyết tâm gửi cho anh, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn thời gian trôi đi. Lúc nhắm mắt ngủ trong đầu cô suy nghĩ ngủ một giấc li ền hết ngày, nhưng hôm nay còn thừa hai mươi phút.

Như là trời cao cố ý chừa lại cho cô hai mươi phút.

Không tính toán phụ lòng trời cao, cô soạn tin bốn chữ đơn giản nhất gửi cho Giang Dịch. Ở trong bóng tối nhìn chăm chăm màn hình di động hơn mười phút mới nhận được tin trả lời của anh--

"Sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn."

*

Trả lời tin nhắn Hứa Ý xong, Giang Dịch nhìn thoáng qua thời gian trên màn hình điện thoại, chưa xốt cười một tiếng.

Thật ra sinh nhật anh đã sớm qua rồi.

Lúc nhận được tin nhắn chúc mừng đã là 12 giờ rưỡi, anh lại chăm chú trong chốc lát mới trả lời, hiện tại đã gần một giờ.

Nhưng có thể nhận được tin nhắn chúc mừng của cô anh đã cảm thấy vui lắm rồi.

Trước kia cũng không để ý tới sinh nhật, chỉ cảm thấy cũng như bao ngày bình thường. Đường Dung cùng Hứa Ý lại luôn chuẩn bị sinh nhật cho anh, bánh kem quà đều có đủ, hai người nói với anh: "Người khác có con/ anh cũng phải có."

Năm nay thực đặc thù.

Hôm nay từ lúc thức dậy anh vẫn luôn chờ mong.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, anh vẫn luôn không có tinh thần học tập, không tới một lát liền nhìn di động, di động chấn rung lên, trái tim anh cũng sẽ rung theo.

Anh biết hành vi của mình thực khác thường, cũng biết tại sao bản thân lại như vậy, cảm thấy buồn cười lại vẫn là nhịn không được làm như vậy.

Ngày sinh nhật mà trước kia anh khịt mũi coi thường như là một cơ hội làm hòa với cô.

Không đúng, không cần làm hòa, nói chuyện với nhau là tốt rồi.

Trận cãi nhau này của anh cùng Hứa Ý thật sự đã lâu lắm rồi.

Nửa đêm bỗng nhiên tỉnh lại, anh luôn nghĩ, rốt cuộc vì sao bọn họ lại cãi nhau?

Vì sao anh lại khó chịu như vậy?

Vì sao anh lại nhớ Hứa Ý đến như vậy?

Nghĩ tới nghĩ lui, anh được một đáp án.

Đáp án này có thể giải đáp hết tất cả thắc mắc của anh.

Lý do anh cự tuyệt Hứa Ý khi chính là Hứa Ý không thích anh, anh cũng không thích Hứa Ý.

Anh phát hiện mình chỉ nói đúng một nửa --

Hứa Ý đích xác không thích anh, nhưng anh thích Hứa Ý.

Anh sớm nên biết điều này mới phải.

Lúc anh thấy Hứa Ý được mọi người vây quanh cười đến thích ý, anh nên biết Hứa Ý đi đến đâu đâu sẽ được mọi người chú ý.

Tình cảm cô đối với anh cũng chỉ là ỷ lại mà thôi, cô có thể cười hi hi ha ha với bất cứ ai. Cô xinh đẹp lóa mắt, tất cả những người bên cạnh đều yêu thương chiều chuộng cô. Cô ở nơi nào đâu là kiêu căng, được người chung quanh quý mến, một nụ cười hoặc một cái nhún mày là có thể có được thứ mình muốn.

Ngày đó anh cự tuyệt cô, dùng lời lẽ bén nhọn đâm lên tự tôn của cô, làm cô rơi lệ, hẳn lúc đó là thời khắc thất bại nhất trong cuộc đời này.

Anh cũng sớm nên biết bản thân thích cô.

Lúc anh đang hối hận vì đã cự tuyệt Hứa Ý, lúc anh bức bối quan hệ giữa cô cùng Trần Dịch Duy, lúc anh bối rối vì cái Ngự Thủ kia mà không tập trung thi, anh nên biết bản thân thích cô.

Đó là ghen.

Chịu không nổi cô ở chung với người khác, chịu không nổi cô đưa đồ ăn tặng cho Trần Dịch Duy, chịu không nổi cô dần dần xa cách anh, quên anh.

Nhưng lúc ý thức được điểm này tựa hồ đã quá muộn.

Anh thi đại học không tốt, điểm ngữ văn kém hơn ngày thường rất nhiều, bởi vậy lỡ mất cơ hội vào trường đại học anh mong muốn.

Ba anh lúc nghỉ hè hẹn gặp Đường Dung một lần, sau khi trở về Đường Dung hỏi anh có chịu ra nước ngoài du học hay không.

Điểm như vậy có thể vào một trường đại học tốt ở nước ngoài, còn vấn đề học phí ba anh có thể giải quyết.

Giang Dịch suy nghĩ vài ngày liền đồng ý.

Có lẽ lúc ấy thất vọng đối với bản thân, lại hoặc là oán trách Hứa Ý, chỉ muốn có thể cách cô càng xa càng tốt.

Nhưng sau khi tha hương anh mới phát hiện, anh trốn không được, tất cả nguyên nhân đều ở trong lòng anh.

Anh đây là tự mua dây buộc mình, tự làm tự chịu.

Chính là anh không có biện pháp tự chữa lành, anh chỉ có thể đứng tại chỗ ôm lấy một chút hy vọng mỏng manh, yên lặng mà chờ, cái gì cũng không dám làm, cái gì đều không thể làm.

Anh muốn dùng thời gian vượt phẳng tất cả, nhưng mà rất khó.

Quá gian nan.

"Hứa Ý, em có thể kéo anh lên không."

Những lời này nằm trên khung thoại chậm chạp không có gửi đi.

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lãng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 14. Thừa Nhận 🙌

* 14. Thừa nhận

Editor: Lemon

Lên lớp, giáo viên hương dẫn ở trên bục giảng chậm rãi nói nội quy trường học.

Dư Nam ngồi bên cạnh Hứa Ý nói chuyện với cô, Hứa Ý câu được câu không trả lời.

Dư Nam nói vòng vèo mấy vòng, cuối cùng trở lại chủ đề chính--

"Sao cậu không nhận Ngự Thủ tở tặng?"

Hứa Ý liếc mắt nhìn cậu, sờ sờ lỗ tai mình: "Tở không tin loại đồ vật này."

Dư Nam cười, "Là tở đi miếu nổi tiếng nhất thành phố A cầu đó, rất linh, cậu mang theo đi." Cậu từ trong túi lấy Ngự Thủ ra đưa cho cô.

"Mẹ tở không cho tở mang theo loại đồ vật này." Hứa Ý đẩy tay cậu cự tuyệt nói.

Sắc mặt Dư Nam cứng đờ, biết một ít phụ huynh tựa hồ tương đối miễn cảm với mấy vấn đề liên quan đến tôn giáo, liền thu tay lại, không nói chuyện nữa.

Người sáng suốt đều thấy rõ ràng Dư Nam bị cự tuyệt.

Ôn Ngữ ng ồi bên cạnh cùng hai người khác nói nhỏ: "Các cậu có nhớ cậu ấy có một cái màu đỏ không? Quý giá vô cùng, lần trước tớ xem chút nữa bỏ Ngự Thủ màu đỏ kia vào máy giặt, bị Hứa Ý mắng té tát."

"Nhớ rõ nhớ rõ!"

Hứa Ý trừng mắt nhìn ba người bạn cùng phòng, ba người lập tức im như ve s ầu mùa đông.

*

Một đêm khuya Hứa Ý nhận được tin nhắn của Giang Dịch.

Anh hỏi cô son môi môi lần trước cô tặng Đường Dung hiệu gì, sắp tới sinh nhật Đường Dung, anh tính toán mua tặng Đường Dung một thời.

Hứa Ý nhìn chằm chằm tin nhắn h ồi lâu, sau khi gõ tên một nhãn hiệu thì bỏ thêm một câu: "Sinh nhật cô Đường anh không trở lại sao?"

Hứa Ý từ sau hôm thi đại học thì chưa từng gặp lại Giang Dịch. Cô nghe cô Đường nói, anh thi đại học không tốt lắm, quyết định ra nước ngoài học đại học. Anh vẫn luôn như vậy, quyết định rất nhanh, lại cũng chưa bao giờ hối hận.

Gửi xong, Hứa Ý nhét điện thoại vào túi, ng ồi nhìn mặt bàn phát ngốc một h ồi lại móc điện thoại từ trong túi ra.

Anh trả lời: "Không về, mẹ không cho anh trở về"

Hứa Ý "Chặc chặc" hai tiếng, nhanh chóng trả lời: "Học tập thật tốt, mỗi ngày hướng về phía trước."

"Được."

Đoạn đối thoại ngắn gọn cứ như vậy kết thúc.

Thời gian sau đó, Giang Dịch luôn nhắn tin hỏi cô mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, tuần này hỏi cô Đường Dung dùng loại mỹ phẩm dưỡng da nào, sau

tuần hỏi cô có số điện thoại của chủ nhiệm giáo dục cấp ba không, sau khi Hứa Ý trả lời anh sẽ nhàn nhạt trả lời một chữ "Được".

Loại đối thoại nhạt nhẽo lại nhằm chán này ừn ừn không dứt, Hứa Ý chậm rãi liền cũng quen loại hành vi không thể hiểu được này của Giang Dịch, cô chỉ cho rằng anh thật sự cần.

Lại không biết, Giang Dịch nhớ cô đến chịu không nổi, mới có thể làm bộ có việc tìm cô tâm sự.

Vài lần sau đó, Hứa Ý liền cảm thấy quan hệ xấu hổ trước kia của hai người hòa hoãn một ít.

Trong lòng cô nghĩ, Giang Dịch tìm cô nói chuyện đó là anh đang phát tín hiệu xin cầu hòa, cô liền giống như trước kia tự nhiên leo xuống bậc thang.

Nhưng Hứa Ý vẫn luôn biết, bọn họ vẫn không thể quay về quan hệ như trước kia.

*

Giang Dịch cùng Hứa Ý học cùng lớp cấp hai, lên cấp ba hai người mới tách lớp ra, quan hệ với bạn học trong lớp đều không tệ, chủ nhiệm lớp là một giáo viên trẻ tuổi lại vui tính, ở chung với học sinh như bạn bè. Bọn họ đều rất thích lớp kia, bởi vậy trong nhóm lớp đến bây giờ vẫn vô cùng sôi nổi.

Bạn học trong lớp đột nhiên nói muốn tổ chức gặp mặt, sau lại bởi vì đa số bạn học đều học đại học ở nơi khác, cho nên lớp trưởng liền đề nghị chuyển thành gặp mặt trực tuyến, dùng video trò chuyện tâm sự.

Hứa Ý thấy Giang Dịch trả lời trong nhóm anh sẽ tham gia.

Buổi sáng ngày gặp mặt trực tuyến Hứa Ý bị bạn cùng phòng lôi kéo làm tình nguyện viên. Bốn người trước cửa nhà ăn phát tờ rơi một buổi sáng, kêu gọi mọi người đừng lãng phí lương thực.

Sau khi hoạt động tình nguyện kết thúc, Hứa Ý lại bị Ôn Ngữ kéo đi thư viện mượn mấy quyển sách.

Chờ đến lúc Hứa Ý trở lại ký túc xá, trong nhóm đã có hơn một ngàn tin nhắn mới.

Cô tắt camera của mình xong mới nhấn vào cuộc trò chuyện video, trên màn hình hiện lên ba mươi mấy người, cậu một câu tở một câu mà trò chuyện, vô cùng náo nhiệt.

Giang Dịch ô thứ hai đếm ngược từ dưới lên, cô vừa vào li ền chú ý tới.

Đây là lần đầu tiên sau gần một năm cô nhìn thấy anh.

Anh thay đổi rất nhiều.

Anh đeo mắt kính gọng đen, độ phân giải thấp làm ngũ quan anh có chút mờ. Trên đầu đội mũ lưỡi trai, tai nghe không dây màu trắng, bộ dáng thoát nhìn vô cùng tì ều tụy.

Anh chống cảm không làm gì, chỉ là đang nghe mọi người nói chuyện phiếm.

Hứa Ý là bọn họ trò chuyện một nửa mới tiến vào, không ai phát hiện cô tham gia, cô cũng đơn giản không chào hỏi, tắt cameras li ền nhìn chăm chăm Giang Dịch.

Cô chú ý tới Giang Dịch đột nhiên thay đổi động tác.

Những người khác nói cái gì cô cũng không nghe, cũng chỉ là tham lam mà không hề kiêng kị nhìn anh mà thôi.

Giang Dịch ngẫu nhiên cũng sẽ lên tiếng, lúc người khác hỏi tới anh.

Trước khi anh nói chuyện sẽ khụ khụ giọng, sau đó tới gần màn hình máy tính, nói xong lại ng ồi trở về.

Anh nói: "Không làm gì, chỉ đi học, lúc nhàm chán tùy tiện làm chuyện gì đó."

Lại cười nói: "Không có bạn gái."

Bọn họ biết anh đi du học, cười trêu chọc hỏi có con gái ngoại quốc theo đuổi anh không, anh lắc đầu nói: "Không có."

Hứa Ý ở sau camera không ai nhìn thấy liền trợn trắng mắt, sau đó nhớ kỹ người hỏi câu này, lại kéo người đó vào danh sách đen.

Các bạn học biết anh an tĩnh không thích nói chuyện, tùy tiện hỏi hai vấn đề liền không hỏi nữa.

Giang Dịch ngồi ở ghế trên nghe bọn họ nói chuyện, ngẫu nhiên cầm ly nước uống một ngụm. Anh thực chuyên chú cũng thực an tĩnh.

Hứa Ý lúc này lại cảm thấy anh không thay đổi.

Mọi người hi hi ha ha cười nói hơn một tiếng, có người nói phải đi học, thoát khỏi cuộc trò chuyện, lục tục cũng có người thoát.

Có người nói lần sau lại gọi trò chuyện tiếp, mọi người sôi nổi nói được.

Bọn họ lục tục thoát ra, Giang Dịch lại vẫn ngồi trước cameras không nhúc nhích.

Mãi đến trong cuộc trò chuyện chỉ còn lại hai người bọn họ, cô không mở cameras, lại nhìn thấy anh vẫn luôn nhìn màn hình.

Hứa Ý biết anh nhất định đã phát hiện ra cô, quả nhiên, mười năm ăn ý sẽ không dễ dàng biến mất.

Ngay từ đầu cô cảm thấy vui vẻ, sau lại ngấm lại, loại ăn ý này có cũng vô dụng, anh cũng không thích cô.

Rốt cuộc, Giang Dịch động, anh tới gần màn hình nói chuyện.

"gần đây thế nào?" vẫn là ngữ khí bình đạm trước kia, nhưng anh giống như thật sự rất mệt, thanh âm uể oải đến mức như cánh hoa.

Hứa Ý hừ một tiếng, làm giá đủ rồi mới từ từ mở microphone, dùng giọng nói thanh lệ của mình nói: "Nga, khá tốt." Cô cố tình làm bộ không muốn nhiều lời.

Hứa Ý thấy cách màn hình nho nhỏ khéo miệng Giang Dịch cong lên tươi cười, tim đập không khỏi nhanh hơn.

Dưới đáy lòng thầm mắng bản thân không có tiền đồ.

Anh không nói nữa.

Hứa Ý lại không chịu được im lặng "gần đây bạn cái gì? Đầu không về thăm cô Đường?"

"Rất nhanh anh sẽ trở về"

Trái tim Hứa Ý nhảy dựng, "Anh được nghỉ à?"

"Không phải, là muốn trở về" Giang Dịch không nói sau khi nghe giọng nói của cô anh mới đưa ra quyết định trở về.

"Nga, vậy đến lúc đó rồi nói sau." Hứa Ý làm bộ không sao cả nói.

Hai người trầm mặc trong chốc lát, Hứa Ý chịu không nổi loại không khí xấu hổ này, khụ hai tiếng nói: "Không có việc gì thì cúp máy đây....."

"Em bạn à?" Anh đột nhiên hỏi như vậy.

Hứa Ý sửng sốt, câu "Liên quan gì tới anh" tới bên miệng rồi lại không nói ra được.

"Học bài, học đại học cũng không thoải mái chút nào." Cô không nỡ cắt đứt cuộc đối thoại ngắn ngủn khó có được này.

Hứa Ý thấy cách màn hình anh không có động tác gì, cô lẳng lặng chờ, ngón tay bắt lấy Ngự Thủ màu đỏ anh đưa, chậm rãi ngắm nhìn.

"Có thể.....cho anh thấy mặt em không?" Giang Dịch hỏi như vậy.

Hứa Ý sửng sốt, hỏi lại: "Thấy mặt làm gì?"

"Thôi..... cúp đi." Anh nắm hộp thuốc lá bên trong ngăn kéo, ngón tay vừa muốn rút điều thuốc trong hộp ra, màn hình liền sáng lên, hiện ra trước mắt là gương mặt xinh đẹp của cô, tuy rằng biểu tình không được tốt, nhưng ngũ quan sinh động, trừng ro đôi mắt nhìn anh.

"Em không muốn cúp đây."

Giang Dịch cười, đóng ngăn kéo lại, anh nhìn chằm chằm người trong màn hình nửa ngày, "Em g`ây đi."

Hứa Ý nghe câu này chỉ cảm thấy mũi nóng lên, có một cỗ khí xông lên trán, cô sờ sờ mặt mình "Có sao?"

"G`ây." Giang Dịch lặp lại.

Hứa Ý bắt lấy Ngự Thủ bị cô c`ần nóng lên, móng tay ch`ần chậm moi vài dẹt, nhỏ giọng hỏi anh: "Anh có nhớ em không?" Nói xong lại có chút sốt ruột bổ sung: "Anh đừng có hiểu lầm, không phải em đang nói nhớ của quan hệ nam nữ, em muốn nói chính là bạn bè nhớ nhau, tựa như nhớ cô Đường lão sư vậy đó, cho nên anh có nhớ....."

Lời còn chưa nói hết đã bị Giang Dịch đánh gãy --

"Nhớ."

Hứa Ý thừa nhận trong một khắc này cô còn chưa thể từ bỏ.

Mặc kệ là tiếng tim đập bên tai, máu trong thân thể vẫn đang quay cu`ng, hốc mắt nóng lên đều không cho phép bản thân nói dối --

Cô vẫn thích Giang Dịch.

$$(\sim \nabla \sim)(\sim \nabla \sim)(\sim \nabla \sim)\sim$$

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 15. Rất Nhanh Anh Sẽ Trở Về 🍋

* 15. Rất nhanh anh sẽ trở về

Editor: Lemon

Cô gái trên màn hình đột nhiên cúi đầu, sau một lát cô lại ngẩng đầu lên, nhìn vào màn hình: "Em cũng có chút nhớ anh."

Đây hẳn là lần bày tỏ nội tâm nhất của cô.

Trước kia cô luôn cười lớn tiếng nói nhớ anh đến đầu quả tim đầu đau, lần này nói chính là "Có chút" nhớ anh.

Nhưng Hứa Ý biết, chữ nhớ vừa rồi đã kìm nén nỗi nhớ hơn một năm nay, giờ phút này cô vô cùng vô cùng nhớ anh.

Trước kia luôn thích dùng lời nói khoa trương bày tỏ tình cảm với anh, hiện giờ thì hoàn toàn ngược lại, chữ "nhớ" cũng phải nói năng cẩn thận.

Hứa Ý nhận ra thay đổi của bản thân, cảm thấy ngực đau xót.

Giang Dịch nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, "Rất nhanh anh sẽ trở về"

Anh lặp lại một lần nữa, lúc này đây giọng anh càng thêm kiên định.

"Vậy nghỉ hè gặp." Hứa Ý cong khóe môi.

"Được."

*

Thời gian sau đó, tần suất Giang Dịch tìm cô càng thêm cao, Hứa Ý cũng sẽ thường thường chủ động tìm Giang Dịch nói chuyện.

Hứa Ý nhìn lịch sử trò chuyện của hai người, rất nhiều thời gian thậm chí sẽ có một loại ảo giác hai người tựa hồ đã quay về quan hệ trước kia --

Thân mật khăng khít, chuyện gì đều chia sẻ.

Hứa Ý đắm chìm trong sung sướng, nhưng lại hiểu rõ bản thân đang bước xuống đầm lầy không thể thoát ra được.

Cô nỗ lực muốn xem Giang Dịch như bạn tốt, nhưng tình cảm vẫn không thể rút ra được, cô đã sa vào thì không có biện pháp tự cứu.

Nhưng mà cô không hề rối rắm tình cảm đối với Giang Dịch là tình bạn hay là tình yêu, cô đều không muốn mạnh mẽ thay đổi.

*

Ba người bạn trong ký túc xá chỉ cảm thấy gần đây tâm trạng Hứa Ý rất tốt.

Tới lần thứ tám phát hiện Hứa Ý nhìn vào điện thoại cười ngây ngô, các cô hoài nghi Hứa Ý đang vụng trộm yêu đương.

Ba người bắt lấy Hứa Ý thẩm vấn tra tấn một phen, Hứa Ý lại nói không có yêu đương, bọn họ chỉ là bạn cũ.

Ba người chỉ có thể từ bỏ, bất quá lại ngấm hiểu trong lòng, Hứa Ý khẳng định sẽ cùng người bạn cũ kia ở bên nhau.

*

Nghỉ hè rốt cuộc đã đến, Hứa Ý vô cùng chờ mong gặp lại Giang Dịch, nhưng kỳ nghỉ hè đã trôi qua một nửa rồi mà Giang Dịch còn chưa hẹn cô ra gặp mặt.

Cô xem lại lịch sử trò chuyện, xác định Giang Dịch tuần trước đã trở lại, lại tức đến lăn vài vòng trên giường.

Nhưng cô lại tự ái không muốn chủ động trước.

Nhìn khung chat với anh, cảm thấy tâm phiền ý loạn liền ném di động đi, ghé vào trên giường nghỉ ngơi, bất tri bất giác liền ngủ mất.

Sau khi thức dậy thì thấy tin nhắn của Giang Dịch: "Nghỉ hè em không tới luyện dương cầm sao?"

Hứa Ý ngủ đến mơ mơ màng màng, lúc nhìn thấy tin nhắn kia đại não nóng đến muốn thiêu cháy, cơ hồ là không chút do dự trả lời ngay: "Có."

Qua năm phút sau mới cảm thấy bản thân quá không có tiền đề, Giang Dịch tùy tiện hỏi thôi cô đã đáp ứng ngay rồi.

Trong lòng giận Giang Dịch, nhưng lại trang điểm thật xinh đẹp đi gặp anh.

*

Ngày hôm sau thời tiết vẫn nóng bức, Hứa Ý bước nhanh trên đường.

Tới cửa nhà Giang Dịch liền gõ gõ, Hứa Ý đứng ở cửa lo sợ bất an nửa ngày, người mở cửa cho cô lại là Đường Dung.

Đường Dung vừa thấy liền mắng cô không có lương tâm, lâu vậy cũng không tới thăm bà.

Hứa Ý cười làm lành, "Bởi vì em học ở đại học B, trở về không tiện, hơn nữa em vừa về nhà ba mẹ liền lôi kéo em hỏi đông hỏi tây, em cũng muốn phân thân trở về gặp cô Đường lắm ạ~!"

Đường Dung dễ dãi, nghe Hứa Ý nói vài câu liền không trách cô nữa, lôi kéo cô ngồi xuống nói chuyện.

Hứa Ý làm bộ dường như không có việc gì trò chuyện cùng Đường, thuận tiện liếc quanh nhà một vòng, căn bản là không nhìn thấy bóng dáng Giang Dịch đâu.

Cô "Thuận miệng" hỏi Đường Dung: "Giang Dịch đâu cô? Nghe nói anh ấy về rồi, sao con không thấy."

Đường Dung: "Nó đi học, phải lát nữa mới về"

Hứa Ý sững sốt: "Học gì ạ?"

Đường Dung giải thích nói: "Nó không nói với em sao? Đột nhiên nói muốn học lại, chắc là không muốn đi học xa như vậy, mấy ngày nay vẫn luôn bận rộn làm hồ sơ nhập học."

Hứa Ý khiếp sợ đến vài giây cũng không nói chuyện, lúc này cô mới biết được mấy ngày gần đây tại sao Giang Dịch buổi tối hoặc là rạng sáng mới trả lời tin nhắn của cô, hóa ra là đi học.

Đường Dung thấy cô trừng to mắt, cười nói: "Lo lắng cho nó? Không sao đâu, đã lớn hết rồi, phải tự chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình, nó muốn đi thì cho nó học lại đi."

Hứa Ý chốc lát mới bình tĩnh lại, chần chờ hỏi bà: ".....Mấy giờ anh ấy mới về vậy cô?"

"Tan tiết tự học buổi tối, 9 giờ rưỡi?"

*

Buổi tối 9 giờ rưỡi, trên xe buýt đầu là học sinh cấp ba tan học, Giang Dịch ngồi ở hàng cuối cùng bên cửa sổ, ban đêm không còn khô nóng như ban ngày, tài xế tiết kiệm cũng không mở điều hòa.

Giang Dịch mở cửa sổ ra cho gió lạnh lùa vào xe, phất qua khuôn mặt anh, thổi tan hơi nóng ngày hè.

Giang Dịch không biết khi nào Hứa Ý mới tìm anh, lịch sử trò chuyện của hai người chỉ dừng ở một chữ "có" của cô.

Lấy di động ra gõ gõ xóa xóa mấy lần, cuối cùng chỉ gửi một câu: "Hôm nay em thế nào?"

"Cũng bình thường." Hứa Ý trả lời rất nhanh.

Giang Dịch nhú mày, đang muốn hỏi thêm, xe bus đã thông báo đến trạm, anh nhét điện thoại di động vào túi, xuống xe.

Nương ánh đèn đường bước vào con đường dẫn tới tiểu khu, Giang Dịch ở dưới ánh đèn đường tiểu khu nhà anh thấy được bóng dáng Hứa Ý.

Cô đứng dưới đèn đường màu cam, cái bóng bị kéo dài. Cô mặc một chiếc váy hoa, gió thổi qua làn váy cô, váy đuôi bay bay trong gió.

Cô đang nhìn chằm chằm nơi xa phát ngốc, cũng không có chú ý tới Giang Dịch đã về.

Giang Dịch đứng yên tại chỗ lẳng lẳng nhìn cô, không muốn phát ra âm thanh làm cô chú ý tới anh, cũng không muốn phá tan suy nghĩ của cô, chỉ là dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn cô, từ đôi mắt đến miệng, từ lỗ tai tới ngón tay.....

Trong lòng anh mang tâm trạng kích động không thể giải thích được, anh lo lắng ánh mắt nóng bỏng của mình sẽ quấy nhiễu đến cô, nhưng lại không khống chế được bản thân, cảm xúc sôi trào trong thân thể vẫn luôn tra tấn anh.

Rốt cuộc, anh bị phát hiện.

Hứa Ý liếc sang đây, chuẩn xác bắt được ánh mắt anh.

Trái tim anh nhảy dựng, nhanh chóng nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra lửa nóng quay cuồng lại biến thành mặt nước tĩnh lặng.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lãng Nam Hoa

dtv-ebook.com

* 16. Kẹo Dẻo 🍬

* 16. Kẹo dẻo

Editor: Lemon

Hứa Ý đã đi tới chỗ anh, trên gương mặt quen thuộc có chút biểu cảm xa lạ, xấu hổ cùng vui sướng đan xen.

Cô rất ít khi lộ ra biểu tình không nắm chắc lại chột dạ trước mặt anh, cô nói: "Đã lâu không gặp."

"Ừm, đúng là có chút lâu rồi."

Hứa Ý có rất nhiều lời muốn hỏi Giang Dịch, muốn hỏi anh vì sao lại ra nước ngoài, muốn hỏi anh ở nước ngoài sống thế nào, muốn hỏi anh vì sao quyết định học lại, muốn hỏi anh có hối hận hay không?

Nhưng lúc đối diện với anh, cô đột nhiên cảm thấy căn bản không cần hỏi, cô biết đáp án.

Nhìn đôi mắt bình tĩnh lại nhu hòa của anh, cô đã biết đáp án --

Giang Dịch sẽ không hối hận, anh vĩnh viễn sẽ không cần bất cứ ai lo lắng cho anh.

"Hôm nay em tới luyện đàn, nghe cô Đường nói anh đi học lại....."

Giang Dịch hơi hơi gật đầu, nghe cô nói, ánh mắt không tự giác ngừng ở trên môi đang mấp máy của cô.

Hứa Ý suy nghĩ nửa ngày, ghen ra một câu: "Vây chúc anh học tập tốt, mỗi ngày hướng về phía trước."

Đôi mắt Giang Dịch cong cong, thấp giọng nói: "Cảm ơn em."

Lông mi anh rất dài, Hứa Ý trước kia luôn nói đôi mắt anh như được vẽ ra, sau lại phát hiện lông mi anh rất dài, cười rộ lên thật sự rất đẹp.

Nếu là trước kia, Hứa Ý khẳng định có thể da mặt dày không chút nào thẹn thùng mà nói với anh: "Anh thật đẹp trai."

Hiện tại lại chỉ có thể cúi đầu che giấu khuôn mặt đang nóng lên của mình.

Giang Dịch vốn định đưa cô về nhà, Hứa Ý lại không chịu, đẩy anh đi vào cửa tiểu khu: "Anh về nhà làm bài tập đi", cuối cùng còn nói thêm một câu: "Đàn chị về đây, đàn em thi đại học phải cố gắng lên."

Giang Dịch bất đắc dĩ mím môi, lúc Hứa Ý xoay người rời đi, đột nhiên bị Giang Dịch gọi lại.

Cô quay đầu, nhìn thấy trên tay anh có một viên kẹo dẻo.

Là loại kẹo trước kia cô đi quây bán quà vặt tiện tay mua.

"Tình cờ nhìn thấy nên mua, vừa lúc em đến." Giang Dịch đưa cho cô.

Cho rằng cô sẽ nhận lấy sau đó cao giọng nói tiếng cảm ơn hoặc là nói mấy câu trêu chọc anh, nhưng cô gái trước mặt chỉ cúi đầu, cầm lấy viên kẹo dẻo, vỏ kẹo bị cô niết đến phát ra tiếng vang.

Giang Dịch chờ cô lên tiếng.

Cũng không biết qua bao lâu, Hứa Ý rốt cuộc ngẩng đầu, ngoài ý muốn là mũi cô ửng đỏ, bộ dáng cố nén nước mắt.

Giang Dịch luống cuống, con người lóe lóe, nghe thấy cô nói: "Chúng ta không cãi nhau nữa." Thanh âm mang theo khóc nức nở.

Trái tim anh hung hăng co rúm lại.

"Nếu anh đồng ý, chúng ta vẫn sẽ là bạn tốt."

Vốn Hứa Ý muốn nói, nếu anh nguyện ý, chúng ta vẫn sẽ là bạn tốt.

Nếu anh có thể tha thứ cho em trước kia tự tiện bày tỏ tình cảm với anh, anh vẫn còn muốn làm bạn tốt với em, em rất muốn lại là bạn tốt của anh.

Anh nhìn đôi mắt ướt át của cô, trái tim như sụp đổ, anh không nỡ để cô khó chịu.

Nhưng trong ngực lại có chút bức bối--

Anh cùng cô vòng đi vòng lại, tựa hồ lại về như trước kia.

Như thế nào lại là bạn bè, thế nào mới có thể không còn là bạn bè.

Anh bắt đầu oán trách bản thân.

Thậm chí bắt đầu hối hận bản thân không đủ ích kỷ, trước kia nên giữ cô lại, không nên tự cho là đúng lại ra vẻ hào phóng mà đẩy cô ra xa.

Cho dù cô không thích anh, anh cũng muốn buộc cô ở bên cạnh mình.

Anh chỉ cần cô, chỉ thế mà thôi.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lãng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 17. Thèm

* 17. Thèm

Editor: Lemon

"Được." Giang Dịch cuối cùng chỉ nói một chữ như vậy.

Hứa Ý ng ỡ xe buýt về nhà, gió thổi qua tựa hồ đầu mang theo hương vị tươi mát.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ cười ngây ngô h ồi lâu, có thể là bởi vì đêm nay ánh trăng thật xinh đẹp, có thể là bởi vì cây cối ngoài cửa sổ rậm rạp lại cao lớn, hoặc là chỉ là bởi vì Giang Dịch.

*

Lâm Khuynh Đình tới tìm Hứa Ý chơi, hai người ng ỡ trong phòng đi đầu hòa ăn dưa hấu ướp lạnh.

Lâm Khuynh Đình nhắc tới Trần Dịch Duy, "Cậu ấy có liên lạc với cậu không?"

Hứa Ý nhớ lại nói: "Thỉnh thoảng, có lẽ là trong quân đội rất bận."

Trần Dịch Duy thi đậu một trường đại học loại một, nhưng lại đột ngột quyết định đi tham gia quân ngũ hai năm, hai người đều không thể liên hệ với cậu.

"Cậu ấy cũng không có liên hệ với tớ!" Lâm Khuynh Đình tức giận nói, Hứa Ý cười: "Vậy cậu nên xem lại quan hệ của hai người đi."

Lâm Khuynh Đình cãi lại vài câu lại mắng Trần Dịch Duy là không nhìn mặt bạn bè, sau mới ngượng ngùng biện minh cho mình.

Hai người nói từ Trần Dịch Duy đến Đồng Ngu Kỳ.

Lâm Khuynh Đình phun hạt dưa hấu lên bàn, "Không phải cậu cùng Giang Dịch không nhìn mặt nhau nữa sao? Vậy Đồng Ngu Kỳ kia thượng vị hả?"

Hứa Ý trợn trắng mắt: "Không có. Ta không nghe Giang Dịch nhắc tới cô ta, trước kia anh ấy cũng nói không có bạn gái, hẳn là không liên lạc đi, đại học nhiều nam sinh ưu tú như vậy, Đồng Ngu Kỳ thông minh vậy hẳn là sẽ không thất cổ trên một thân cây dâu?"

Lâm Khuynh Đình bắt lấy sơ hở trong lời nói của Hứa Ý, nhìn chăm chăm cô hỏi: "Hai cậu làm lành rồi à?"

Hứa Ý ăn xong một miếng dưa hấu cuối cùng, rút khăn giấy chậm rãi lau tay, đợi tới khăn giấy nhiễm hồng, cô nhớ tới ngày đó Giang Dịch giúp cô lau vết dưa hấu*, ngược lại có chút đau đớn "Ừm."

*Nội dung chương 1

Lâm Khuynh Đình buông dưa hấu, "Chuyện thế nào? Là cậu theo đuổi thêm lần nữa?"

Khóe miệng tươi cười của Hứa Ý chớp mắt cứng đờ "Bọn tớ chỉ làm bạn bè, tớ sẽ không giống như trước kia đâu."

"Cậu chắc chắn không?" Lâm Khuynh Đình phản bác nói, "Rõ ràng cậu còn thích cậu ta."

"Cậu nói rất đúng, nhưng tớ cũng không có biện pháp, tớ cảm thấy như bây giờ khá tốt." Hứa Ý cười khờ.

Có thể tiếp tục làm bạn với anh, có thể mỗi ngày gặp anh, có thể cùng anh nói chuyện đã khá tốt rồi.

So với trước kia tốt hơn rất nhiều.

"Chắc, tớ cũng không hiểu được các cậu ở chung như thế nào nữa. Còn có tuy rằng cậu ngoài miệng nói không hề thích, nhưng chỉ cần cậu gặp cậu ta, hành vi cùng biểu tình đều không lừa được người khác, cậu vừa thấy cậu ta đã thèm."

"Thèm.....?" Hứa Ý nghi ngờ.

"Chính là hận không thể ăn cậu ta vào bụng đó." Lâm Khuynh Đình nói xong liền cắn mạnh một miếng dưa hấu.

Mặt Hứa Ý đỏ lên, đẩy đẩy đầu Lâm Khuynh Đình.

*

Tuy rằng hai người đã làm hòa, nhưng Giang Dịch hiện tại là học sinh sắp thi đại học, thức khuya dậy sớm ngày ngày khổ học, người bạn như Hứa Ý chỉ có thể nhường thời gian cho anh học tập, thỉnh thoảng gửi một hai tin nhắn an ủi anh, Giang Dịch lại thường xuyên chủ động tìm cô nói chuyện.

Dần dần, tính tình Hứa Ý càng thêm cởi mở, cụ thể biểu hiện ở --

Tin nhắn cô gửi cho Giang Dịch càng ngày càng thân mật.

Như là trở lại trước kia vậy, thân mật khăng khít, cãi nhau ầm ĩ.

Lúc gửi đi cũng không cảm thấy kỳ quái, đợi bình tĩnh lại Hứa Ý sẽ cảm thấy mặt nóng lên, nhưng thấy Giang Dịch vẫn như bình thường, cô lại đem khác thường trong lòng đè ép xuống.

Giang Dịch không cảm thấy kỳ quái là được.

Hứa Ý thích gọi anh là đàn em, tự xưng là đàn chị.

"Bạn học Tiểu Giang, hôm nay có chăm chỉ học tập hay không?"

"Có." Giang Dịch phần lớn thời gian đầu sẽ trả lời như vậy, có khi cũng sẽ trực tiếp gọi điện thoại sang.

Hứa Ý sẽ ra ban công cảm tai nghe nghe, trong tai nghe có tiếng gió còn có tiếng người khác nói chuyện, anh đại khái là đang trên đường về nhà, hai người anh một câu em một câu mà trò chuyện.

Có đôi khi hai người đầu im lặng, cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ.

Hứa Ý ở bên đây làm việc của mình, sấy tóc sơn móng tay xem chương trình giải trí, Giang Dịch liền lắng lắng nghe, có lúc cô đột nhiên cười khanh khách, anh sẽ thấp giọng hỏi cô cười cái gì.

"Xem chương trình giải trí, chờ anh thi xong em với anh xem một lần."

".....Được."

Có một lần Giang Dịch ở xe bus được người khác xin wechat, Hứa Ý vừa lúc nghe thấy được.

Cô nghe thấy Giang Dịch lễ phép từ chối "Thực xin lỗi, tôi không có wechat."

Chờ cô gái đi xa, bên tai Hứa Ý trở về an tĩnh.

Nhưng hai người đầu ăn ý không mở miệng nói chuyện.

Hứa Ý liên tưởng tới trước kia mình tỏ tình với anh, chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Giang Dịch lại tâm phiên ý loạn không biết mình nên nói cái gì.

Đụng tới đề tài này, hai người tựa hồ đều có chút sợ hãi, không dám nói tới chuyện trước kia, lại không cam lòng cứ như vậy quên đi.

*

Giang Dịch vốn định thi đại học xong sẽ xác định quan hệ lại với Hứa Ý.

Thỗ lộ hay tỏ tình, anh đâu có thể dũng cảm đi làm.

Nhưng sau đó anh lại phát hiện mình không thể đợi được nữa.

Bởi vì Trầ Dịch Duy lại xuất hiện bên cạnh Hứa Ý.

Lần này Trầ Dịch Duy mang theo mục đích rõ ràng mà đến, còn cùng chung mục đích với Giang Dịch.

$(\sim \nabla \sim) \sim (\sim \nabla \sim) \sim (\sim \nabla \sim) \sim$

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 18. Đôi Cánh 🍋

* 18. Đôi cánh

Editor: Lemon

Chủ nhật, Hứa Ý tới tìm Đường Dung luyện đàn.

Cố ý chọn ngày này là bởi vì chủ nhật Giang Dịch được nghỉ, cô có thể "Thuận tiện" nhìn anh một cái.

Ba người rất hài hòa mà ăn cơm trưa, Giang Dịch nói với Hứa Ý hai câu liền vào phòng làm bài tập, Hứa Ý cũng đi theo Đường Dung vào phòng luyện đàn.

Luyện một nửa, Đường Dung nhận được điện thoại.

Một giáo viên ở lớp dạy đàn đột nhiên bệnh xin nghỉ, nhờ cô Đường tới dạy dùm.

Bởi vậy Hứa Ý còn chưa ng ỡ nóng mông, Đường Dung đã vội vàng đi mất.

Hứa Ý một chút cũng không thấy ngại, xem nơi này như nhà của mình.

Nhưng cô không dám làm phiền Giang Dịch, chỉ lấy một quyển sách ng ỡ trên sofa trong phòng khách chậm rãi đọc.

Ai ngờ, đọc đọc một h ồi li ền ngủ mất, sách đầu rớt xuống đất.

Giang Dịch làm xong đề thi, ng ẩng đầu nhìn thời gian, 6 giờ chiều, sắp hoàng hôn rồi.

Ngoài cửa sổ mây tan thành từng cụm, giống như kẹo bông gòn hẫ hẫ nhỏ bị Hứa Ý cướp, mang theo màu lam lẫn ánh chiêu tà màu đỏ hồng, lãng mạn lại yên tĩnh.

Anh nhìn thoáng qua ly nước đã cạn, cảm thấy khát nước, đứng dậy đi ra ngoài đổ nước.

Vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Hứa Ý vốn nên ở phòng luyện đàn giờ lại nằm trên sofa ngủ say, trong phòng khách đi đều hòa lắng lắng thổi gió, cảm giác lạnh lẽo thổi vào người Giang Dịch, anh nhìn chăm chăm gương mặt cô lúc ngủ say một hẫ, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Anh đi đổ nước đá, uống hết hai ngụm mới thoáng hòa hoãn.

Đi trở về bên cạnh Hứa Ý, cô không có một chút dấu hiệu sắp thức dậy, lông mi đều thực an tĩnh, thanh âm đi đều hòa xen lẫn tiếng hít thở đều đều của cô, cùng nhau bò vào lỗ tai anh, ngẫu nhiên còn có vài tiếng ve kêu.

Trái tim bắt đầu phát ngứa.

Trong bất tri bất giác anh đã bước tới đứng bên cạnh cô, nhìn chăm chăm mặt cô.

Anh nói cô gầy, gương mặt tròn trịa trước kia đã biến mất, nhưng lại vẫn vô cùng xinh đẹp, sau khi cô gầy gương mặt xinh đẹp nhỏ nhắn nhiễm một chút ý vị chọc người đau lòng.

Không biết mơ thấy cái gì, cô thoáng giật giật cơ thể, đầu cọ cọ trên sofa, tóc vén bên tai rơi xuống mặt cô.

Thường thức hình ảnh bị tóc ngăn cản, Giang Dịch nhấp nhấp miệng đứng rồi rầm một hẫ, lý trí đánh không lại cổ xúc động trong lòng kia, ma xui quỷ khiến mà duỗi tay về phía cô.

Lúc đụng tới sợi tóc mềm mại lập tức làm nổi lên dục vọng trong lòng anh--

Anh như là đang rình coi hoặc là làm hành vi đ ối bại không thể chấp nhận.

Nhưng cái loại sung sướng cùng trơ trên đan chéo làm anh cảm thấy tim đập nhanh, máu toàn thân đều đang quay cu ồng, suy nghĩ trong một khắc đặc biệt phấn khởi.

Giang Dịch nhẹ nhàng vén sợi tóc ra sau tai, lộ ra gương mặt xinh xắn vẫn đang ngủ say.

Anh thu tay lại, im lặng đứng tại chỗ, chung quanh đột nhiên trở nên thực an tĩnh, anh có một loại ảo giác thời gian như đang ngừng lại.

Anh cùng Hứa Ý t ồn tại trong một không gian khác, bên trong chỉ có hai người bọn họ.

Hứa Ý như là bị ánh mắt nóng rực của anh đốt cháy, không khoẻ mà ớn lạnh một tiếng, tay từ trên người rớt xuống, treo ở bên cạnh sofa, đầu ngón tay không an phận mà run run.

Như là bị người đi đầu khiếm, anh ng ẩ xuống bên cạnh cô, nhìn chằm chằm đầu ngón tay cô, ngón tay run run như cánh b ồ câu trắng đang đập cánh chuẩn bị bay lên.

Cánh chậm rãi dừng lại --

Bị anh bắt được.

Không tự giác anh đã duỗi tay c ầm ngón tay cô.

Nhưng như là sợ chạm vào làm đau cô, chỉ là hư hư mà nắm.

Trong lòng Giang Dịch có rất nhiều cảm giác kỳ quái, trước kia cũng trong lúc vô tình nắm qua tay cô, lại chưa bao giờ có cảm giác như giờ phút này, lòng bàn tay anh tựa hồ bắt đầu nóng lên, như là đang nắm một quả cầu lửa.

Nhưng cảm giác lại mềm mại hơn quả cầu lửa rất nhiều.

Anh chỉ dám như có như không mà nhẹ nhàng nắm lấy, trái tim "Thình thịch" nhảy lên trong lồng ngực.

Cứ việc chút ái muội này đâu là trộm mà có, dùng một phương thức mà trước nay anh chưa từng nghĩ tới, nhưng anh vẫn nhịn không được mà đắm chìm trong độc dược làm anh động tâm.

Không rời mắt mà nhìn chăm chăm cô.

Cổ áo cô mặc có chút rộng, bởi vì động tác không an phận, một đoạn dây áo lót không cẩn thận lộ ra ngoài.

Giang Dịch chỉ liếc mắt một cái liền như bị kim đâm lập tức nhìn sang chỗ khác, không dám lại nhìn thêm nhieu.

Hứa Ý giật giật ngón tay, Giang Dịch phản xạ nhanh chóng buông tay, quay đầu ngoảnh ngay ngắn.

Qua hồi lâu anh mới chậm rãi bưng ly nước đá trên bàn nhấp một ngụm mới miễn cưỡng khôi phục thanh tỉnh.

Hứa Ý cũng không biết mình ngủ bao lâu, lúc thức dậy chỉ cảm thấy vai cổ có chút đau nhức, trở mình đấm đấm bả vai mình, giương mắt liền nhìn thấy Giang Dịch không biết lúc nào đã đứng trước mặt cô. Cô giống rùa đen trở mình, cười hỏi anh: "Nghỉ ngơi à?"

"Ừm, mới vừa làm xong bài tập."

"Rất tốt, tiếp tục cố gắng." Hứa Ý cổ vũ nói.

Giang Dịch ngoảnh xuống bên cạnh cô, Hứa Ý nhìn anh một cái, kỳ quái hỏi: "Trong phòng có mở điều hòa mà nhỉ? Sao anh nóng đến tai đỏ hết rồi."

Giang Dịch cúi đầu, duỗi tay sờ lỗ tai mình, thấp giọng lầm bầm: "Chỉ có lỗ tai đỏ thôi sao?"

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa

dtv-ebook.com

* 19. Tớ Muốn Gặp Cậu 🌽

* 19. Tớ muốn gặp cậu

Editor: Lemon

Trần Dịch Duy biến mất đã lâu ở một chiều hè nào đó đột nhiên gọi điện thoại cho Hứa Ý.

Cậu vẫn là bộ dạng cà lơ phất phơ trước kia, nhưng lại tựa hồ có chút không giống trước, chính khí hiên ngang, cùng với Trần Dịch Duy trước kia chỉ biết cười đùa không giống nhau lắm.

Hai người vẫn nhiệt tình "Thăm hỏi" hai câu, sau đó lại cảm thấy ấu trĩ, ha ha ha mà cười trong chốc lát mới nói chuyện đàng hoàng lại.

Trần Dịch Duy nói cậu được nghỉ, muốn hẹn cô ăn cơm, Hứa Ý "Ừm" hai tiếng, lại hỏi: "Khuyên Đình có rảnh không?"

Trần Dịch Duy ngắt lời: "Tớ không gọi cậu ấy, chỉ hai chúng ta thôi."

"Làm gì không kêu cậu ấy?" Hứa Ý nghi hoặc.

"Có chút việc cần nói riêng mới được." Lúc Trần Dịch Duy nói lời này giọng điệu rất là ngả ngớn, bộ dáng thiếu đôn không thua gì trước kia. Nhưng mà Hứa Ý luôn cảm thấy Trần Dịch Duy vẫn có thay đổi, có thể là bởi vì lúc cậu trêu chọc lại mang theo chút nghiêm túc.

"Đi thì đi, khi nào?" Hứa Ý rất vui cho cậu, nhưng cũng không đặt lời cậu nói trong lòng, "Có chút việc cần nói riêng" ở trong lòng cô chỉ là cậu thuận miệng trêu chọc cô mà thôi.

"Ngày mai giữa trưa, tiệm cơm café trước cổng trường."

"Được."

*

Trước kia Hứa Ý từng suy đoán Trần Dịch Duy thích cô, nhưng mà Trần Dịch Duy luôn là bộ dáng cười hi hi ha ha, cũng thường làm ồn ã với Lâm Khuynh Đình, lúc đó cô cảm thấy bản thân đã nghĩ nhiều.

Sau khi thi đại học, hai người ít liên lạc nhau, cô lại càng không nghĩ tới chuyện này

Cho nên tự nhiên cô cũng không nghĩ đến khả năng gần một năm không gặp, Trần Dịch Duy vừa gặp lại cô đã thổ lộ.

Cậu đen hơn rất nhiều, cạo cái đầu trọc lóc, lưng lúc nào cũng ngẩng thẳng tắp.

Cậu vẫn nhớ rõ cô thích ăn gì uống gì nhất, sau khi gọi món liền cười nhìn chằm chằm Hứa Ý, hỏi cô: "Có yêu đương không?"

Hứa Ý cảm thấy cậu quá vô duyên, sau khi trừng cậu một cái mới thừa nhận nói: "Không có."

Món ăn được đưa lên, cơm xá xíu cùng trà chanh lạnh được đẩy đến trước mặt Hứa Ý.

Cơm xá xíu

Trà chanh

Thời tiết có chút nóng bức, Hứa Ý cầm ống hút uống một ngụm trà, vị trà chanh ngọt ngọt chua chua tràn đầy khoang miệng, cô vui vẻ đến híp híp mắt.

Trần Dịch Duy cười một tiếng "Vậy Giang Dịch đâu? Hai người vẫn còn giận nhau?"

Động tác uống trà của Hứa Ý cứng đờ, ngẩng đầu nhìn cậu: "Làm hòa r`ồi."

Trần Dịch Duy nghe vậy nhúu mày cúi đầu, duỗi tay vuốt ve đầu đỉnh của mình, suy nghĩ trong chốc lát, cậu ngẩng đầu nhìn chăm chăm cô, lộ ra hàm răng trắng sáng: "Cậu thấy tớ thế nào?"

"Cái gì thế nào."

"Làm bạn trai của cậu."

Năm chữ chui vào lỗ tai Hứa Ý.

Nhất thời trong đầu cô li`ền nảy ra vài câu thô tục, sau khi nhỏ giọng mắng câu "Bệnh tâm th`ần" cô mới hỏi: "Cậu thích tớ?"

"Thích." Trần Dịch Duy thừa nhận thật rất nhanh, biểu tình cà lơ phất phơ trên mặt cũng thu lại, tràn đầy nghiêm túc.

Hứa Ý lúc này mới phát giác chuyện này có chút ngoài dự kiến của cô.

Đột nhiên cô cảm thấy trà giống như sáp, đầu lưỡi đầu có chút lên men, nuốt vài cái, cô nhìn về phía Trần Dịch Duy --

Mắt cậu rất sáng, lại giống như mang theo độ ẩm, sáng quắc mà nhìn chăm chăm cô, nhìn đến mức làm cô không được tự nhiên.

"Nghiêm túc à?"

"Ừm." Trần Dịch Duy nhỏ giọng đáp.

Hứa Ý từ trước tới nay cũng từng từ chối vài nam sinh, nhưng Trần Dịch Duy không giống những nam sinh đó.

Cô xem cậu như bạn tốt.

Cô cũng không có kinh nghiệm từ chối bạn tốt, cho nên lúc nghe được Trần Dịch Duy thừa nhận thích cô, cô chỉ cảm thấy đầu óc nóng lên.

Hiện tại là giữa trưa, bọn họ ngồi vị trí dựa cửa sổ, ánh mặt trời nóng cháy xuyên qua cửa kính chiếu xuống bàn, giọt nước trên chén trà lăn xuống bị ánh mặt trời chiếu xuống tỏa sáng.

Hứa Ý liếm liếm môi, không biết vì sao lại nhớ lại cảnh tượng Giang Dịch từ chối cô, ngực liền nổi lên cảm giác chua xót.

Cô hiểu cảm giác khó chịu khi bị người khác từ chối nên có chút không đành lòng.

Nhưng không thích chính là không thích.

Cô không có khả năng bởi vì hai người là bạn tốt nên tiếp nhận tình cảm của cậu.

Cô làm không được, trái tim cô cũng làm không được.

Trần Dịch Duy thấy ánh mắt cô né tránh liền biết chính mình lần này "tổ tình đột ngột" có thể là thất bại, nhưng kết quả như vậy kỳ thật ở trong dự kiến của cậu.

Lần này bày tỏ mục đích chính là làm Hứa Ý biết tâm tư của cậu, tình cảm ghen một năm.

Đã sớm dự đoán được cô sẽ không dễ dàng đồng ý, nhưng hiện tại nhìn thấy bộ dáng cô vắt hết óc suy nghĩ làm thế nào từ chối mình, cậu thừa nhận bản thân vẫn rất khó chịu.

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc hai người tới cửa tiệm trường học cũng đã tan học. Lúc này có tốp năm tốp ba học sinh kết bạn đi ra cổng trường. Có một người hạc trong bầy gà, cao gầy lại anh tuấn, tai đeo tai nghe bước nhanh dưới ánh mặt trời.

Lúc người nọ đến gần Trần Dịch Duy thấy rõ mặt anh.

Người nọ cũng nhận ra Trần Dịch Duy, sau đó lại thấy Hứa Ý ngời đôi diện cậu.

Cách cửa kính, Trần Dịch Duy thấy rõ biểu cảm không vui nhúu chặt mày trên mặt anh, dùng ánh mắt so với ánh mặt trời còn nóng bỏng hơn nhìn chăm chăm bọn họ.

Trần Dịch Duy cười với Giang Dịch một cái, Giang Dịch không có bất cứ phản ứng gì, bước nhanh rời đi.

Trần Dịch Duy thu hồi tầm mắt, Hứa Ý còn đang trầm mặc, tựa hồ cảm thấy rất khó mở miệng từ chối cậu. Nghĩ đến đây, cậu cảm thấy cảm giác khó chịu trong lòng phai nhạt một ít, "Không thích tớ à?"

Hứa Ý gật gật đầu.

"Vậy cậu có thích ai không?"

Hứa Ý suy nghĩ trong chốc lát, chậm rãi lắc đầu: "Không có."

Trần Dịch Duy vẫn nhìn cô cười, phảng phất biết cô đang nói dối, chờ cô chủ động nói ra.

Hứa Ý bị cậu nhìn đến nổi da gà, bực bội nói: "Được rồi, có."

"Giang Dịch?"

"Ừm."

Trần Dịch Duy nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Hứa Ý nói: "Tuy rằng không biết về sau sẽ thế nào, nhưng hiện tại tớ thích anh ấy."

"Đã biết." Trần Dịch Duy gật đầu, lại nói: "Ăn cơm đi."

Hứa Ý cũng không nói tiếp.

Cô mới vừa đem suy nghĩ trong lòng phân tích cho cậu nghe, giờ phút này sao có thể nuốt trôi cơm, trừng mắt nhìn cậu không chịu nói chuyện.

Trần Dịch Duy nói: "Ăn xong tớ nói cho cậu nghe một bí mật."

Thấy bộ dạng cậu thần thần bí bí, Hứa Ý đầu hàng, tùy tiện ăn hai miếng, "Nói đi."

"Vừa rồi Giang Dịch thấy hai chúng ta ăn cơm cùng nhau, trông sắc mặt không tốt lắm."

Hứa Ý mất vài giây mới tiêu hóa xong lời Trần Dịch Duy nói, chần chừ nói: "Vừa rồi?....."

"Đúng vậy."

"Sao cậu không gọi tớ?" Hứa Ý không thể hiểu được.

"Vừa rồi cậu còn đang suy nghĩ có ở bên nhau với tớ hay không, hơn nữa..... Cậu ấy chỉ nhìn chúng ta một cái liếc tránh đi."

Hứa Ý trừng cậu, chần lấy di động nhắn tin cho Giang Dịch.

Hỏi anh đang ở đâu.

Giang Dịch rất nhanh trả lời lại, trực tiếp dùng WeChat gửi vị trí cho cô.

Hứa Ý click mở, phát hiện cách trường học cũng không xa, chỉ ở phố học sinh bên cạnh.

"Em tới tìm anh."

"Tìm anh?" Qua vài giây Giang Dịch lại gửi thêm một câu, "Làm gì?"

Hứa Ý nhìn chằm chằm hai câu bốn chữ trên màn hình di động, nhận ra anh có chút xa cách với cô, lại nghĩ tới Trần Dịch Duy nói sắc mặt anh không tốt lắm.

Cô nhanh chóng gửi một câu sang: "Tâm trạng anh không tốt đúng không? Em muốn gặp anh."

Anh cũng không trả lời cô, cô lại hỏi: "Có thể chứ?"

Một lát sau, anh trả lời: "Có thể."

*

Trần Dịch Duy nhìn bóng dáng Hứa Ý vội vã rời đi, biết tình đầu của mình khả năng không bệnh mà chết.

Cậu có một loại dự cảm mãnh liệt, Hứa Ý có lẽ sắp yêu đương rồi.

Đúng rồi, kỳ thật cậu còn một bí mật không nói cho Hứa Ý --

Giang Dịch thích Hứa Ý.

Cậu thậm chí còn biết chuyện này sớm hơn cả Giang Dịch.

Ngày tám tháng sáu, sau khi bài thi tiếng Anh kết thúc, cậu lại gặp Giang Dịch trong WC.

Giang Dịch rõ ràng đang chuẩn bị châm lửa hút thuốc lá, thấy cậu tới liền cất thuốc lá đi, làm bộ dường như không có việc gì đứng bên cạnh cậu rửa tay.

Lúc sắp nhấc chân rời đi, Trần Dịch Duy nghe thấy Giang Dịch nói: "Cảm ơn cậu đã ở bên cạnh cô ấy."

Có lẽ là trực giác đàn ông hoặc là cảm giác nhạy bén đối với tình địch, ngay lúc đó Trần Dịch Duy khắc sâu mà cảm nhận được Giang Dịch có tình cảm với Hứa Ý.

Kia tuyệt đối không chỉ là tình cảm bạn bè.

Là tình yêu sâu đậm, vĩnh viễn đều không hòa tan được.

--

Mọi người đợi lâu

Chương sau lập tức ở bên nhau

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

Lemon: làm nốt ngày mai nữa tui mới được nghỉ Tết, mọi người đã nghỉ Tết hết chưa 😊

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lãng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 20. Anh Thích Em 🍄

* 20. Anh thích em

Editor: Lemon

Lúc Hứa Ý tìm được Giang Dịch, anh đang ng ỡ dựa vào tường không tính là sạch sẽ.

Ánh mắt anh trống rỗng, không biết suy nghĩ cái gì, giữa ngón tay kẹp một điều thuốc.

Ánh lửa màu đỏ tươi đập vào mắt Hứa Ý.

Cô ba bước làm hai bước đi đến trước mặt anh, đem mìn mìn cùng kính ngạc trong mắt anh thu hết vào mắt. Ngực như là bị lấp kín, cô nhìn chăm chăm anh h ồi lâu.

Trong khoảng thời gian này tâm trạng không biết chạy qua mấy ngọn núi, cuối cùng quay về bình thản.

Cô thở dài một hơi, lưng thẳng tắp chầm rãi cong xuống.

Cô không biết vì sao anh muốn làm như vậy, nhưng mà cô đều ủng hộ, anh muốn làm cái gì đều có lý do của anh, cô chỉ có thể tin tưởng. Anh vẫn luôn tự tin như vậy.

"Học được lúc nào?" Cô liếc mắt nhìn thuốc lá trong tay anh, tàn thuốc còn đang đốt, tỏa ra mùi khói không dễ ngửi.

Giang Dịch nhìn chăm chăm vào mắt cô, sau đó cúi đầu dập tắt thuốc, khói cũng dần dần bay đi, "Lúc thi đại học." Anh nói rất nhỏ, từng chữ

cũng mơ hồ không rõ.

"Ồ." Trách không được cô không biết.

Giang Dịch đột nhiên quay đầu đi, ánh mắt nhìn vào một góc tối tăm, cố ý không chịu nhìn Hứa Ý.

Hứa Ý không biết nên nói cái gì. Muốn hỏi anh vì sao tâm trạng không tốt, lại phát giác cổ họng như bị chặn lại, cái gì đều nói không nên lời --

Cô phát hiện mình không hiểu anh như trong tưởng tượng.

Giữa bọn họ đã có khoảng trống hơn một năm thời gian.

Thời gian rất dài, anh có thể thay đổi rất nhiều.

Anh học được hút thuốc, có lẽ còn học được chuyện khác, nhưng cô không biết.

Sau khi buông tay, anh thật sự bay đi rất xa, cách cô càng ngày càng xa.

Cô cho rằng bản thân lại lần nữa bắt lấy anh, đuổi kịp anh, nhưng mà không có.

Anh vừa quen thuốc, nhưng lại vừa xa lạ.

Hai người trằn mặc giăng co hời lâu, thời tiết nóng bức làm cho bức bối, làm lòng người hoảng hốt.

Đầu tóc Giang Dịch lộn xộn. Tình trạng lúc này làm anh cảm thấy quen thuốc, phảng phất như anh lại trở về giai đoạn thi đại học, thể xác cùng tinh thần đều chịu dày vò.

Anh muốn hút thuốc, lại chỉ có thể chịu đựng.

Ngón tay nắm chặt hộp thuốc, anh chậm rãi hút một hơi, cuối cùng như đã ra quyết định, rút cuộc ngừng đầu nhìn Hứa Ý vẫn còn đang bàng hoàng.

"Thất vọng rồi?" Giang Dịch hỏi như vậy.

Ánh mặt trời chiếu xuống mặt anh, đồng tử bị ánh sáng chiếu đến, đôi mắt híp lại nhìn cô.

Hứa Ý hơi giật mình, "Không phải, chỉ là cảm thấy..... Chúng ta giống như có chút xa lạ."

Cô nói thực hàm súc, có lẽ là bản thân cũng không chịu thừa nhận chênh lệch như vậy.

Giang Dịch nghe vậy, nhìn chằm chằm cô thật lâu đầu bất động, cuối cùng nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra trong mắt lại tràn đầy mỗi một cùng cảm xác rách nát, nhỏ giọng nói, "Đừng nói như vậy."

Xin em.

Giọng anh mang theo bất lực, Hứa Ý cảm thấy anh tựa hồ như đang khẩn cầu, trong lòng khiếp sợ.

Cô ổn định thanh âm hỏi: "Có ý gì....."

Giang Dịch giãy giụa trong chốc lát.

Bất chấp tất cả, anh nói: "Anh không muốn đi học lại thêm lần nữa đâu."

Muốn đem tất cả bất an cùng khổ sở nói ra hết cho cô nghe, nói cho cô biết anh thích cô, nói cho cô biết quá khứ có một khoảng thời gian rất dài anh bị suy sụp tinh thần đến không thể sống bình thường được.

Hứa Ý nghe còn tưởng anh học tập áp lực liên tục: "Anh không cần học lại thêm lần nữa đâu, anh nhất định có thể mà."

"Ý anh không phải vậy." Giang Dịch ngắt lời cô.

"?"

Hứa Ý nghi ngờ nhìn anh, lại chỉ có thể bởi vì anh im lặng mà lo lắng
suông.

Cô chờ anh nói, chờ đáp án của anh.

Rốt cuộc, anh ở dưới ánh mắt của cô, nói ra nội tâm làm mình cảm thấy
thẹn--

"Em có thể cách xa Trần Dịch Duy một chút được không?"

Lời vừa nói hết, Hứa Ý hoàn toàn sửng sốt.

Nhưng cô không ngốc, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô
nhỏ giọng hỏi anh: "Anh ghen.....?"

Lúc anh trềnh mặt ngại ngần không chỗ dung thân mà gật gật đầu, Hứa
Ý được đáp án.

Cô đề lại cảm xúc dâng trào, hỏi: "Là dục vọng chiếm hữu đối với bạn
bè? Hay là....."

Giang Dịch lại không nói lời nào.

Hứa Ý vừa may mắn lại lo lắng.

Hai người im lặng.

Ánh sáng chiếu xuống hay người càng ngày càng tươi đẹp, không khí
lại càng lúc càng quý dị, đỉnh đầu giống như treo một mảnh mây đen.

Hứa Ý nhìn chằm chằm Giang Dịch, lại không chạm được ánh mắt anh,
anh đang trốn, cô bắt đầu sợ hãi.

"Anh từng từ chối em, anh không nhớ sao?" giọng cô run rẩy.

"Nhớ." Giang Dịch trả lời, anh rốt cuộc nhìn về phía cô.

"VẬY anh..... có ý gì, tại sao lại bảo em cách xa Tr ầ n Dịch Duy một chút?" Cô ép hỏi, chỉ muốn một đáp án có thể làm cô an tâm.

Anh rút cuộc chịu cho cô --

"Ghen, là ghen."

"Em sẽ làm ảnh hưởng anh, chính là bằng cách đó. Tương lai của anh vẫn luôn bị em nắm giữ trong tay, em luôn nói anh có dự định trước, nhưng kỳ thật đều ở trong tay em."

Một khi đã thổ lộ, li ề n ngăn không được.

Giang Dịch không ngừng nói: "Anh không chịu nổi, mà em lại là vũ khí sắc bén nhất."

Ngón tay không ngừng buộc chặt, hộp thuốc đều bị anh nắm đến vặn vẹo.

"Chỉ cần em nhẹ nhàng cho anh một kích, tự tin bình tĩnh cùng lý trí anh lấy làm tự hào đều tan rã hết."

"Anh đã thất bại qua một lần, cho nên.....Em có thể kéo anh lên không."

Giọng Giang Dịch vẫn bình thản, c ầ u người đều có thể nói bình thản ung dung như vậy.

Nhưng Hứa Ý nghe thấy được run rẩy rất nhỏ trong đó, cảm xúc trong lòng cô điên cuồng lay động.

Cô sốt ruột nói: "Em....."

Chóp mũi đột nhiên nóng lên, cô dừng một chút, "Thật ra, em rất dễ dỗ, cũng không có gì ề n ồ gì. Người mà từ trước tới nay em muốn ở bên cũng chỉ có một mình anh thôi..... Nếu anh nói anh thích em, chỉ cần anh nói một tiếng, em sẽ không chút do dự chạy về phía anh....."

Giang Dịch lúc này mới phát hiện bản thân chính là đ ồng g ốc tự cho là đúng.

Hóa ra cô thật sự thích anh, cô sẽ chạy về phía anh, chỉ cần anh nói ra --

"Anh thích em."

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

Lemon: đêm giao thừa đăng 5 chương xem như chúc mừng năm mới 🥳

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lãng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 21. Lưới Tình

* 21. Lưới tình

Editor: Lemon

Sau khi Giang Dịch nói xong, Hứa Ý cảm thấy chung quanh đầu an tĩnh, bên tai là tiếng vù vù.

Hai người đối diện, ánh mắt nhìn đối phương lưu luyến mãi mãi.

Trái tim Hứa Ý vẫn đang đập với tần suất không bình thường.

Cô nhìn chằm chằm Giang Dịch, suy nghĩ trong đầu lung tung rối loạn--

Bọn họ hiện tại thổ lộ nhau, như vậy chính là bạn trai bạn gái sao? Có cần phải nói rõ ràng không, có phải cần chính miệng nói ra không? Có thể ôm anh một cái không.....?

Tuy rằng trước kia thường xuyên mở miệng đùa giỡn anh, nhưng trước nay chưa từng chân chính hành động qua, cô từ đó đến giờ chưa từng ôm Giang Dịch.

Sau khi Giang Dịch nói ra lời này cảm thấy cả người đầu nhẹ nhàng hơn, ổ bệnh trong lòng anh rốt cuộc chữa khỏi, anh cảm nhận được sung sướng cùng chờ mong trước nay chưa từng có.

"..... Chúng ta đây là thích nhau phải không?" Hứa Ý mím môi, nhỏ giọng hỏi.

Giang Dịch nhẹ nhàng mà ừ một tiếng, không biết nên có biểu tình gì, chỉ có thể theo tâm ý cười, anh nhắm mắt lại, sau đó khóe miệng cong lên

một độ cong nhỏ.

"Vậy anh muốn cùng em ở bên nhau không?" Hứa Ý lại hỏi.

"Muốn." Anh trả lời rất nhanh.

Hứa Ý nhin không được cũng cười theo, cô ngẩng đầu nhìn mặt trời, tươi đẹp cực kỳ, cô khụ khụ giọng nói: "Nắng to thật đấy

"Đúng là nắng thật....." Giang Dịch nhích sang bên cạnh, muốn cô cùng anh đứng song song ven tường.

"Chắc....." Hứa Ý nhướng mày.

Mặt Hứa Ý không thể hiểu được mà đỏ lên, Giang Dịch cho rằng cô phờn nắng đỏ mặt, vừa định hỏi cô có muốn núp vào bóng râm không liền nghe thấy Hứa Ý nói cực kỳ nhỏ: "Em có thể dựa vào lòng anh..... Trốn ...trốn nắng được không?" Nói xong liền cúi đầu.

Từ góc độ của Giang Dịch, chỉ có thể nhìn thấy lông mi cô run nhẹ nhẹ cùng cánh môi phấp phới.

Giang Dịch vẫn luôn đều biết cô tinh quái, nhưng lúc này nghe cô nói như vậy, anh chỉ cảm thấy cô quá đáng yêu.

Đại não nhanh chóng phân bổ dopamine, anh không trả lời, chỉ là duỗi tay giữ chặt lấy cánh tay đang rũ bên hông của cô, sau đó nhẹ nhàng kéo cô vào ngực mình.

Lúc Hứa Ý phản ứng lại thì cô đã dựa vào ngực anh, cô nhin không được cong môi nín cười.

Giang Dịch cực kỳ không thuân thực mà đặt tay trên eo cô, tựa chạm lại như chưa chạm vào. Mùa hè quần áo đều mỏng, lòng bàn tay anh phẳng phất có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của cô, nóng hừng hực, giống lò sưởi, hôm nay thời tiết nóng như vậy, anh lại ôm không chịu buông ra, sau đó ở lúc thích hợp nhẹ chạm vào cô một cái.

Mặt cô dán lên áo đồng phục của anh.

Cô ngửi được mùi hương nhàn nhạt, là hương nước giặt trong nhà cô Đường, còn kèm theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, tuy rằng vẫn đục, nhưng cũng không hoàn toàn khó ngửi, là hương vị chỉ thuộc về Giang Dịch.

Hứa Ý sẽ nhớ kỹ giờ phút này--

Mùi hương cùng độ ấm thuộc về anh, bàn tay như có như không đặt bên hông cô, có ánh sáng nhàn nhạt chiếu đến góc tường loang lổ.....

Cô toàn bộ đều nhớ kỹ.

*

Hứa Ý không biết người khác yêu đương như thế nào, dù sao cô lúc nào cũng muốn dính lấy bạn trai.

Không đúng, cô trước kia hình như cũng có loại suy nghĩ này, chỉ là trước kia luôn tìm ngàn vạn lý do mới có thể trộm tới gần một bước, hiện tại lại có thể quang minh chính đại hỏi: "Anh đang làm gì đó, em nhớ anh." Thậm chí còn có thể được bạn trai soái ca trả lời: "Anh cũng nhớ em."

Sau khi hai người xác định quan hệ, Hứa Ý cảm thấy bản thân giống như nhặt được bảo bối, hoặc là nói, bộ dáng lúc Giang Dịch yêu đương hoàn toàn khác với tưởng tượng của cô.

Cô cho rằng anh sẽ không nói những lời ngon tiếng ngọt, nhưng ngoài dự kiến của cô, Giang Dịch cũng không bủn xỉn nói lời âu yếm, thậm chí so với trong tưởng tượng của cô càng thêm chủ động.

Tuy rằng anh học lớp mười hai rất bận, hai người cũng không thể thời thời khắc khắc gặp mặt, nhưng mỗi ngày anh sẽ gọi điện thoại cho cô, có đôi khi là buổi sáng ngồi xe bus trên đường tới trường học, có đôi khi là trên đường về nhà sau tiết tự học buổi tối.

Sau khi xác định quan hệ, bọn họ gặp nhau ở nhà cô Đường một lần.

Hứa Ý ở sau lưng cô Đường làm mặt xấu với anh, Giang Dịch chỉ là chớp chớp mắt nhìn cô diễn trò, sau đó cúi đầu trộm nhấp khóe miệng, đáng yêu đến mức Hứa Ý muốn đâm đầu vào lòng anh dùng lời khen tốt đẹp nhất thế gian khen anh.

Thời gian chớp mắt liền qua, kỳ nghỉ hè của Hứa Ý cũng gần kết thúc, cách thời gian trở về trường cũng chỉ còn lại mấy ngày ít ỏi.

Mấy ngày cuối cùng, Hứa Ý luôn tới nhà Đường Dung luyện đàn, Đường Dung luôn miệng khen cô siêng năng hơn r ấi, không nghĩ tới cô chỉ muốn nhìn bạn trai mình thôi. Lúc ăn cơm trưa trên bàn cơm "Thuận miệng" trò chuyện hai câu với anh, sau đó lại cố vũ một phen, cuối cùng lại làm vài động tác nhỏ đùa giỡn anh.

Buổi tối một ngày trước khi đi thành phố B, Giang Dịch hẹn cô ra ngoài, Hứa Ý gặp anh r ấi mới biết được anh cố ý trốn tiết tự học buổi tối ra tìm cô.

Một sinh viên năm nhất cùng một học lại lớp mười hai cũng không có chỗ nào để đi, cuối cùng chọn một nhà hàng món Nhật, có phòng, không gian mấy mét vuông, có cửa kéo, liền thành không gian hẹn hò của hai người.

Hứa Ý ng ấi xếp bằng bên cạnh Giang Dịch.

Trà lúa mạch trong tiệm pha rất thơm, cô chậm rãi nhấp nháp hết một ly trà.

Giang Dịch định gọi thêm cho cô thêm một ly, cô lại lắc đầu, uể oải nói không muốn uống nữa.

Cửa gỗ bị kéo ra, sau khi nhân viên phục vụ đưa đồ ăn lên liền rời đi, không gian lại khôi phục yên tĩnh.

Hứa Ý nghiêng đầu nhìn Giang Dịch, nhỏ giọng nói câu: "Khổ mệnh uyên ương."

Giang Dịch cười, "Sao em lại nói vậy?"

"Anh biết rõ còn cố hỏi." Hứa Ý trừng anh.

"Đây là bữa cơm từ biệt à?" Hứa Ý dùng cầm chỉ sushi trên bàn.

"Không cần nói như vậy." Giang Dịch gấp sushi đặt bên miệng cô, cô không có hứng thú há mồm, một ngụm cắn xuống ngoài ý muốn là ăn khá ngon, lúc này mới dần lỏng mào.

Mỹ thực quả nhiên có thể chữa khỏi tâm tình, Giang Dịch lại dứt cô thêm hai miếng, cô cảm thấy không đã ghi ền li ền tự mình gấp ăn.

Ăn gần hết một mâm tâm tình cô cũng tốt lên không ít.

Giang Dịch đưa khăn giấy cho cô lau miệng, cô cũng không duỗi tay nhận, chỉ là đưa mặt tới trước mặt anh, nâng nâng cầm.

Đôi mắt Giang Dịch khẽ nhúc nhích, duỗi tay nâng cầm cô, một cái tay khác chậm rãi giúp cô lau dầu mỡ trên miệng.

Anh thực nghiêm túc cũng thực ôn nhu, hết sức chăm chú lau miệng cho cô.

Cô theo bản năng mà thả chậm hô hấp, lo lắng hơi thở của mình sẽ phả lên mặt anh.

Hứa Ý có thể nhìn thấy lông mi cong dài của anh, còn có nốt ru ồi son bên má trái, trên da bóng loáng vô cùng dễ dàng thấy được.

Lông mi anh thật ra vẫn luôn run rẩy, động tác trên tay cũng càng ngày càng chậm, Hứa Ý lại không chú ý tới, chỉ là sa vào trong mỹ nhan được gần gũi với anh.

Lúc Giang Dịch lau cho cô, Hứa Ý không tự giác mà nhấp nhấp miệng, ngón tay cái của anh thông thả ung dung mà cọ xát cầm cô, cô thế nhưng cũng bất tri bất giác mà thả lỏng lại.

Từ lúc cô đưa mặt sang, trong đôi mắt Giang Dịch liền nảy ra những hình ảnh ái muội kì diệu, anh tựa hồ không khống chế được suy nghĩ của mình, rõ ràng đã lau sạch lại không muốn buông cầm cô ra.

Trong lòng bàn tay là cảm giác mềm mại, sờ lên thực thoải mái, trái tim ở bên tai ầm ỉ, biểu cảm trên mặt cô có chút đại ra, cánh môi phẫn nộ hé mở, giống như có ma lực vậy.

Sau đó hương thơm trà lúa mạch càng ngày càng nồng.

Dội anh phản ứng lại thì anh đã hôn lên đôi môi thơm ngọt kia rồi.

Hứa Ý trong lúc hoảng loạn bắt lấy cánh tay anh, đôi mắt chớp chớp.

Cô dùng đôi mắt ẩm ướt mê ly nhìn anh, trái tim đập thình thịch, máu nóng toàn thân đều đang quay cuồng--

Ánh mắt Giang Dịch thật sự quá sắc tình!

Giang Dịch nhéo cằm cô, tay chuyển hướng sang đè ót cô, không cho cô có đường lui.

Sau đó từ từ ép cô dựa vào tường.

Lúc Hứa Ý bị đè ở trên tường không thể động đậy, cô suy nghĩ chính là: "Hừ hừ, Giang Dịch rốt cuộc rơi vào lưới tình của cô rồi."

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lãng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 22. Ngọt 🍯

* 22. Ngọt

Editor: Lemon

Giang Dịch nhấm nháp môi cô, ăn đến say sưa ngọt ngào, sau đó liền nhin không được càng thăm dò sâu bên trong, theo bản năng muốn mở môi cô, đầu lưỡi tiến vào.

Hứa Ý đột nhiên hít một hơi, cơ thể đầu run lên.

Chóp mũi Giang Dịch nhẹ nhàng cọ lên chóp mũi cô, giống như trấn an.

Hứa Ý phát ra tiếng hừ hừ mỏng manh liền không phản kháng nữa, chỉ có thể dựa vào trên tường, bị động mà đón nhận nụ hôn mang đầy tính xâm lược của anh.

Lưỡi anh thông thả ung dung mà quét qua khoang miệng cô, trái tim cô theo động tác của anh mà co chặt, ngón tay túm chặt góc áo anh.

Qua ước chừng vài giây, không khí chung quanh tựa hồ đều bị cô hút hết, ngực bu ồm một hơi, trái tim cũng chính gia tốc nhảy lên, cô chịu không nổi nữa mới né tránh anh.

Tay anh ôm chặt eo cô, thở hỗn hển rời khỏi đôi môi ngọt ngào, ánh mắt mê ly dừng trên mặt đỏ bừng của cô.

Hứa Ý cảm thấy thế giới giống như đều trở nên ướt át, không khí, trái tim cô, đôi mắt còn có đôi môi ướt át của anh.

Ngực kịch liệt đập phồng, hai người đầu giống như nghen đã lâu, hô hấp nóng hổi đan xen ở bên nhau.

Hứa Ý ngượng ngùng trộm nhìn anh, ánh mắt chỉ dám nhìn xuống chiếc nệm đang ngổ.

Giang Dịch lại kèm sát vào mặt cô, trong mắt cô chỉ có anh, cô chớp chớp mắt, cười đẩy đẩy anh ra, cổ tay bị anh đè lại, ép cô phải nhìn anh.

Mặt Giang Dịch phấm hồng, nốt ruồi son bên má trái cũng như là bị nhuộm thành màu đỏ thắm, khoe miệng tươi cười, đôi mắt hơi cong.

Hứa Ý duỗi tay chạm vào mặt anh, nóng nóng, cô ngượng ngùng mà thu tay lại, hỏi: "Anh cười cái gì?"

Giang Dịch hỏi: "Em trốn cái gì?"

"Em không có trốn." Hứa Ý cật lực nói, nhìn chăm chăm vào mắt anh, nhìn không tới vài giây lại cảm thấy mặt đỏ tai hồng, theo bản năng muốn cúi đầu xuống, cầm lại bị anh nhẹ nhàng nâng lên, anh lại kèm sát mặt cô.....

Rõ ràng chỉ là liếm láp hôn môi bình thường thôi mà, hô hấp lại dồn dập như là chạy mấy trăm mét vậy.

Sau khi tách ra Hứa Ý liền chui vào ngực anh, cầm dựa vào trên vai anh ngượng ngùng không chịu nhìn anh.

Bên tai hai người đầu là tiếng hít thở của đối phương, gấp gáp lại ẩm ướt, hơi thở chui vào trong thân thể, làm trái tim cũng trở nên mềm mại.

Hai cơ thể nóng như bếp lò dựa vào nhau một hồi liền cảm thấy nóng, lại luyện tiếc tách ra, bộ ngực tách ra lại dán lên, anh ôm cô chậm rãi thở dốc, ngửi được mùi hương trên tóc cô lại nhịn không được rút vào hóm vai người con gái.....

Anh nhớ kỹ hương vị cùng độ ấm này, tốc độ tim đập đầu nhanh hơn.

*

Đối với cặp đôi đang trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt mà nói, mỗi người một nơi thật sự là quá khổ.

Trước khi ngủ Hứa Ý nhớ tới Giang Dịch, thức dậy cũng nhớ tới Giang Dịch, đặc biệt là mấy ngày đầu mới vừa tách ra.

Có thể là ngày đó nhà hàng món Nhật hôn quá mãnh liệt, cô luôn là nhớ lại nụ hôn nóng bỏng cùng ẩm ướt lúc đó, nhớ tới cô dựa vào lòng ngực nóng hần hập của anh thở dốc, sau đó mặt liền trở nên đỏ bừng.

Cô nhìn chằm chằm di động sợ bỏ lỡ tin nhắn của anh, lúc nói chuyện lại ngọt ngào đến mức toàn thế giới đều biết cô đang yêu đương.

Khai giảng không bao lâu liền tới sinh nhật Giang Dịch.

Ngày 20 tháng 9, ngày đó là thứ sáu, Hứa Ý trốn một môn học buổi chiều trốn trở về.

Nào biết buổi chiều đột nhiên rơi một trận mưa to, máy bay bị trễ chuyến, lúc đáp xuống đã gần 10 giờ tối, cô mở điện thoại lên xem, WeChat liền nhảy ra mấy tin nhắn, đều là Giang Dịch gửi--

Là mấy tấm ảnh chụp bánh kem, còn nói gửi cho cô thử, là vị cô thích.

Bởi vì muốn cho Giang Dịch kinh hỉ, cho nên cô cũng không nói với anh hôm nay sẽ trở về, cô hỏi: "Là vị gì?"

"Ngọt."

Hứa Ý phụt một cái cười ra tiếng.

Giang Dịch chính là như vậy, trước kia cô hỏi anh thích ăn cái gì, Giang Dịch lại nghiêm túc nói: "Không có đặc biệt thích ăn món gì, ăn cái gì cũng chỉ là bổ sung dinh dưỡng, vì cao lên mà thôi."

Hứa Ý nghe vậy mới biết được hóa ra anh uống sữa bò chỉ là vì muốn cao lên thôi.

"Lần sau em nhất định phải ăn thử." Cô cất di động, kêu taxi tới cửa hàng cô đặt đồ, ở đây cũng đang mưa rơi tí tách tí tách không ngừng, cửa sổ xe đều bị mưa xối ướt, Hứa Ý nhìn chăm chăm ánh đèn nhấp nháy ngoài cửa sổ, tưởng tượng đến lúc Giang Dịch nhìn thấy cô sẽ có phản ứng gì.

$$(\sim \nabla) \sim (\sim \nabla) \sim (\sim \nabla) \sim$$

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 23. Hoa Sơn Chi 🌼

* 23. Hoa sơn chi

Editor: Lemon

Ảnh minh họa: Hoa sơn chi

Cửa hàng bán hoa còn mở cửa, cô vội vã bước xuống xe chạy trong mưa, bà chủ sớm đã dọn dẹp xong chuẩn bị đóng cửa, lại chậm chạp đợi không được cô tới.

Hứa Ý xin lỗi cô ấy liên tục, bà chủ thấy cô dầm mưa ướt nhẹp lại vội vàng nên cũng không trách cứ gì, đưa đờ Hứa Ý đã đặt trước cho cô.

Hứa Ý nâng bồn cây xanh cô đã tỉ mỉ chọn rất lâu --

Là một chậu hoa sơn chi.

Ngày đó trong lúc vô tình ở nhìn thấy trên mạng có người nhắc tới hoa sơn chi, lại nghĩ tới cảnh tượng trước kia hai người ghé vào nhau cùng ngửi mùi thơm hoa sơn chi, cô liền cảm thấy hoa sơn chi có lẽ có thể trở thành vật chứng kiến tình cảm của bọn họ.

*

Là lúc học cấp hai.

Tháng sáu là lúc hoa sơn chi nở đẹp nhất. Đường Dung thích chăm sóc hoa cỏ nên mua không ít cây xanh đặt trên ban công.

Ngày đó Hứa Ý luyện đàn được một nửa liễn lười biếng chạy ra ngoài, phát hiện trong phòng khách tràn ngập hương thơm, cô theo hương thơm nhìn quanh bốn phía liễn nhìn thấy bồn hoa màu trắng đặt trên bàn.

Cô thò lại gần, mùi hoa nồng đậm, cô thực thích liễn hưng phấn chạy vào phòng Giang Dịch kéo anh ra cùng ngửi.

Lúc ấy Giang Dịch đang xem sách buông sách đi theo cô ra ngoài.

Cô đẩy bồn hoa tới trước mặt anh, mùi hương xông vào mũi. Giang Dịch đã sớm ngửi được mùi hoa, hiện giờ bị đẩy tới trước mặt mới biết hóa ra đây là hương hoa sơn chi, thơm ngọt lại không ngấy.

Giữa khe hở các nhánh cây hoa sơn chi, anh thấy được mặt Hứa Ý, cô cười đến đôi mắt đều cong lên, đôi môi phấp phồng lúc đóng lúc mở không biết đang nói gì.....

Sau lại Đường Dung thấy Hứa Ý thích liễn hái được một đóa hoa sơn chi cho cô mang về nhà.

Hương hoa thơm ngát cùng cánh hoa trắng tinh đi theo cô qua một mùa hè.

*

Giang Dịch tắm rửa xong liễn ngẩng đầu đọc sách, buổi tối trời mưa anh liễn tắt đèn hòa mở cửa sổ ra, nước mưa ẩm ướt vũ mang theo mùi bùn đất dồn loạt bay vào trong phòng, bìa sách vở đều trở nên ẩm ướt.

Anh cần lấy di động nhìn thoáng qua thời gian, hơn mười một giờ, không biết Hứa Ý đã ngủ chưa.

Đang nghĩ ngợi thì nhận được tin nhắn của Hứa Ý "Anh có cần nguyên không?"

"Có."

"Oa nga ~ là chuyện gì có thể làm anh thay đổi suy nghĩ vậy! Trước kia không phải anh không muốn cầi nguyện sao?"

"..... Có thể nói như vậy."

Giang Dịch nhớ lại hai mươi cái sinh nhật trước anh chưa từng cầi nguyện cái gì. Một là bởi vì không tin hẳn cầi liền có thể thành công, hai là anh không có chuyện gì muốn cầi.

Nhưng đêm nay, anh nhìn ngọn nến cắm trên bánh kem kia, lần đầu tiên xúc động cầi nguyện.

Lúc anh mở mắt ra phát hiện Đường Dung đang cười cười nhìn anh, bà hỏi: "Con cầi nguyện cái gì?"

Giang Dịch ngượng ngùng sờ sờ mũi, "Con không có cầi."

Anh cầi nguyện, hy vọng Hứa Ý sẽ mãi mãi thích anh.

...

"Anh cầi cái gì?"

"Không thể nói." Anh bán cái nút.

Hứa Ý trêu chọc nói: "Vềem hả?" Lúc sau lại hỏi tiếp: "Nhớ em không?"

"Nhớ." Gửi xong chữ này, Giang Dịch nhìn thấy đối phương gửi sang một tin nhắn thoại dài năm giây, anh nhấn mở --

"Xuống đây, em ở dưới lầu nhà anh, trời lạnh quá."

Đường Dung đang ở trong phòng bếp dọn dẹp thức ăn thừa đêm này, nghe thấy tiếng vang trong phòng khách bà liền nhìn ra, phát hiện là Giang Dịch đang chuẩn bị ra cửa, bà nghi hoặc hỏi: "Con đi đâu vậy?"

Giang Dịch vuốt vuốt đầu tóc còn ướt của mình "Mua giấy sớ tay ạ."

"Ai, số tay....." Lời Đường Dung còn chưa nói xong Giang Dịch đã vội vàng ra cửa, "Số tay không phải có một đồng trên bàn sao?"

Bên ngoài còn đang mưa, Hứa Ý tránh dưới nhà đỗ xe đạp dưới tiểu khu Giang Dịch.

Mưa bụi bị đèn đường nhuộm thành màu cam, một cái bóng xuất hiện dưới chân Hứa Ý, sau đó là Giang Dịch.

Cô vừa rồi đã nghe thấy tiếng Giang Dịch mang dép lê xuống lầu, cho nên đã sớm bày ra biểu tình đáng thương chọc người đau lòng.

Quả nhiên, anh vừa thấy hai mắt cô mông lung ngập nước liền đau lòng, kinh ngạc vui mừng còn có cảm xúc cô không rõ.....

Cực khổ hôm nay quả nhiên không uổng công, trong lòng Hứa Ý trộm nghĩ.

Giang Dịch thấy bả vai cô ướt đầm, da thịt lộ ra bên ngoài cũng bị nước mưa xối ướt liền biết cô vì sao ủy khuất như vậy, anh duỗi tay kéo cô vào ngực mình, hai người đều nép sát vào trong nhà xe.

Hứa Ý đẩy anh ra, khom lưng nâng bồn cây xanh dưới chân lên.

Lá cây bị nước mưa xối ướt sạch sẽ. Đóa hoa màu trắng cũng vô cùng xinh đẹp, cô đưa cây xanh tới trước mặt anh, nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Ký ức mấy năm trước lại ùa về, Giang Dịch vẫn là xuyên qua khe hở giữa các nhánh cây thấy được mặt cô, ánh đèn màu cam chiếu xuống mặt cô, giọng cô cùng tiếng mưa rơi hỗn tạp ở bên nhau, anh nhìn thấy môi cô lúc đóng lúc mở.

Trong đầu hình như có một tia ký ức xẹt qua.

Anh bừng tỉnh, ký ức như rót vào trong đầu.

Anh đã nhớ ra năm học cấp hai đó anh suy nghĩ cái gì.

Nguyên lai hạt giống rất nhiều năm trước đã bắt đầu nảy mầm.

Gương mặt cô gái trước mặt mỗi một lại mềm mại khắc vào trong lòng anh.

Anh một tay nhận lấy chậu hoa sơn chi, một tay nắm lấy bả vai đơn bạc lạnh lẽo của cô.....

Lúc hôn cô anh có một loại cảm giác "Rốt cuộc có được".

Môi lạnh lẽo rồi lại mềm mại, mang theo hương thơm của cô.

Anh muốn nói với Giang Dịch năm học cấp hai --

Hóa ra cảm giác anh muốn biết được, chính là loại cảm giác này.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa

dtv-ebook.com

* 24. Một Chiếc Đuôi Cá 🐟

* 24. Một chiếc đuôi cá

Editor: Lemon

Giang Dịch ôn nhu mà trần trọc trên môi Hứa Ý, hô hấp nóng bỏng dừng ở trên da thịt cô, thân thể bởi vì nộ hân mà dần dần nóng lên, bàn tay trên vai cũng bại bởi nhiệt độ cơ thể của cô.

Trong không gian chập chờn u ám lại có chút ái muội.

Hương hoa sơn chi như quanh quẩn xung quanh hai người.....

*

Qua gần một tiếng Giang Dịch mới về đến nhà.

Đường Dung còn chưa ngủ, thấy anh căn bản là không mua sô tay gì ngược lại cần một chậu cây xanh bị mưa xối ướt, nghi ngờ hỏi: "Con đem gì về vậy? Không phải đi mua sô tay sao?"

Quần áo Giang Dịch nửa ướt, tóc cũng ướt nốt, sắc mặt lại hồng nhuận khỏe mạnh, một chút cũng không giống bộ dáng ở bên ngoài bị gió thổi một tiếng đờn hồ, "Cửa hàng đóng cửa, đây là..... con mua ở ven đường."

"Hoa sơn chi?" Đường Dung hí hí mắt, phân biệt ra loại cây xanh.

Giang Dịch gật đầu.

Đường Dung như là nhớ tới cái gì, cười nói: "Con còn nhớ không? Con cùng Hứa Ý đầu thích hoa sơn chi. Khi còn nhỏ mẹ tặng con bé một đóa hoa sơn chi, con bé vui vẻ đến cả ngày đầu nhảy nhót. Sau đó hai chúng ta đi chợ hoa chim*, con đột nhiên nói muốn mua hoa sơn chi, mẹ hỏi con sao lại muốn mua, con nhen nửa ngày mới nói là thích."

*Chợ hoa chim: chợ bán hoa bán chim chóc.

Đường Dung nhớ lại chuyện trước kia, trên mặt đầy nhu hòa.

Giang Dịch mặc trong chiếc lát, "Vâng, thật sự rất thích." Khóe miệng hơi cong lên.

"Vậy con phải chăm sóc cẩn thận, hoa sơn chi rất thơm."

*

Hứa Ý ở trong phòng tắm tắm rửa.

Lúc cúi đầu nhìn đến bụng nhỏ cùng eo thì hơi ngẩn ra vài giây, lúc sau mặt liền nóng lên, bên tai vang lên tiếng ong ong, hai ba cái xối ướt cơ thể, cô duỗi tay lấy sữa tắm.

Đầu vai tựa hờ còn lưu lại độ ấm của anh, cô nhỏ giọng mắng mình một tiếng, nhanh chóng xoa sữa tắm khắp toàn thân, cần vùi hoa sen lên xối hết bọt trên người.

Mở đầu hòa núp trong ổ chăn, thân thể vừa ấm lại vừa nóng hừng hực.

Ngọt ngào nói một tiếng với Giang Dịch cô liền tắt di động đi ngủ, nhưng lúc ngủ trong mộng luôn quanh quẩn một hình ảnh.

Thậm chí còn càng thêm trầm trọng, chi tiết nhỏ bé đầu bị phóng đại --

Hai người thở hên hên tách môi ra.

Giang Dịch quay đầu đặt chậu hoa sơn chi lên ghế sau xe đạp, sau đó một tay vuốt eo cô kéo cô vào lòng mình, một tay nâng cằm cô lên.

Cơ hồ là không có dừng lại, đôi môi còn mang theo hơi nóng lại hạ xuống.

Hứa Ý cảm thấy thở không nổi, không khí đều bị anh đoạt lấy, nhưng mà cô nguyện ý, giao hòa không phải môi răng, chính là hương vị tình yêu ngọt ngào.

Cô có thể cảm giác được, Giang Dịch thật sự rất thích cô.

Là cái loại thích mỗi lúc gặp nhau đều muốn hôn hôn ôm ôm.

Nhưng lại giống như không đủ, Giang Dịch muốn không ngừng là như thế này.

Bởi vì không đủ cao, cho nên lúc hôn cô phải nhón mũi chân duỗi tay vòng lên cổ cô.

Áo ướt nước mưa dính sát da thịt, lúc cô nhón lên thì cụt mấy centimet, nhưng da thịt lạnh lẽo khoảnh khắc liền nóng lên --

Bàn tay Giang Dịch chậm rãi bơi lội trên eo cô.

Tựa như một chiếc đuôi cá.

Cô giật mình, cảm thấy bụng nhỏ nóng nóng, theo bản năng muốn né tránh rồi lại bị anh nắm chặt eo.

Cô mở mắt phát hiện anh đang nhìn cô, đôi mắt luôn trầm tĩnh lúc này lại cuồn cuộn cảm xúc mà cô không biết tên.

Hai người dựa rất gần, cô đang thất thần, môi bị anh khê cắn, như là đang trách cô không chuyên tâm.

Vì thế cô liền càng thêm ôm sát anh, cũng thử dùng lưỡi đụng vào môi anh một chút liền bị anh ngậm lấy. Eo cô nhất thời mềm nhũn mảnh mai dựa lên người anh, mặc anh lấn lộn.

Cuối cùng không nhớ rõ hôn bao lâu, hôn nhiều hay ít.

Hứa Ý chỉ biết toàn thân cô đều nóng lên, bụng nhỏ là nóng nhất.

Mưa dầm dề nhỏ.

Cô nắm tay anh, ngẩng đầu hỏi anh hôm nay vui không?

Anh nói anh rất vui.

Nhìn ánh mắt của cô ướm át lại mông lung, tựa như thời tiết sau cơn mưa mùa hạ.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa

dtv-ebook.com

* 25. Sắc Đắm Bao Thiên ☀️

* 25. Sắc đắm bao thiên

Editor: Lemon

Thứ bảy Giang Dịch vẫn phải đi học, chạng vạng 6 giờ mới tan học.

Hứa Ý đi theo một nhóm phụ huynh chạy xe điện tới đón con, tránh ở dưới bóng cây chờ bạn trai nhà mình. Biết được hôm nay lớp mười hai sẽ có thành tích thi học kỳ, cô nghĩ chờ lát nữa phải quan tâm thành tích Giang Dịch một chút mới được.

Tiếng chuông tan học vang lên, thanh âm rất quen thuộc, Hứa Ý nhìn bác bảo vệ chậm rãi mở cổng trường ra, học sinh tốp năm tốp ba đập lên ánh hoàng hôn cùng nhau đi ra.

Nhóm phụ huynh tản ra, chạy xe điện đón con nhà mình về nhà, cùng người chung quanh cười nói câu "gặp lại" liền từ từ rời đi.

Bóng dáng hai người ngồi một xe chiều xuống đường, cái bóng kéo thật dài.

Hứa Ý nhìn bọn họ dần dần đi xa mà ngây ra.

Đột nhiên cô có chút nhớ cuộc sống thời cấp ba, trong lòng vắng vẻ.

Cánh tay rũ bên hông bị người kéo, cô hoảng sợ quay đầu liền nhìn thấy Giang Dịch--

Anh quên tháo mắt kính, kính tròn viền vàng càng làm anh tăng thêm khí chất văn nhã.

Thấu kính không dày, cô có thể nhìn thấy rõ ràng đôi mắt anh, khung kính phản quang dưới ánh chiêu tà, cô nhắm mắt lại, lúc mở mắt thì thấy Giang Dịch đang mỉm cười --

Trái tim lại không biết cố gắng đập nhanh hơn.

Cô cũng cong mắt, nhẹ giọng hỏi: "Tan học rồi à?"

"Ừm." Giang Dịch đáp lời, bàn tay theo cổ tay của cô đi xuống, nắm lấy bàn tay cô.

Nháy mắt mười ngón đan xen, rõ ràng Hứa Ý cũng rút một chút, cô nắm lấy tay anh ngẩng nhìn: "Đói bụng chưa, đàn chị mời em ăn cơm."

Giang Dịch sững sốt một hồi, sau khi phản ứng lại thì cong khóe miệng, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn.....đàn chị."

*

Hứa Ý chọn một quán cơm Tây, riêng chọn một góc an tĩnh, ánh đèn mờ tối, chung quanh cũng không có ai, rất thích hợp cho cặp đôi đang yêu đương cuồng nhiệt như bọn họ tán tỉnh nhau.

Sau khi ngồi xuống, Giang Dịch muốn tháo mắt kính xuống, Hứa Ý sốt ruột đuổi tay ngăn lại.

Anh khó hiểu nhìn cô, Hứa Ý liếm liếm môi: "Mang đẹp."

Cô rất ít khi thấy anh mang mắt kính, hiện giờ nhìn lại cảm thấy mới lạ, nhưng mà là đẹp thật. cô muốn đem trăm loại tạo hình khác nhau của Giang Dịch đầu khắc vào trong đầu, lúc tới trường không có anh sẽ từ từ hồi tưởng lại.

Giang Dịch lại bị lời của cô chọc cười, anh cúi đầu cười ra tiếng, khóe môi khẽ cong lên, có chút giống thẹn thùng.

Ánh đèn xung quanh tối tăm, đỉnh đầu chỉ có một ánh đèn mỏng manh, ánh sáng chiếu lên mặt anh, má trái dưới đèn, má phải bị bóng đen che mờ,

nốt ruồi son trên má trái nổi bật như được thắp sáng.

Hứa Ý bị nụ cười e lệ ngượng ngùng của anh hút hồn, chỉ cảm thấy đầu óc nóng lên.

Cô khẽ sát lỗ tai anh, khẽ nói: "Em từng nói với anh chưa, nốt ruồi son trên má trái anh trông vô cùng gọi cảm....."

Hai chữ "Gọi cảm" bị cô kéo thật dài, triền miên lại mang theo hơi thở ướt nóng ùng loạt chui vào lỗ tai Giang Dịch.

Hứa Ý thấy Giang Dịch chớp mắt cứng đờ, qua một lúc mới xoay đầu nhìn cô, hai người cách rất gần, ánh sáng cũng không thể lọt qua khe hở giữa hai người.

Lúc cô còn đang vì lời trêu chọc của mình mà đắc ý, Giang Dịch dùng trán nhẹ chạm trán cô, giọng trầm thấp nói: "Đừng làm rộn." Như là đang nén cười, thập phần bất đắc dĩ.

Sức lực không lớn, Hứa Ý cũng chỉ lui ra sau một chút.

Cô thấy lông mi anh bị ánh sáng phản chiếu ra một cái bóng, giống như cây quạt nhỏ.

Dưới cây quạt nhỏ là con người trong trẻo, bộ dáng cực kỳ then thùng

Hứa Ý nghĩ --

Bạn trai mặt than cao lãnh sao lại biến thành một sủng vật vừa được khen liền then thùng rồi?

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

21:40:00:00 31/1/2022 (29 Tết Âm lịch)

Lemon: chúc mọi người ăn Tết vui vẻ, luôn luôn mạnh khỏe, mọi đi đều thuận lợi 🍷🍷🍷

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lãng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 26. "Năm Mới Vui Vẻ."

* 26. "Năm mới vui vẻ."

Editor: Lemon

Sau khi đã ăn được bụng lên, hai người cũng không đùa giỡn tán tỉnh nhau nữa, chỉ là ngồi yên lặng ăn cơm.

Hứa Ý nhớ tới tin tức vừa rồi nghe thấy ở cửa trường, hỏi anh chuyện thành thích, Giang Dịch nói không cần lo lắng.

Hứa Ý trầm mặc trong chốc lát, nuốt bò bít tết trong miệng xuống ".....Trước kia em không lo lắng."

Nhưng mà anh từng thất bại, anh cũng ở ngày đó nói với cô--

Anh cũng không thành thạo như trong tưởng tượng của cô, anh cũng yếu ớt, bị đá kích cũng sẽ đau buồn.

Vì thế giờ phút này Giang Dịch ở trong mắt cô cũng không còn là người không gì làm không được.

Nhưng cũng bởi vậy anh trở nên càng thêm có cảm xúc chân thật.

Giang Dịch biết ý trong lời nói của cô, nhìn chằm chằm cô lặng lẽ vài giây không lên tiếng, rồi xuống mí mắt, "Anh có thể."

"Được rồi." Hứa Ý đột nhiên cười, xiên một miếng bò bít tết đã cắt đặt bên miệng anh "Anh ăn đi, bổ sung protein mới có thể học tập thật tốt."

Giang Dịch giương mắt nhìn cô, há miệng ăn miếng bò bít tết.

Hứa Ý nhìn chăm chăm anh, nhìn anh nuốt xuống lại xiên một cái bông cải xanh đưa tới, anh đều ngoan ngoãn ăn.....

Anh vẫn luôn ăn liền không thể nói chuyện, Hứa Ý liền nhân cơ hội nói thật nhiều: "Em sẽ không lo lắng nữa, anh nói anh có thể thì nhất định có thể. Nhưng mà em cũng không phải nói anh nhất định..... Nhất định phải thì thật tốt, chỉ cần anh vui vẻ là được. Thật đó....."

Lúc cô nói chuyện Giang Dịch liền nhìn chăm chăm cô, ánh mắt lập loè.

Sau khi cô nói xong thì buông nĩa, cần lấy ly nước trước mặt uống một ngụm, nói nhiều quá có chút khát.

Giang Dịch cần lấy giấy xoa xoa miệng mình.

Cô liếc mắt nhìn anh, giây tiếp theo anh liền nhồm lại gần, cần lấy ly nước trên tay cô, sau đó cúi đầu --

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Môi cùng môi chạm nhau một cái liền tách ra.

Sau khi Hứa Ý phản ứng lại thì cảm thấy càng thêm khát nước, theo bản năng mà liếm liếm môi, đầu lưỡi vươn ra thấm ướt môi lại rút trở về

Ánh mắt Giang Dịch càng thêm thâm trầm nhìn lưỡi cô rút lại.

Hứa Ý cảm nhận được ánh mắt của anh, không tự giác rút ra sau một chút, cần lấy ly nước uống nước, cười hỏi anh: "Anh uống không?"

"Được." Giang Dịch như là bị lây bệnh, cũng cảm thấy khát nước, nhận lấy ly nước kèm môi ngay chỗ cô uống nhấp một ngụm.

Hứa Ý cảm thấy mặt nóng lên liền xoay đầu nhìn chỗ khác, tay chống má im lặng thở dài.

Hai người đều xao động tâm tình, lại không dám ở nơi công cộng làm thêm hành động thân mật gì.

Một bữa cơm ăn vừa kì ầu diễm lại ái muội.

*

Sau khi Hứa Ý trở lại trường học luôn cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, nhưng nhớ lại rồi lại không nhớ rõ chính mình làm chuyện gì.

Đảo mắt thời gian trôi qua, đã sắp đến kỳ nghỉ đông, Giang Dịch chỉ được nghỉ ba ngày.

Đêm trừ tịch Hứa Ý tới nhà Đường Dung chúc tết, lúc đến không thấy Giang Dịch ở trong phòng khách, Đường Dung đã lâu không thấy cô, lời kéo cô hỏi đông hỏi tây, Hứa Ý r ầm rì ứng phó mấy câu, vừa định hỏi Giang Dịch đi đâu.

Cửa WC li ền bị mở ra, Giang Dịch mang theo một thân hơi nước đi ra, thấy cô tới cũng không có biểu tình gì, chỉ là nhìn chăm chăm cô nhẹ nhàng hỏi một câu: "Tới rồi?"

"Ừm." Hứa Ý gật đầu.

Sau khi Giang Dịch vào phòng, Hứa Ý nhỏ giọng hỏi Đường Dung: "g ần đây anh ấy thế nào ạ?"

Đường Dung cười nói: "Cô đã yên tâm mà em còn lo lắng cho nó sao? Thành tích đại học em thế nào?"

"Dạ.....Cũng được ạ." Hứa Ý ha ha hai tiếng.

Lúc này Giang Dịch từ trong phòng đi ra--

Tóc còn nhỏ nước, áo màu trắng bị thấm ướt dán chặt trên da.

Anh đeo mắt kính ng ẩ cạnh Đường Dung, Đường Dung cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Sao giờ này còn đeo mắt kính?"

Giang Dịch nhướn mày một cái, "Con nhìn ti vi không rõ."

Không biết có phải ảo giác của Hứa Ý hay không, cô luôn cảm thấy Giang Dịch không dấu vết mà nhìn cô một cái.

Ba người cùng nhau ngồi xem xuân văn rực rỡ trên TV, chương trình không thể nói là hay, nhưng Đường Dung cùng Hứa Ý vẫn luôn cười ha hả không ngừng. Giang Dịch chống đầu, trong chốc lát nhìn TV, trong chốc lát nhìn hai người, bất tri bất giác liền nhấp khẽ miệng cười.

Lúc 10 giờ, Hứa Tri Sơn gọi điện thoại thúc giục Hứa Ý về nhà.

Lúc Hứa Ý ra cửa Giang Dịch nói muốn đưa cô về.

Đường Dung ở huyênh quan đưa cho cô một cái bao lì xì, sau đó liền đẩy hai người ra cửa, "Rần" một tiếng không lưu tình chút nào mà đóng cửa lại.

Hứa Ý cùng Giang Dịch nhìn nhau, sau đó cười khúc khích.

Hai người ở trong cầu thang mờ tối dắt tay nhau.

Hứa Ý đứng bên cạnh Giang Dịch, ngửi được mùi hương trên người anh, cảm thấy dễ ngủ, luôn nhin không được mà sát gần anh thêm chút nữa.

Giang Dịch nhận thấy được cô gần sát bên cạnh, dứt khoát một tay ôm lấy bả vai cô kéo cô vào lòng.

Hứa Ý ở trong hành lang mờ tối cười đến không khép được miệng, lúc sau đó là trong lòng hiểu rõ mà không nói ra tìm một góc yên tĩnh lặng lẽ ôm nhau--

Hai tay cô ôm lấy eo anh, thời tiết có chút lạnh, quần áo anh mặc lại không dày, cách lớp quần áo mỏng cô có thể chạm đến cơ thể anh, nóng hừng hực mang theo hơi thở thiếu niên.

Cô ngẩng đầu nói với anh: "Năm mới vui vẻ."

"Năm mới vui vẻ."

Tay Giang Dịch đặt bên hông cô, giọng nói mang theo ý cười truyền vào lỗ tai cô.

Anh cúi đầu, ánh đèn mờ tối phát họa ra sườn mặt anh, ánh sáng phản xạ qua khung mắt kính rơi vào trong mắt Hứa Ý, Hứa Ý luôn cảm thấy bản thân hình như là bị trêu.

"Làm gì đeo mắt kính?" Cô theo bản năng hỏi, cô luôn cảm thấy "Xem ti vi" cái lý do này quá vô nghĩa.

Giang Dịch sửng sốt một giây, sau đó nhỏ giọng nói: "Không phải em nói đẹp sao.....?"

Có pháo hoa nổ tung trong đầu Hứa Ý, cô bắt lấy góc áo anh, cười khanh khách.

Giang Dịch cảm thấy cô cười lâu lắm rồi, lâu đến mức anh chờ không được.

Anh duỗi tay che miệng cô, thông thả ung dung mà nói: "Nhưng mà, mang mắt kính không tiện....."

"Hôn môi."

Nói xong câu đó, anh gỡ mắt kính xuống, cúi đầu hôn lên trán cô.

Trán cô như có lông chim cọ qua, toàn thân lơ lửng, lông mi cũng run rẩy theo.

Anh lại cúi đầu, hôn lên gương mặt cô.

Tiếp theo, anh dời tay đang che lại của cô, cô chớp chớp mắt, trơ mắt mà nhìn anh cúi đầu chuẩn bị hôn xuống, một giây trước khi anh chạm tới cô liền nhón chân hôn lên môi anh.

Cô cũng không có dễ dàng buông tha tha, ngậm môi anh cắn trong chốc lát mới nhả ra.

Hai mắt Giang Dịch ướt át đến có thể chảy ra nước, cô nhìn chăm chăm đôi mắt anh, cảm thấy trái tim cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

Duỗi tay nhéo nhéo mắt anh, cô nói: "Cũng không phải chỉ có anh muốn làm loại chuyện này đâu? Em cũng vô cùng vô cùng muốn hôn anh, bắt đầu từ lúc nhìn thấy anh đã rất muốn rồi."

Đương nhiên, cuối cùng vẫn là bị cô đùa giỡn trở về

Tóm lại, đêm giao thừa kia vô cùng ngọt ngào.

--

Ngọt không?

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

Góc tâm sự: hôm nay là chủ nhật ngày 6/2/2022 (mùng 6 Tết), tui cũng như bao người khác từ quê lên nhà trọ để mai đi làm lại. Dọc đường tui có thấy hai thanh niên đứng bên đường phát nước miễn phí, 2 anh ấy rất nhiệt tình nhen, xe chạy ngang lấy nước không kịp ổng chạy theo xe đưa luôn. Thấy mà ấm lòng 😊

Đột nhiên cảm thấy mình làm trong tỉnh là một lựa chọn sáng suốt 😊

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lãng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 27. Là Bạn Trai Tớ 🍍

* 27. Là bạn trai tớ

Editor: Lemon

Hôm sinh nhật Hứa Ý, ba người trong ký túc xá thu xếp ăn sinh nhật cô.

Bốn người trong ký túc xá đi ăn một bữa tiệc lớn, sau đó lại hứng thú bừng bừng muốn đi hát karaoke. Ôn Ngữ bao một phòng lớn, chỉ bốn người ng ồi thì quá lãng phí li ền gọi bạn học ở ký túc xá bên cạnh tới, lúc sau lại thuận tiện kêu mấy bạn học nam quen biết.

Cuối cùng Dư Nam cũng tới.

Từ sau khi Hứa Ý từ chối không nhận Ngự Thủ, cậu ta li ền tự biết khó mà lui lại mấy bước.

Hứa Ý từng nghe Ôn Ngữ nói bát quái, nói cậu ta gần đây đang theo đuổi một bạn nữ cùng lớp, cô bởi vậy mà thở phào một hơi, hiện giờ nhìn thấy Dư Nam cũng không còn mất tự nhiên như trước, chỉ là làm như bạn bè bình thường thôi.

Dư Nam tới còn đặc biệt mang theo quà, "Sinh nhật vui vẻ."

Hứa Ý cười nhận lấy nói tiếng cảm ơn, Dư Nam cười cười, ng ồi xuống vị trí cách cô không xa.

Có người ca hát mọi người li ền bắt đầu đứng lên nhảy, mấy cô gái đi chân tr ần đứng trên đất lót gạch men, đầu xoay xoay lắc lắc dưới ánh đèn, trong phòng KTV nhảy nhót ần ào.

Hứa Ý nhìn các cô ôm bụng cười to.

Ôn Ngữ ngại không khí không đủ náo nhiệt, lại đi gọi mấy kết bia.

"Cạch cạch cạch"..... Một loạt nắp chai bị cạy ra, vài tiếng xèo xèo, trong ly thủy tinh trong suốt cái ly liền bị rót đầy bia màu vàng.

Ôn Ngữ dũng cảm uống một hơi, thở dài thỏa mãn: "Ngon quá đi!" Sau đó lại khuyên Hứa Ý uống, Hứa Ý nửa tin nửa ngờ nhấp một ngụm, khó uống đến le lưỡi.

Cô đẩy tay Ôn Ngữ ra, nhìn thoáng qua thời gian, Giang Dịch ước chừng đã tan học rồi.

Giây tiếp theo cô liền nhận được tin nhắn của anh, anh hỏi cô trải qua sinh nhật thế nào?

Hứa Ý: "Cùng bạn cùng phòng ăn cơm, hiện tại đang ca hát!"

"Mấy giờ em về?"

"Không biết nữa, nhưng bọn em có mấy người lận, anh không cần lo lắng ~ hôm nay anh có chăm chỉ học tập không đó?"

"Có." Giang Dịch chỉ trả lời một chữ như vậy.

"Vậy anh nhanh trở về nghỉ ngơi đi, học tử phải tiếp tục ăn sinh nhật." Chung quanh luôn có người lại nói chuyện với Hứa Ý, Hứa Ý ứng phó không kịp liền tắt màn hình di động cười nói chuyện với các cô ấy.

Một lát sau, cô thoáng nhìn màn hình di động, Giang Dịch có gửi tin nhắn--

"Ở KTV nào?"

Cô tiện tay gửi vị trí qua WeChat cho anh, "Yên tâm đi"

Lại cùng anh nói giỡn: "Anh có thể tới đây kiểm em, em ở phòng 308."

Giang Dịch gửi tin nhắn giọng nói tới: "VẬY em chờ anh tới." Giọng anh khó có khi mang theo ý cười.

Hứa Ý cũng đùa theo, không cho là đúng nói: "ĐƯỢC ĐƯỢC, chờ anh tới."

Ôn Ngữ cố ý gọi một đĩa cá hàu ỚT cho Hứa Ý, Hứa Ý ăn hai miếng đã bị cay đến không chịu được, Ôn Ngữ thuận thế đưa cốc bia đầy bọt cho cô, Hứa Ý ngửa đầu uống một hớp lớn, chờ trong miệng nổi lên vị cay đắng cô mới ý thức được cô bị Ôn Ngữ lừa, không có chỗ phun ra đành phải bất đắc dĩ nuốt xuống.

Sau khi uống một m ỒM to như vậy Hứa Ý thế nhưng cảm thấy bia cũng không khó uống như trong tưởng tượng của cô, không cần Ôn Ngữ khuyên hay lừa, cô cũng chậm rãi uống hết một cốc lớn.

Ôn Ngữ thấy hai má Hứa Ý ửng đỏ, nhìn thấy ai cũng cười hì hì, liền biết Hứa Ý say rồi.

Sau khi rót cho cô một ly nước, Hứa Ý vỗ bụng trướng to của mình, ủy khuất nói: "Muốn nôn tung rồi."

Ôn Ngữ thấy cô như vậy thì xin lỗi nói: "Bà nội của tớ..... Tớ sai rồi."

Cô ấy đỡ Hứa Ý đến một góc, hỏi cô có muốn đi WC không, Hứa Ý chỉ lắc đầu, sau đó quay đầu nằm trên sofa nhắm mắt lại.

Ôn Ngữ gọi cô vài tiếng, Hứa Ý đến lông mi cũng không run hô hấp đều đều như là ngủ rồi.

Ôn Ngữ nói bên tai cô: "Bà nội của tớ ngủ một lát đi, chờ lát nữa chúng ta sẽ về."

Hứa Ý hừ hừ vài tiếng coi như đáp lại.

Thật ra Hứa Ý còn sót lại một chút ý thức, chỉ là cảm thấy mệt cùng đầu choáng váng, không chịu nói chuyện, bên tai đều là tiếng nhạc cùng

tiếng ồn ã reo hò, nhắm mắt lại sẽ thoải mái hơn một chút.

Nằm trong chốc lát thì muốn đi vệ sinh, cô ghen đến nhin không nổi nữa mới từ từ mở mắt ra, bọn họ còn chưa ca hát nhảy múa xong, thậm chí còn sung hơn vừa nãy, cô cố mở mắt, quyết định một mình đi WC.

Giữa giữa lung lay mà đi tới cửa, cô mới vừa nắm lấy nắm cửa, phía sau liền vang lên thanh âm: "Say rồi?"

Cô quay đầu nhìn, là Dư Nam.

Trong mắt cô Dư Nam xuất hiện nhiều bóng chong, cô cúi đầu, rồi nói: "Không có."

"Bạn muốn đi đâu?" Dư Nam hỏi.

"Đi..... WC." Hứa Ý trả lời.

"Tớ cũng muốn đi, cùng đi chung đi." Dư Nam thấy cô không ngừng chớp mắt, hơi thở cũng mang theo mùi bia liền biết cô say lại không chịu thừa nhận.

"Tớ có thể tự đi được." Hứa Ý lắc đầu từ chối.

Dư Nam cười, lui một bước, ý tứ là để cậu ta xem một mình cô đi như thế nào.

Hứa Ý xoay người lại, kéo kéo cánh cửa, say đến mơ mơ hồ hồ căn bản kéo không nổi cánh cửa dày nặng của KTV, cô uể oải đứng sang một bên, quay đầu lại nhìn Dư Nam.

Dư Nam cười một tiếng, giơ tay giúp cô mở cửa.

Cô nói một tiếng cảm ơn liền đi ra ngoài, lại không biết WC ở đâu, đi sang bên trái năm bước lại bị Dư Nam bất đắc dĩ gọi lại, "WC bên phải."

Cô dừng bước chân, xoay 180°, nhìn cậu ta, nói: "Biết rồi." Sau đó cúi đầu đi hướng ngược lại.

Lúc Hứa Ý đi ngang qua cậu ta, vì né tránh mà cô thoáng nghiêng người, nào biết cô không giữ được thăng bằng, làm không ra tư thế soái khí như trong tưởng tượng của cô, ngược lại lung lay đâm vào vách tường.

R`ân một tiếng.

Dư Nam hoảng sợ, kéo cổ tay cô hỏi cô thế nào.

Cô lau lau nước mắt bị đau mà chảy ra, "Không có việc gì."

Dư Nam nhìn gương mặt cô đỏ h`ồng, đáng thương lại đáng yêu, cảm giác động tâm đã lâu lại về thân thể cậu ta.

Cậu ta siết chặt cổ tay cô, thanh âm hơi trầm khàn: "Hứa Ý....."

Đầu óc Hứa Ý còn đang mơ hồ, nghe cậu ta gọi cô liền ngẩng đầu chờ anh ta nói tiếp.

Môi Dư Nam mấp máy "Cậu biết....."

Hứa Ý nhìn phía sau cậu ta, "Chờ một chút --"

Cô nheo mắt nhìn chằm chằm người đứng cách đó không xa, áo hoodie màu đen, giày thể thao màu trắng, thậm chí còn mặc quần thể thao viền trắng.

Diện mạo cũng vô cùng quen thuộc.

Chờ anh đi tới vài bước, cô mới bừng tỉnh đại ngộ--

"Là bạn trai tớ!"

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 28. Hôn Cùng Thở Dốc Đầu Là Báo Trước 🍅

* 28. Hôn cùng thở dốc đầu là báo trước

Editor: Lemon

Ôn Ngữ quay đầu nhìn thì phát hiện Hứa Ý vốn nên ngoan ngoãn nằm ngủ trên sofa bây giờ lại không thấy bóng dáng đâu, cô ấy ném microphone trong tay xuống sốt ruột chạy đi tìm người, lúc mở cửa thì gặp phải Dư Nam đang đứng ở cửa.

Sắc mặt cậu ta trắng bệch, đang nhìn chằm chằm cuối hành lang.

Ôn Ngữ nhìn theo, thấy Hứa Ý uống say đang bị một nam sinh cao lớn ôm trong ngực, cô ấy hít hà một hơi, đang định xông lên lại bị Dư Nam ngăn lại.

Dư Nam nói: "Là bạn trai cậu ấy."

"Bạn trai?" Ôn Ngữ kinh ngạc nói, "Sao cậu biết?"

"Hứa Ý tự mình nói." Dư Nam nhớ lại chuyện xảy ra ba phút trước--

Hứa Ý nhận ra người phía sau liền đẩy cậu ta ra, chạy tới chỗ nam sinh, sau đó được nam sinh ôm lấy.

Hứa Ý duỗi tay vòng qua cổ nam sinh, khiến cho anh cúi đầu, sau đó nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, kinh ngạc vui mừng nói: "Giang Dịch, sao anh lại tới đây? Anh là quà sinh nhật của em sao!"

Nam sinh được gọi là Giang Dịch ôm lấy eo cô, liếc nhìn gương mặt đỏ hồng cùng đôi mắt ngập nước của cô, "Uống say hử?" Thanh âm trầm

thấp, cũng không cao, thậm chí mang theo chút không vui dễ nhận ra.

"Không có, nhưng mà đầu có chút choáng váng." Hứa Ý chợt dạ nói, ngưng ngưng rút tay lại, đôi mắt đen láy chớp chớp nhìn chăm chăm anh, sợ bỏ lỡ một chút biểu tình trên mặt anh.

Giang Dịch bất đắc dĩ thở dài một hơi, duỗi tay xoa xoa gương mặt nóng hổi của cô, tay lạnh lẽo kích thích Hứa Ý tỉnh táo một chút, cô rút rút cổ, chui vào lòng anh kêu lạnh.

Giang Dịch ôm lấy cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, nhỏ giọng hỏi bên tai: "Nam sinh đứng sau lưng em là ai?"

Hơi thở nóng bỏng chui vào lỗ tai Hứa Ý, Hứa Ý sửng sốt một lúc mới nghe rõ vấn đề anh hỏi, lại mất vài giây mới nhớ ra "nam sinh" trong miệng anh là ai, cô quay đầu nhìn thoáng qua Dư Nam, rồi sau đó lại chui vào lòng Giang Dịch: "Là lớp trưởng lớp em."

Giang Dịch liếc nhìn Dư Nam đứng cách đó không xa đang nhìn hai người bọn họ, không hề nói gì.

Hứa Ý quá nóng, cô rần rĩ lắm lắm, đại khái là nóng đến chịu không nổi khó chịu nói linh tinh, anh liền cúi đầu hỏi cô có muốn nghỉ ngơi không.

Hứa Ý cọ cọ lòng ngực anh vài cái, hừ hừ nói muốn.

Xuất phát từ lễ phép, Giang Dịch hẳn là nên dẫn Hứa Ý tới nói với Dư Nam một tiếng, nhưng anh lại không muốn.

Ngón tay vuốt ve gương mặt nóng hổi hổi của cô, anh tận lực làm chính mình ôn nhu một chút, "Anh đưa em về được không?" Bộ dạng Hứa Ý uống say mơ mơ màng màng làm anh khó thở không thôi, rồi lại nhìn hai mắt ướt nhẹp sắp rơi lệ của cô, cho nên anh nhẫn nại.

"Được ạ." Hứa Ý lại cọ cọ ngực anh.

*

Giang Dịch ở trong WC tắm rửa, quần áo dính phong trần một mồi bị anh ném vào sọt quần áo, anh cần di động gọi cho Đường Dung, trực tiếp thẳng thắn nói anh tới thành phố B ăn sinh nhật Hứa Ý. Đường Dung im lặng trong chốc lát mới nói: "Còn chưa hết ngày, giúp mẹ nói với Hứa Ý một tiếng sinh nhật vui vẻ."

"Được ạ." Giang Dịch đáp ứng.

Vừa rồi anh vốn dĩ muốn đưa cô về trường học, cô lại không đồng ý. Rõ ràng say đến không còn biết gì lại ngay lúc này lại cực kỳ thông minh "Anh đưa em về ký túc xá sau đó anh sẽ lập tức trở về, anh không thể đi, em không muốn về ký túc xá."

Cuối cùng, Hứa Ý dựa vào chút lý trí còn lại đưa Giang Dịch tới khách sạn.

Đây là lần đầu tiên Giang Dịch cùng Hứa Ý ở chung một phòng, không có bất cứ ai quấy rầy.

Anh không muốn nói dối, anh thừa nhận bản thân có chút kích động.

Đủ loại hình ảnh xuất hiện trong đầu anh, anh loạn đến nỗi không biết nên làm cái gì.

Sau khi tắm rửa xong, một thân ướt át, anh cũng không mang theo quần áo để tắm rửa liền cần áo tắm khách sạn tùy ý tròng lên.

Lúc dầm lên hơi nước đi ra ngoài, anh thấy Hứa Ý vốn nằm trên giường hiện tại lại đang ngồi trên sofa uống nước, vô cùng ngoan ngoãn, tay nhỏ nâng ly nước từ từ uống.

Thấy anh ra tới, cô liền ngẩng đầu, hai tròng mắt ướt át giống như nai con đáng thương.

Anh hỏi cô: "Khát hả em?"

"Hơi khát ạ." Kỳ thật Hứa Ý muốn làm cho bản thân tỉnh táo mới đi uống nước.

Vừa nghỉ ngơi trong chốc lát, đầu óc liền tỉnh táo hơn rất nhiều, biết giờ phút này cô cùng Giang Dịch đang ở khách sạn, ở trong một không gian chỉ có hai người bọn họ.

Giang Dịch đi qua, đuổi tay sờ sờ mặt cô, vẫn nóng hừng hực, giống cà chua nấu chín, anh vuốt vuốt tóc cô, ôn nhu hỏi: "Còn không mệt em? Ngủ đi thôi."

"Được, cùng nhau ngủ." Hứa Ý chớp chớp mắt, cô đặt ly nước xuống, kéo tay anh đi tới mép giường.

Phòng Giang Dịch đặt là giường đôi.

Hứa Ý ngồi ở bên trái, Giang Dịch ngồi ở bên phải.

Hứa Ý vốn nghĩ rằng bản thân còn có thể cố gắng trong chốc lát, nhưng mà vừa đặt mông xuống giường thần kinh cô lập tức thả lỏng, mềm nhũn vô lực, giây tiếp theo liền mê man.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, Hứa Ý chầm chậm mà chớp chớp mắt, nghĩ thầm: "Thôi thôi, lần sau đi, cô chịu hết nổi rồi."

Cô thò lại gần hôn Giang Dịch một cái, không dám hôn lâu lắm, sợ anh ngại mùi cồn trên người cô.

Lông mi Giang Dịch run rẩy.

Hứa Ý: "Em có hơi mệt, chúng ta ngày mai lại chơi, ngày mai anh vẫn phải ở đây đó."

Giang Dịch sững sốt một chút, cong cong khóe môi, "Anh biết rồi."

Hứa Ý vừa nằm xuống giường, Giang Dịch liền tắt đèn, lúc sau toàn bộ trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở mỏng manh của Hứa Ý.

Ánh trăng treo trên không trung, gió lạnh ngoài phòng điên cuồng gào thét cũng yên tĩnh chút.

Sắp 12 giờ, Hứa Ý lại bị Giang Dịch đánh thức --

Cô có thói quen ngủ nằm nghiêng, anh nằm phía sau cô.

Tay dài chân dài có chút co quắp thò qua, tay vòng qua eo cô, từ phía sau ôm lấy cô.

Cầm nhẹ nhàng cọ cọ cổ cô, chóp mũi đè lên sau tai, môi dán sát bên tai cô, mang theo vô hạn nhu tình mật ý, tựa hồ là hy vọng cô nghe rõ, lại sợ đánh thức cô --

"Sinh nhật vui vẻ, Hứa Ý."

"Mẹ em cũng nhờ anh chuyển lời cho em một câu sinh nhật vui vẻ."

Hứa Ý bị anh đánh thức, lại không có sức lực nào quay đầu lại, nhìn vào đôi mắt lấp lánh của anh, "Cảm ơn cô Đường, cảm ơn cô đã tặng cho em một món quà tốt nhất trên đời này." Giọng cô khàn khàn, mệt mỏi lại mềm mại.

"Là quà gì?" Giang Dịch cười đến đôi mắt đầu cong, lại còn tiếp tục trêu ghẹo hỏi cô.

"Là anh đó!" Hứa Ý cười nói.

Nhưng Giang Dịch ôm chặt cô, tựa hồ không muốn cho cô ngủ tiếp.

Môi mềm mại theo cổ cô cọ đến vành tai, sau đó là mặt sườn.

Anh rút trong chăn, phát ra tiếng sột sột soạt soạt.

Hứa Ý không nhìn thấy gì cả, chỉ biết anh hôn càng ngày càng ướt, bên tai là tiếng thở dốc càng lúc càng nặng của anh.

Anh như là muốn nuốt luôn cô vào bụng, hôn cùng thở dốc nặng nề

Môi anh như mang theo độc dược, những chỗ anh hôn qua đầu bắt đầu
mềm mại tê dại.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lãng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* 29. Ở Bờ Biển 🍊

* 29. Ở bờ biển

Editor: Lemon

Giang Dịch tựa như sủng vật, chậm rãi từ trong ổ chăn nhô đầu ra, đầu tóc lộn xộn dán lên da cô, làm cho cô phát ngứa.

Hôn dọc theo xương quai xanh hướng lên trên, cô bị ép ngửa đầu, hô hấp khó khăn, hai mắt đầy hơi nước, đèn đầu giường lão đảo lắc lư, cũng trở nên mơ hồ.

Cô duỗi tay sờ đầu anh, đi xuống đến cằm, nâng mặt anh cùng anh đối diện --

Ánh mắt Giang Dịch không còn giống trước, như là ở trong chăn bị nóng đến ướt át. Anh thở gấp, hơi thở vừa nóng vừa ướt phả lên người cô, cô cảm thấy hai người giống như đang bờ biển, gió mang theo hơi nước phả lên da thịt cô, bị nước biển ép tới phập phồng không ngừng.

Dưới tác dụng của cồn, tất cả giác quan đầu càng thêm nhạy bén, cô nghe được không phải tiếng hít thở, mà là khát vọng trong nội tâm anh đang kêu gào.

Như có như không đụng vào liền có thể làm thân thể xụi lơ.

Hứa Ý cảm thấy nóng, bị nhiệt độ cơ thể anh hong đến sắp hòa tan.

"Sinh nhật vui vẻ." Giang Dịch nhìn chằm chằm cô ôn nhu nói.

"Cảm ơn anh." Giọng Hứa Ý mềm nhũn, lông mi đầu ướt, nặng nề mà chớp chớp, có vẻ mệt mỏi lại buồn ngủ.

Giang Dịch đuổi tay vuốt tóc lại cho cô, kiên nhẫn lại ôn nhu, chính mình cũng chậm rãi bình tĩnh lại.

Anh cúi đầu nhẹ như lông chim đặt một nụ hôn lên trán cô.

"Ngủ ngon, ngủ đi em." Giang Dịch nằm ở bên cạnh ôm cô chậm rãi nói.

Hô hấp dần dần chậm lại, Hứa Ý nhìn mặt tường, thiếu chút nữa cho rằng vừa rồi thiếu chút nữa xảy ra trường hợp mất khống chế trong tưởng tượng của cô.

Cô cần bình tĩnh lại một chút, quay đầu hỏi Giang Dịch: "..... Anh khó chịu không?"

Mặt Giang Dịch vô cùng nóng, cô thấy đôi mắt ướt át lại trong trẻo của anh lóe lóe, môi dán bên tai cô: "Không khó chịu..... Ngủ đi em."

Đầu óc Hứa Ý nóng lên, dựa vào ngực anh cọ cọ, trong dự kiến phát hiện một chút khác thường.

Cơ thể Giang Dịch cứng đờ, cô ngừng thở không dám cọ nữa.

Giang Dịch nhích ra sau một chút, ôm lấy eo cô không cho cô tiếp tục lộn xộn.

Hai người cách một khoảng rồi lại như không chịu được xa cách, cuối cùng Hứa Ý ngủ rồi, Giang Dịch lại cơ hồ một đêm không ngủ.

*

Hứa Ý say rượu nên thức dậy trễ, lúc tỉnh lại thì thấy Giang Dịch đang đứng ở mép giường thu dọn đồ đạc. Cô giống như cá chép lộn mình nhảy xuống giường, một giây sau che lại đầu đang choáng váng.

Giang Dịch sốt ruột chạy tới đỡ cô, đưa nước tới bên miệng cô.

Cô chầm chậm uống mấy ngụm.

Cô nắm lấy tay anh, "Cảm ơn học đệ." Rõ ràng đầu còn đang choáng váng, ngoài miệng lại còn có thể tiếp tục nghịch ngợm.

Giang Dịch cười, trở tay nắm lấy tay cô, "Không thể uống rượu về sau em đừng uống lung tung."

Hứa Ý cười ha ha hai tiếng, "Cũng không thể làm chuyện gì khác người không phải sao."

Nghe cô nói, ánh mắt Giang Dịch đột nhiên nghiêm túc lên, đặt ly nước sang một bên, "Quên rồi sao?"

Hứa Ý cau mày, lắc đầu: "Không nhớ rõ."

Giang Dịch nghĩ nghĩ: "Vậy quên đi." Cũng không muốn làm cô cảm thấy anh lòng dạ hẹp hòi hoặc là vô cớ gây rối linh tinh.

Hứa Ý lại không biết tâm tư của anh, "Rõ ràng là không có. Em nhớ rõ em chỉ là buồn ngủ mà thôi, cũng không có làm chuyện điên--"

Giang Dịch cắt ngang lời cô: "Nhưng tối hôm qua lúc anh nhìn thấy em, em đang bị lớp trưởng lớp em nắm tay." Mặt anh vô biểu tình, giọng nhàn nhạt như là đang nói chuyện râu ria gì.

Hứa Ý lại biết đây là dấu hiệu anh không vui, cô nhớ lại một vài hình ảnh, giọng đầu yếu đi, "Em đụng vào tường..... cậu ấy sợ em bị thương."

Giang Dịch không nói chuyện, chỉ là nhìn chăm chăm cô, trong mắt đầy bất đắc dĩ.

Hứa Ý im lặng hai giây liền đầu hàng --

Giang Dịch thoát nhìn thật sự là quá đáng thương, còn tức giận rồi lại sợ cô nghe không lọt tai lời anh.

Cô nói: "Được rồi, về sau anh không có ở đó em sẽ không uống rượu."

Sau đó đứng dậy hôn anh một cái, thấy khóe miệng mím chặt của anh hơi nói lỏng cô mới yên tâm.

Trong lòng cô nghĩ, Giang Dịch cũng khá dễ dãi.

--

Chuyện lên giường ít nhất đến lúc Giang Dịch lên đại học

$(\sim \nabla \sim) \sim (\sim \nabla \sim) \sim (\sim \nabla \sim) \sim$

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lãng Nam Hoa

dtv-ebook.com

* 30. Cảm Ơn Em ♥

* 30. Cảm ơn em

Editor: Lemon

Ngày Giang Dịch thi đại học, Hứa Ý cố tình trốn mấy tiết muộn chuyên ngành trở về.

Cô cùng Đường Dung cùng nhau ở cổng trường tiễn Giang Dịch vào, Giang Dịch vẫn mang bộ dáng nhàn nhạt như ngày xưa, nhưng lúc nhìn cô sẽ trộm lộ ra chút tươi cười.

Bởi vì Đường Dung ở đây, Hứa Ý chỉ phải cố nhịn, cổ vũ anh "Cố lên nha."

"Cứ bình tĩnh."

Giang Dịch gật đầu nói: "Yên tâm."

Hứa Ý nhớ rõ sáng hôm đó không nắng lắm, gió nhẹ thổi qua làm người ta thoải mái.

Bóng dáng Giang Dịch đi vào trường học thực đỉnh bạt, bộ dáng thành thạo.

Đường Dung đứng bên cạnh, vuốt tay cô quay đầu nói: "Cảm ơn em."

Hứa Ý sửng sốt một chút, cho rằng cô Đường đang nói tới chuyện cô từ trường học trở về đưa Giang Dịch đi thi đại học, còn cảm thấy cô Đường quá khách khí, cười hì hì nói ba hoa: "Cảm ơn cái gì cô, khách sáo như vậy."

"Từ nhỏ đến lớn..... Đầu phải cảm ơn em." Đường Dung nhấp môi cười.

Hứa Ý nhìn chăm chăm khuôn mặt ưu nhã trí thức của cô Đường, trong lòng nhộn nhạo, cô luôn cảm thấy cô Đường giống như biết chuyện cô cùng Giang Dịch yêu đương?

*

Hứa Ý chỉ đưa Giang Dịch đi thi một ngày liền xám xịt trở về trường học, nhưng thân cô tại Tào doanh tâm tại Hán, rảnh rỗi liền cùng Giang Dịch trò chuyện.

Hơn mười hai giờ ngày tám tháng sáu là lúc kết thúc môn thi tiếng Anh, Hứa Ý nhín chút thời gian gửi tin nhắn hỏi thăm anh.

Cô tưởng tượng hành động anh đang làm lúc này--

Nộp bài thi, dọn giấy nháp, ra trường thi, lấy di động ra, trả lời tin nhắn của cô.

Quả nhiên giây tiếp theo cô liền nhận được tin nhắn, anh nói: "Nhớ em."

Mặt cô nóng lên, trả lời: "Em cũng nhớ anh."

*

Tháng tám thời tiết cực kỳ nóng bức.

Ban ngày trên đường phố lẫn tẩn sóng nhiệt, ra cửa một lát thôi mà mồ hôi đã đầm đìa.

Hứa Ý nếu không phải vì gặp đàn ông cũng sẽ không ra cửa trong thời tiết này.

Nhưng khô nóng, khó chịu trong lòng ngay lúc nhìn thấy anh liền tiêu tán không còn.

Đường Dung ở trong phòng bếp vội vàng nấu cơm, thấy cô tới chỉ hỏi một tiếng, nghiêm nhiên đã xem cô như người trong nhà.

Hứa Ý thấy Đường Dung ở trong phòng bếp bận rộn, liền trộm vào phòng Giang Dịch.

Hai người đóng cửa, ở trong phòng nắm tay nhỏ nói chuyện phiếm.

Hứa Ý muốn trêu anh, nói chuyện một nửa liền nhích lại gần hôn anh, Giang Dịch bị nụ hôn bất thành hình của cô làm cho ngây ngốc một hồi, sau đó liền đảo khách thành chủ hôn trả, môi dán môi, tay vịn bên hông cô.....

Hứa Ý bị hôn đến đầu óc mơ hồ, không biết như thế nào liền bị đè ở trên giường.

Giang Dịch dừng hôn, đang ở trên người cô nặng nề thở dốc, ngực Hứa Ý cũng không ngừng đập phồng, cô nhìn nhìn hai má Giang Dịch phồng lên, lại nhìn chăm chăm trần nhà trong chốc lát, lúc sau lại liếc nhìn cửa phòng đang khóa, lo lắng nói: "Chúng ta lâu như vậy không ra cô Đường có cảm thấy kỳ quái hay không?" giọng cô mềm như bông hỏi.

Đầu Giang Dịch vùi vào hõm vai cô, không nói chuyện, chỉ là cười nhẹ hai tiếng "Em thật sự cho rằng mẹ anh không biết gì cả sao?"

Hứa Ý tự hỏi một giây mới hiểu ra anh có ý gì, cô đột nhiên đẩy đẩy đầu anh --

Môi anh đỏ hồng, đôi mắt trong trẻo đầy ý cười nhìn cô.

"Cô Đường biết rồi?"

"Anh không biết."

"Vậy vừa rồi anh có ý gì?"

"Hắn là đã biết rồi." Giang Dịch ba phải cái nào cũng được mà nói, sau đó lại lăn sang nằm cạnh Hứa Ý.

Hứa Ý lập tức từ trên giường bật dậy, hoảng loạn giống như con thỏ nhỏ bị chày đuôi.

Giang Dịch kéo cổ tay cô, để cô ngồi trên giường, "Em hoảng cái gì?"

Anh chậm rì rì hỏi cô: "Bị mẹ biết sẽ không dám ở bên anh?"

"Nói bậy gì đó?" Hứa Ý nhú mày, "Ai cũng không thể ép chúng ta chia tay."

Giang Dịch nghe lời này, im lặng nhìn cô một hồi lâu, duỗi tay sờ sờ mặt cô, "Được." Trong mắt là ý cười nhợt nhạt.

Bị Giang Dịch ồn ào như vậy, Hứa Ý cũng không còn quá khân trương, nghĩ tới nghĩ lui kết quả xấu nhất chính là Đường Dung không cho phép cô bắt cóc Giang Dịch.

Nhưng cô sẽ dùng chính mình thiệt tình của mình chứng minh cho Đường Dung biết, giao Giang Dịch cho cô là một lựa chọn vô cùng sáng suốt.

Mặt trời dần dần lặn xuống đỉnh núi, cô ngồi bên mép giường nhìn ánh nắng chiều ngoài cửa sổ, tâm tình chậm rãi bình tĩnh xuống.

Không biết vì sao, cô đột nhiên nhớ tới ngày Giang Dịch bày tỏ tình cảm với cô --

Anh hút thuốc, lúc bị cô bắt được thì hoảng loạn thất thố.

Nghĩ đến đây, cô quay đầu hỏi Giang Dịch đang nằm trên giường, "Anh còn hút thuốc không?"

Cô không còn thấy anh hút, nhưng khó đảm bảo anh nhân lúc cô không ở đây lén hút.

"Hết rồi." Giang Dịch lắc đầu.

"Sao trước kia anh lại hút?" Hứa Ý hỏi.

Giang Dịch không nghĩ tới cô sẽ hỏi câu này, suy nghĩ trong chốc lát mới nói: "Anh còn rất ấu trĩ, cũng không chịu nổi mê hoặc, có người nói hút thuốc có thể giải sầu, anh liền hút thử."

"Vậy có thể giải sầu không?" Hứa Ý tiếp tục hỏi.

"Không nhớ rõ, khoảng thời gian kia vẫn luôn rất hỗn loạn." Giang Dịch nắm tay cô nhẹ nhàng xoa xoa, nhớ tới cái gì, anh đột nhiên cong mắt cười: "Lúc anh hút thuốc rất nhiều lần bị Trần Dịch Duy bắt gặp."

Hứa Ý trừng to đôi mắt, lầm bầm nói: "Sao cậu ấy không nói cho em biết?"

"Anh không cho cậu ấy nói."

"Sao cậu ấy lại nghe lời anh như vậy?" Hứa Ý nghi ngờ.

"Đây là một loại ước định giữa con trai." Giang Dịch đột nhiên nhéo nhéo tay cô, "Đừng nghĩ tới cậu ấy nữa." Anh không muốn Hứa Ý nhớ lại quá nhiều chuyện về Trần Dịch Duy.

Hứa Ý hỏi có phải anh ghen hay không, Giang Dịch thoải mái hào phóng thừa nhận: "Đúng vậy, anh ăn dấm chua."

Hứa Ý quay đầu nhìn chằm chằm anh một hồi, sau đó cười hờn hờ, cúi người hôn anh một cái "Không ngờ nha, anh thích ghen như vậy."

Giang Dịch hừ một tiếng không nói chuyện nữa.

Hứa Ý thuận thế ghé vào ngực anh, hai người yên lặng không nói gì, chỉ là lặng lẽ hô hấp.

Không biết qua mấy phút, Giang Dịch nghe thấy Hứa Ý ồm ồm nói: "Giang Dịch, em vẫn luôn theo đuổi anh, anh biết không?"

Giang Dịch như là bị bỏng, ở chỗ Hứa Ý nhìn không thấy ánh mắt lóe lóe, giọng trầm khàn: "Không biết.....là do anh quá ngốc."

Hứa Ý lại nói: "Nhưng mà em cũng không phải rất mệt. Anh rất tốt với em, cho nên em sẽ có một loại ảo giác anh cũng thích em. Cho nên trước khi anh từ chối em, em đừng cho rằng chúng ta cùng yêu th ần đối phương." Lúc nói ra những lời này Hứa Ý sẽ nhớ tới tâm lý tự cho là đúng trước kia, ngực lại đau xót, giọng cũng từ từ nhỏ lại.

Giang Dịch cảm giác như trái tim mình có gì đó chặn lại, r ầu r ỉ nói không ra lời, "Có khả năng đó cũng không phải ảo giác, chỉ là do anh quá ngốc."

Hứa Ý bắt lấy cổ tay anh, chậm rãi đan tay mình vào tay anh, cô ngừng đầu hỏi: "Lúc nào thì anh phát hiện bản thân thích em?"

Giang Dịch thật lâu cũng không lên tiếng, Hứa Ý ghé vào ngực anh chờ đến độ có chút nóng nảy, anh mới nhẹ giọng nói: "Lúc nhìn bóng dáng em mà không cam lòng, hy vọng sinh nhật anh em có thể tới tìm anh, trong mơ nhìn thấy em cùng Trần Dịch Duy ở bên nhau, sợ hãi chúng ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm hòa, em vĩnh viễn sẽ không quay đầu lại....."

Giọng anh không lớn, ngữ khí vẫn bình tĩnh.

Hứa Ý lại có thể nghe rõ cô độc trong đó, chớp mũi đột nhiên cay cay, bình tĩnh trong chốc lát mới làm bộ tức giận nói: "Vậy còn không phải đầu tại anh."

Giang Dịch chỉ là nắm ngược lại tay cô, không nói một lời.

"Anh muốn biết em thích anh từ khi nào không?"

Giang Dịch nhấp môi: "Muốn."

Hứa Ý nói: "Nhưng mà em cũng không biết, quá sớm, em không nhớ được. Nhưng mà..... lúc em nhìn thấy những thứ tốt đẹp đầu sẽ nhớ tới anh."

Mặt trời lặn sau đỉnh núi, không trung là một mảnh xanh lam yên tĩnh.

Hứa Ý nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ nhìn h ồi lâu, Giang Dịch mới mở lời.

Anh nhỏ giọng nói câu: "Cảm ơn em."

Cảm ơn em.

Cảm ơn em không ngần ngại chạy về phía anh, cảm ơn em nguyện ý kéo anh lên, cảm ơn em chấp nhận sự ngu ngốc của anh, cảm ơn em đã cho anh tất cả tình yêu của em.

- hoàn chính văn-

(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~(~ ▽ ~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lãng Nam Hoa

dtv-ebook.com

* Phiên Ngoại Một. Em Là Thuốc Độc Cũng Là Thuốc Giải (H) 🍵

* phiên ngoại một. Em là thuốc độc cũng là thuốc giải (h)

Editor: Lemon

Giang Dịch thi đại học thành tích vô cùng tốt, thuận lợi vào Đại học A anh vẫn luôn mong ước.

Hứa Ý vui thay anh, kỳ nghỉ hè Giang Dịch thi đại học kia hai người trải qua vô cùng vui vẻ.

Nhưng qua một kỳ nghỉ hè, ngay thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt hai người đã phải vì việc học mà tới đất khách.

Bọn họ thường xuyên nhân ngày nghỉ tới thành phố đối phương.

Có đôi khi là Giang Dịch tới tìm Hứa Ý, có đôi khi là Hứa Ý đi tìm Giang Dịch, sau khi gặp nhau lại không cam lòng chỉ có mấy tiếng liền rời khỏi, luôn là muốn qua một đêm mới bằng lòng trở về.

Khách sạn là lựa chọn duy nhất.

Ngốc cùng một chỗ liền nhin không được để ôm ôm, hôn hôn, sau đó là càng ngày càng.....

Nhưng hai người đều biết giới hạn, rất nhiều lần đều chỉ cọ cọ qua, trước nay không có làm tới bước cuối cùng.

Đối với chuyện đó, chỉ có thể nói hai người đều có nhu cầu.

Dục niệm có đôi khi sẽ bị đối phương vô tình gọi lên, sau đó chính là củi lửa gặp nhau.

Nhưng bởi vì hai người đều hiểu rõ trong lòng mà không nói ra, không làm đến bước cuối cùng kia, cuối cùng chỉ có thể dùng một ít biện pháp khác giải quyết, tỷ như giờ phút này --

Hứa Ý quăn áo xộc xệch, lộ ra một mảnh da thịt trước ngực, nội y lộ ra khó khăn lắm mới che lại hai quả anh đào no đủ.

Cô nằm trên sofa chơi di động, tóc xỏa ra dùng bên gò má, ngũ quan bị che đến mờ mờ, đôi môi đỏ mọng ướt át lại tươi đẹp.

Giang Dịch tắm xong đi ra liền nhìn thấy dáng vẻ này của cô, vô ý thức mà nuốt nước miếng yết hầu lăn lăn, anh ngẩng xuống cạnh cô, cầm khăn lông lau tóc.

Hứa Ý thấy anh ra tới liền cất di động, ngẩng dậy chui đầu chui hõm vai anh.

Tuy anh dùng sữa tắm trong khách sạn, không thể so với mùi hương anh thường dùng, nhưng vẫn rất dễ ngửi. Cô hít hít mũi, nhẹ nhàng hôn lên xương quai xanh anh.

Lực chú ý của Giang Dịch cũng không ở động tác của cô, xúc giác toàn thân đều tụ tập ở chỗ ngực anh, vị trí bị cô dùng ngực dán lên kia.

Chỗ xương quai xanh lại bị cô liếm đến thấm ướt, hô hấp Giang Dịch chậm rãi tăng thêm.

Anh duỗi tay nhéo mặt cô, làm cô đối mặt với mình, sau khi thấy rõ đôi mắt ngây thơ lại ướt át của cô, trái tim Giang Dịch đột nhiên có chút né tránh.

Anh lấy khăn lông trùm lên đầu cô, che khuất đôi mắt có thể câu mất hồn phách người khác, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt xinh xắn.

Nhìn môi hồng nhuận bị hàm răng cắn, anh khàn khàn nói: "Đừng cắn."

Cô nghe lời buông lỏng hàm răng, sau đó tựa như đang chờ đợi, an tĩnh không hề động đậy.

Giang Dịch thở hổn hển thò lại gần hôn cô.

Có chút dùng sức, có chút nảy sinh ác độc, mang theo một chút thô bạo, làm cô hừ hừ hai tiếng, tựa hồ là đau.

Anh giảm lực hôn, ngược lại ôn nhu chậm chạp hôn cắn hút môi cô.

Cơ thể Hứa Ý mềm như bông, giống như không có xương dựa vào anh, anh nắm lấy bả vai lộ ra của cô, lòng bàn tay đều nóng lên, da thịt dán sát tựa hồ muốn dung hợp vào nhau.

Cô bị hôn đến choáng váng, giống như đang đi trên mây, thị giác bị che khuất, khứu giác cùng xúc giác càng thêm nhạy bén --

Hô hấp Giang Dịch nóng quá, mang theo một chút hương thơm.

Bàn tay anh cũng rất nóng, lần theo da thịt cô từng chút đi xuống.

Lúc nội y bị anh cởi bỏ, cô như bị dọa sợ cả người đều co rúm lại một chút.

Còn không kịp thở, trước ngực liền bị anh nắm lấy, cô hít vào một hơi, nhỏ giọng ghen ngào gọi: "Giang Dịch....."

Môi Giang Dịch chuyển qua bên tai cô, cánh môi ướt nóng cắn vành tai non nớt, "Ừm."

"Đừng....." Cô nói nhỏ.

Anh lại không nghe cô, tay dùng sức xoa xoa nắn nắn, tựa như đang chơi một món đồ chơi.

"Đừng làm như vậy mà....." Cô úy khuất cần môi, trước mắt vẫn tối một mảnh, chỉ nghe được tiếng thở dốc nặng nề của anh.

Anh không nói chuyện, thậm chí càng thêm quá đáng vén vạt áo cô lên, làm thân thể trần trụi trắng nõn lộ ra trước mắt anh.

Hứa Ý ngay lúc này lại may mắn mắt cô bị che khuất--

Cô không muốn nhìn thấy ánh mắt Giang Dịch, cô sẽ không chịu nổi Giang Dịch có một chút không hài lòng cùng thất vọng.

Nhưng cô tất nhiên cũng không nhìn thấy trong mắt Giang Dịch cơ hồ là lộ ra dục vọng cùng tham lam.

Cô theo bản năng che lại thân thể, cổ tay lại bị anh nhẹ nhàng kéo ra, anh nhéo tay cô, đặt ở bên miệng nhẹ nhàng hôn, sau đó dán bên tai cô nói: "Thật xinh đẹp, so với anh đẹp hơn nhiều."

Hứa Ý đỏ mặt, lung tung vuốt mặt anh, sau đó đem mặt dán trên vai anh, chỉ phát ra tiếng thở dốc nặng nề

Tay Giang Dịch vuốt ve ngực cô, có nhẹ có nặng, vừa niết vừa xoa, vân vân nụ hoa không biết mệt mỏi mà thưởng thức, hô hấp Hứa Ý ngày càng gấp gáp, cuối cùng chỉ có thể cần môi không cho bản thân phát ra những thanh âm ái muội kia.

Nhưng Giang Dịch không chịu buông tha cho cô, anh đỡ cô, làm cô ngã thẳng, sau đó cúi đầu.....

Tóc cọ qua xương quai xanh cô, rồi lại dán trước ngực, vừa rồi đang cùng cô hôn môi môi đột nhiên dờn trần địa, ngậm lấy ngực cô dùng sức hút, như là muốn hút ra gì đó.

Cô vừa khóc vừa kêu, vuốt tóc anh bảo anh đừng làm như vậy.

Giang Dịch lại ôm lấy eo cô không chịu động, đầu lưỡi ướt nóng cực kỳ linh hoạt, quanh ngực bị anh liếm ướt, nụ hoa trước ngực cũng bị anh

ngậm trong miệng không buông, trong miệng ăn một cái, tay cũng không quên xoa nắn bên còn lại.

Hứa Ý chỉ cảm thấy trái tim mình đều bị anh nắm giữ, kêu một mỗi khóc một mỗi liền không còn sức lực, ghé trên sô pha mặc anh đùa nghịch.

Giang Dịch ăn bên trái xong lại tới bên phải, hai bên đều yêu thích không buông tay.

Hứa Ý vừa xấu hổ vừa gấp, trong lòng lại ần ần sinh ra khoái cảm, ngón chân cuộn tròn, chân cũng không biết nên đặt ở đâu.

Qua hồi lâu, Giang Dịch mới buông tha ngực cô.

Cẩn thận hôn môi cô, hỏi cô thoải mái không.

Cô kéo khăn lông trên đầu xuống cắn anh, cả giận: "Là anh thoải mái mới đúng! Sao còn dám hỏi em?"

Giang Dịch cười một tiếng, "Anh không tin em không thoải mái."

"Em không thoải mái đó." Hứa Ý mạnh miệng.

Chiêu tiếp theo của Giang Dịch liền làm cô liên tục xin tha --

Bàn tay anh chui vào giữa hai chân cô.

"Đừng!" Cô tức muốn hộc máu cào cào cổ tay anh.

Giang Dịch không động, chỉ là cười nhìn cô, trên môi vẫn dính nước bọt trong suốt.

Hứa Ý then thùng không dám nhìn anh.

Anh sờ mặt cô "Chúng ta đều rất thoải mái, đúng không em?"

"Ồm ồm ừm ừm." Hứa Ý lung tung trả lời, không chịu nói tới chuyện này.

Giang Dịch kéo quần áo cô xuống, ôm cô đến trên giường nằm, nội y nằm trên sofa cũng không có ai quan tâm.

Anh nằm xuống cạnh cô, tắt đèn, ôm lấy eo cô hôn hôn mặt cô, "Ngủ đi em."

Qua hơn mười phút, đang lúc sợi dây căng chặt trong đầu Hứa Ý từ từ buông lỏng, tay Giang Dịch lại bắt đầu lộn xộn.

Hứa Ý cũng không biết nên có phản ứng gì, giữ chặt tay anh, nhưng mà sức không thắng nổi sức anh, cũng không hoàn toàn muốn từ chối anh.

Anh vừa sờ ngực cô vừa thở dốc, sau khi hừ hừ vài tiếng thì từ trên giường đứng dậy, chuẩn bị đi nhà vệ sinh.

Tại Hứa Ý nóng như bị đốt cháy, xoay người nhìn anh--

Dưới hạ thân cực kỳ bắt mắt.

Cô kéo chăn, hỏi anh đi đâu.

Anh nói: "Nhà vệ sinh."

"Có muốn...em giúp anh." Lúc nói ra lời này Hứa Ý cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra, quá trình chờ đợi cũng vô cùng dài vò, lúc Giang Dịch gạt đầu, cô hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Nhưng đã nói thì phải làm.

Giang Dịch không bật đèn, anh nằm bên cạnh cô, Hứa Ý rụt rè vươn tay xuống dưới hạ thân anh.

Cách quần chạm đến thứ kia nháy mắt liền có chút khiếp sợ, trước ánh mắt sáng ngời của anh cô lại không đành lòng làm anh thất vọng, tiếp tục động tác, ngón tay nắm lấy lưng quần cùng quần lót, cùng nhau cởi xuống.

Cô cảm giác vô cùng rõ ràng thứ kia nhảy ra ngoài.

Sau một hồi xây dựng tâm lý cô mới bình tĩnh một chút, Giang Dịch cũng không thúc giục, cô run rẩy theo làn da anh đi xuống sờ đến "cậu nhóc".

Cô chưa bao giờ sờ qua vật nào như vậy, chỉ dám nhẹ nắm lấy "cậu nhóc", không có chút kỹ xảo gì, chỉ nghe Giang Dịch trên đỉnh đầu cô ra lệnh --

"Nắm chặt một chút."

"Trên dưới động....."

"Sờ sờ quy đầu....."

"Nhanh chút nữa....."

"Nhanh thêm nữa....."

"Có nước này....." Cô kinh ngạc nói.

"Bình thường, em nhanh hơn một chút..... Hứa Ý..... giúp anh." Anh cơ hồ là cắn răng nói ra những lời này.

Hứa Ý chỉ cảm thấy gánh nặng trên người vô cùng nặng, muốn làm anh thoải mái làm anh phóng thích, cô cũng không rảnh lo cổ tay mỗi như, tiếp tục nhanh tốc độ hơn, trên trán đầu ra lớp mồ hôi mỏng.

Lúc anh bắt cô bị dọa sợ.

Trong lòng bàn tay nhào nhào dính dính, cổ tay cũng vậy, không có một chỗ khô ráo.

"Cậu nhóc" dưới tay cô nhẹ nhàng run rẩy sau đó ỉu xiu xuống, cô nghe anh phát ra tiếng than thỏa mãn

Hứa Ý nằm trong ngực anh cũng tràn đầy thỏa mãn.

Hóa ra cảm giác lấy lòng đối phương lại là như vậy.

Cô cảm thấy bản thân thật sự rất yêu Giang Dịch, vậy mà lại cam tâm tình nguyện giúp anh làm ra loại chuyện như vậy.

Sau đó, chuyện như vậy biến thành chuyện thường ngày, Hứa Ý rất khó từ chối Giang Dịch, rất khó không trềnh mê khuôn mặt thanh lãnh của anh từng chút từng chút bị dục vọng ăn mòn.

Dục vọng của anh là cô.

Giang Dịch nói, cô là thuốc độc cũng là thuốc giải.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa

dtv-ebook.com

* Phiên Ngoại Hai. Từ Góc Nhìn Của Đường Dung 🍩

* phiên ngoại hai. Từ góc nhìn của Đường Dung

Editor: Lemon

Cuộc hôn nhân của Đường Dung chỉ kiên trì mấy năm liền vội vàng kết thúc, nhưng may mắn chính là kết quả tốt đẹp duy nhất của cuộc hôn nhân này được để lại cho bà.

Cho dù tất cả mọi người chung quanh đều cho rằng Giang Dịch sẽ là chương ngại trong tương lai của bà, nhưng bà lại không đồng ý cách nói của bọn họ.

Sao có thể có người mẹ nào ghét bỏ con trai của mình chứ, còn là đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện như vậy.

Đoạn thời gian vừa ly hôn kia, người nọ ngoại trừ mỗi tháng gửi tiền nuôi Giang Dịch ra bà cũng không có bất cứ thu nhập nào.

Sau đó có người giới thiệu bà đi dạy đàn, bà mới dùng thứ mình am hiểu nhất kiếm được một ít tiền.

Hai mẹ con tuy sống nghèo khó, nhưng Giang Dịch từ nhỏ đã hiểu chuyện, cũng không giống các bạn nhỏ khác vì một món đồ chơi hoặc quà vật nào đó mà khóc nháo với bà.

Tiểu Giang Dịch đối với bất cứ thứ gì cũng là bộ dáng không mấy hứng thú.

Ngay từ đầu bà lo lắng tiểu Giang Dịch mắc bệnh tự kỷ, gom đủ tiền liền dẫn bé đi khám bác sĩ, bác sĩ lại nói bé không có vấn đề gì, chỉ là an

tĩnh hơn mấy bạn nhỏ bình thường mà thôi.

Lúc này Đường Dung mới yên tâm, nhưng mỗi khi bà nhìn thấy mấy bạn nhỏ khác chạy nhảy chơi đùa, lại sẽ lo lắng cho tiểu Giang Dịch.

Sau đó như trời giáng lâm, xuất hiện một người có thể làm tiểu Giang Dịch có nhiều cảm xúc.

Là một cô bé tên là Hứa Ý, cô bé thích khóc thích làm ồn ã rộng rãi cùng nhiệt tình. Chưa gặp qua Giang Dịch mấy lần đã có thể lúc khóc lên đến bên cạnh Giang Dịch, túm lấy áo sạch sẽ của bé lau nước mắt cho mình.

Bà tận mắt nhìn thấy con trai nhà mình lộ ra biểu tình một lời khó nói hết.

Tiểu Giang Dịch kéo áo mình về, Hứa Ý khóc đến càng thêm lớn tiếng, sau đó tiểu Giang Dịch liền chân tay luống cuống, Hứa Ý gào, lại túm lấy áo bé.

Cuối cùng tiểu Giang Dịch thế nhưng không hề kéo áo lại.

Lúc sau, bà đều quan sát lúc hai người ở chung, rất rõ ràng mà ý thức được, Hứa Ý dần dần dắt theo Giang Dịch cùng chơi --

Tuy rằng Giang Dịch phần lớn thời gian vẫn rất bình tĩnh, nhưng ngẫu nhiên bà cũng có thể thấy Giang Dịch cười thấy Giang Dịch tức giận thấy Giang Dịch bất đắc dĩ.

Bà cảm thấy vô cùng may mắn Giang Dịch có thể thay đổi như vậy, bởi vậy bà cũng cảm kích Hứa Ý, đối đãi với cô như người nhà.

Sau lại, hai đứa nhỏ đều trưởng thành, bà có thể cảm nhận được giữa hai người nảy sinh chuyện gì đó không bình thường.

Nhưng bà chưa bao giờ can thiệp, làm như người ngoài cuộc nhìn hai đứa nhỏ, vui mừng nhìn con trai nhà mình dần dần ngoài bình tĩnh thì còn

có cảm xúc khác trên mặt.

Kỳ nghỉ đông trước khi thi đại học kia, bà có thể cảm giác được hai người tựa hồ cãi nhau, Hứa Ý vì trốn Giang Dịch thậm chí không tới học đàn.

Nhưng bà không hỏi, chỉ cảm thấy chuyện cãi nhau như vậy hai đứa có thể tự giải quyết.

Buổi tối đêm giao thừa kia, bà cùng Hứa Ý gọi điện thoại, pháo hoa trên bầu trời nổ tung, ánh mắt Giang Dịch cũng cực nóng.

Bà không chịu nổi bộ dáng con trai đầy khát vọng lại thất hồn lạc phách, lần đầu tiên trợ giúp một phen.

Bà đưa điện thoại cho Giang Dịch, đi vào phòng mình.

Giang Dịch thi rớt đại học là ngoài dự tính của bà.

Thằng bé vẫn luôn rất trầm ổn, nhưng thời khắc mấu chốt lại xảy ra sai lầm.

Nhưng bà cũng không cảm thấy đây là một chuyện xấu, tất cả mọi chuyện chùng chất lên nhau tất cả là do thằng bé quyết định.

Giang Dịch có thể tiếp nhận, bà làm mẹ tất nhiên cũng có thể坦然 nhiên tiếp nhận.

Sau đó, cha Giang Dịch đề nghị ra nước ngoài du học.

Giang Dịch đồng ý, bà cũng không có ý kiến.

Khoảng thời gian kia thằng bé ở nước ngoài hẳn là không tốt, lúc gọi video cho bà luôn là bộ dáng hết hơi, mặt mày đầy mệt mỏi.

Bà nhìn thấy đau lòng cực kỳ, nhưng cũng biết mình không giúp gì được.

Thằng bé đã qua cái tuổi cần mẹ giúp đỡ, thằng bé có thể tự mình làm được.

Lại sau nữa, thằng bé nói với bà muốn học lại, muốn làm lại từ đầu.

Bà nhìn thấy trong mắt Giang Dịch tràn đầy hy vọng, trong lòng bà cũng tràn đầy vui sướng, bà biết thằng bé đã tìm được phương hướng rồi.

Hiện tại ngẫm lại, phương hướng kia khả năng chính là Hứa Ý.

Hôm sinh nhật Hứa Ý, Giang Dịch đột nhiên chạy đến thành phố B, gọi điện thoại nói với bà là không về nhà, lúc này bà mới bừng tỉnh, hai đứa hẳn là ở bên nhau.

Mỗi lần Hứa Ý tới nhà, bà luôn làm bộ cái gì cũng không nhìn thấy.

Không nhìn thấy ánh mắt hai người nhìn nhau, không nhìn thấy Hứa Ý duỗi tay móc ngón tay Giang Dịch, không nhìn thấy Giang Dịch nắm tay Hứa Ý...

Tuy rằng có chút khảo nghiệm kỹ thuật diễn, nhưng bà cũng sẽ trộm cười sau lưng hai đứa.

Bà cảm kích tận đáy lòng Hứa Ý --

Cô giống như thiên sứ đáp xuống nhà bọn họ, mang đến vui vẻ cho bà cùng Giang Dịch.

Bà vẫn luôn cũng không biết nên báo đáp Hứa Ý thế nào cho đủ.

Sau đó bà nghĩ tới, chuyện báo đáp Hứa Ý để cho Giang Dịch làm đi.

(~▽~)~(~▽~)~(~▽~)~

ANH CÓ CÒN TIN SÓI TỚI KHÔNG?

Lăng Nam Hoa
dtv-ebook.com

* Phiên Ngoại Ba. Lễ Giáng Sinh (H) 🍊

* phiên ngoại ba. Lễ Giáng Sinh (h)

Editor: Lemon

Lần đầu tiên của Hứa Ý cùng Giang Dịch xảy ra ở phòng thuê cạnh trường học của Giang Dịch.

Là lễ Giáng Sinh, phố sinh viên cạnh Đại học A vô cùng đông đúc, giữa đường có một cây thông Noel thật lớn, treo đầy hộp quà lớn lớn bé bé. Mỗi cửa hàng mặt tiền đều trang trí rực rỡ, dải lụa đỏ, cây thông, Giáng Sinh mũ.....

Nhân viên cửa hàng mặc quần áo ông già Noel đứng ở cửa phát quà.

Các cặp đôi yêu đương cùng đi ra ngoài, ngọt ngào ân ái mà kéo tay.

Hứa Ý đặc biệt từ Đại học B chạy tới tìm Giang Dịch, hai người chọn một tiệm cơm được cư dân mạng chấm điểm rất cao.

Hứa Ý còn uống một chút rượu.

Bởi vì đang đi cùng anh cho nên Giang Dịch cũng không cản cô.

Nhưng Hứa Ý sợ mình uống say đến quên trời quên đất nên tự hạn chế chỉ uống một chút.

Sau khi ăn uống no đủ, Hứa Ý đi ra tiệm cơm, trên đường gió thổi đến mặt cô đỏ bừng, cô xoay người nắm lấy tay Giang Dịch, kéo anh cùng nhau trở về.

Giang Dịch nắm lấy tay nhỏ nóng hừng hực, thường thường cúi đầu nhìn hai má ửng đỏ của cô, đôi mắt bởi vì uống rượu mà trở nên sáng lấp lánh, ngẫu nhiên còn ngẩng đầu nhìn anh, so với đèn neong trên đường còn sáng hơn.

Hứa Ý đi nửa đường vẫn là cảm thấy mình uống nhiều quá, hoặc là cô đã đánh giá cao tử lượng của mình.

Choáng.

Bất quá cũng may có Giang Dịch đỡ cô, tiệm cơm cách phòng Giang Dịch thuê không xa, đi không bao lâu đã tới.

Cô ngựa quen đường cũ mà thay giày, bỏ túi xuống đã bắt đầu cởi quần áo.

Khăn quàng cổ, áo khoác, áo lông..... mãi đến lúc chỉ còn áo sơ mi.

Giang Dịch vừa vệtới liền vào phòng bếp rót nước cho cô, lúc đi ra thì nhìn thấy cô ăn mặc mỏng manh nằm trên giường. Thấy anh thì cô từ trên giường bò dậy, đôi môi nóng hừng hực hôn lung tung trên mặt anh.

Giang Dịch không cầm chắc, ly nước bị nghiêng xối ướt quần áo hai người.

Hứa Ý ngây ngốc, bụng nhỏ bị ướt lạnh cảm cảm, vì thế liền dựa vào Giang Dịch kêu lạnh.

Giang Dịch sợ cô bị cảm, lập tức buông ly nước xuống, từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ quần áo cho cô thay.

Cô trực tiếp cởi quần áo trước mặt anh, chỉ mặc một bộ nội y màu vàng nhạt, cô ngẩng đầu nhìn Giang Dịch, phát hiện anh cũng không có lảng tránh mà nhìn chăm chăm cô.

Đột nhiên trong lòng nảy sinh suy nghĩ muốn trêu anh, cô ném bộ quần áo sạch sang một bên, nhìn anh "Không mặc, dù sao lát nữa cũng phải cởi."

Hai người không chỉ một lần nhìn cơ thể trần trụi của đối phương, Hứa Ý mới uống rượu lại càng thêm to gan, trong lời nói cũng chứa ý khiêu khích.

Giang Dịch không nói chuyện, biết cô đang say, chịu đựng không muốn hiện tại ăn hiếp cô, anh một lần nữa đi phòng bếp rót nước cho cô uống, chậm rãi vuốt tóc lại cho cô "Vậy cũng là chuyện của một lát nữa, em uống nước trước đi."

Hứa Ý hôn anh một cái, mắng: "Đúng là biết giả bộ."

Giang Dịch chỉ là cười, sau đó đứng dậy đi tắm.

Lúc anh tắm xong ra Hứa Ý đã nằm trên giường ngủ rồi, chỉ mặc mỗi nội y nằm bên trái giường, để lại bên phải cho anh.

Giang Dịch nhìn dáng vẻ này của cô, huyết thái dương thình thình nhảy lên, đầu có chút đau, bất đắc dĩ mà cười cười, nói câu: "Đốt lửa xong liền ngủ mất."

Nhưng anh không có khả năng cho cô ngủ.

Ngón tay theo làn da bóng loáng đi xuống, lúc lướt qua vai cô ngón tay anh câu lấy dây an toàn nhẹ nhàng cởi xuống, lại cởi khóa nội y ra, cô ngủ rất say, một chút phản ứng cũng không có.

Một tay anh chống xuống giường, tay kia bắt lấy khóa mềm mại trước ngực cô nhéo nhéo, hô hấp càng ngày càng nặng.

Vài phút sau, anh nắm lấy eo cô làm cô trở mình.

Lúc cùng cô đối mặt mới phát hiện cô đã tỉnh rồi.

Đôi mắt ướt đầm dề phủ một tầng hơi nước, bộ dáng còn chưa tỉnh táo lắm, nhưng cũng biết thẹn thùng, dùng đầu cọ anh, nhỏ giọng hỏi anh đang làm gì.

"Em nói đi?" Giang Dịch nâng cằm cô lên hôn, hô hấp còn mang hơi rượu, hôn đến anh đầu có chút mơ màng muốn say.

Trở mình đặt cô dưới thân, cong lưng dùng hô hấp nóng hôi hổi ngấm lấy nụ hoa trước ngực cô.

Hứa Ý được anh h ãu hạ đến thoải mái, cảm giác say lại thôi thúc dục vọng trong cơ thể cô, cô lung tung xoa tóc anh, ngón tay tìm được vành tai anh ôn nhu mà xoa nắn, anh cắn cô mạnh cô li ãn véo anh một cái, anh nhẹ nhàng cô cũng thả lỏng tay chậm rãi xoa xoa.

Chân cô vòng qua eo anh, đem hạ thân mình g ãn sát anh, sâu trong thân thể có cảm giác trống vắng khát vọng được anh lấp đ ãy.

Vì thế cô thở dốc, cô hôn, cô khóc, cô c ãu, chính mình cũng không biết đang làm cái gì, chỉ cộ cộ hạ thể anh, dùng thanh âm ki ãu mị ở bên tai anh c ãu: "Đi vào đi vào, Giang Dịch..... anh có thể đi vào không....."

Giang Dịch ngăn cả người, hết thầy nằm ngoài dự kiến của anh.

Anh không nghĩ tới cô sẽ nhiệt tình như vậy li ãn ngượng ngừng duỗi tay che miệng cô lại, cô vươn lưỡi liếm tay anh, tay nhỏ m ãm mại tìm được lưng qu ãn anh li ãn lung tung kéo xuống.

Anh nhìn chằm chằm đôi mắt cô, ý đ ão dùng ánh mắt mình làm cô bình tĩnh lại, cô vẫn dùng cái loại ánh mắt ướt át làm người không thể từ chối nhìn anh.

Giọng anh vững vàng hỏi cô: "Em muốn cái gì?"

"Muốn anh..... Muốn..... anh đi vào." Giọng Hứa Ý m ãm đến không thành dạng, mơ mơ h ãu ãu cũng nghe không quá rõ ràng, nhưng động tác trên tay lại không ngừng, nắm lấy "cậu nhóc" đang bành trướng bên dưới, thu ãn thực lên xuống.

Giang Dịch giữ chặt tay cô, lại hỏi một l ãn nữa: "Thật vậy không em?"

"Thật sự." Hứa Ý ngẩng đ ãu hôn anh.

Sau khi nghe được hai chữ này, cánh cửa trong lòng Giang Dịch đột nhiên bị mở ra.

Là Hứa Ý tự mình mở cánh cửa kia.

Sẽ không còn áp lực, cũng không cần tiếp tục nhẫn nại.

Anh úi đầu hôn cô, hô hấp đan xen, giọng đầy nóng bỏng: "Sẽ có chút đau."

Hứa Ý không nói chuyện, chỉ là quấn chặt lấy eo anh, không ngừng cọ sát.

Anh duỗi tay từ trên tủ đầu giường lấy ra một chiếc áo mưa, xé vỏ, mới lạ trông lên, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt như hổ rình mồi của Hứa Ý, anh cười một tiếng.

Lúc áp lên luôn cảm thấy cùng trước kia không giống nhau, trái tim bùm bùm nhảy lên, tay chân cũng không biết đặt ở đâu, chỉ biết dán lên người cô.

Cô cũng dính lấy anh như kẹo mạch nha, làn da dán làn da, mồ hôi hòa với nhau, cô cảm thấy cô cùng Giang Dịch giống như hòa tan ở bên nhau.

Trước khi đi vào anh như là báo trước mà không ngừng hôn cô, lúc cô đang hít lấy không khí anh liền cong eo vọt vào, động tác đang hít vào bị khựng lại, tựa như một quả cầu đột nhiên bị người bóp nổ tung, đau đến rơi lệ.

Cảm giác bị dị vật xỏ xuyên qua cũng không dễ chịu, cô thậm chí có thể cảm nhận được hình dạng của "cậu nhóc", hai mắt nhắm lệ nhìn anh.

Anh cũng nhíu mày, khàn khàn hỏi cô: "Đau lắm hả em?"

Hứa Ý lắc đầu, chỉ là ôm chặt anh, làm hai người dung hợp càng chặt.

Sau khi quen với cảm giác này, hai người đều từ trong đó cảm nhận được tư vị khác nhau.

Giang Dịch ở trong thân thể cô đại trượng thảo phạt, thở hỗn hển ra ra vào vào, mang theo tiếng rên rỉ yêu kiều của cô còn có dịch thể hai người.

Hứa Ý sung sướng, từ biểu tình hưởng thụ cùng tiếng kêu vui thích của cô là có thể biết được.

Nhưng khoái cảm thân thể lại không dịch lại nội tâm thỏa mãn, cô nhìn Giang Dịch, có thể cảm giác được tình yêu mãnh liệt anh dành cho cô, khe rãnh trong thân thể cô bị tình yêu của anh lấp đầy.

Mỗi lần anh va chạm cô đều có thể nghe thấy tiếng nước.....

Giang Dịch lần đầu tiên đã vô cùng xuất sắc, nhịn hồi lâu mới bắn tinh, lúc sau lại lôi kéo cô thay đổi mấy tư thế, tuy nói đều là lần đầu tiên, nhưng thân thể hai người phá lệ phù hợp.

Bọn họ trong đêm Giáng Sinh vui sướng tràn trề mà phát tiết tình yêu với đối phương.

Không biết lẫn lộn đến mấy giờ, Hứa Ý có một loại ảo giác chính mình sắp tan thành từng mảnh, sau khi được Giang Dịch ôm đi tắm rửa liền như không có xương mà cuộn tròn trong lòng ngực anh.

Lôi kéo tay anh không chịu buông, Giang Dịch ôm chặt cô, hỏi cô thích không.

Cô đỏ mặt nói buồn ngủ.

"Anh rất vui, vô cùng vui vẻ." Giang Dịch phát ra từ nội tâm mà nói, anh rất ít nói ra những lời như vậy, giờ phút này thật sự không giống kích động bình thường.

Anh nắm tay cô nhẹ nhàng đặt xuống một nệm hôn.

"Em biết rồi." Hứa Ý lẩm bẩm nói.

"Em hy vọng về sau mỗi ngày anh đều vui vẻ như vậy." Hứa Ý nói như vậy, lại bất giác nhận ra ý tứ sâu xa trong đó, vừa định giải thích Giang

Dịch đã ở bên tai cô cười.

"Được." Anh đùa cợt nói.

"Em không có ý đó!"

"Anh biết." Giang Dịch vẫn tiếp tục cười.

"Cười nữa liền đánh anh!" Hứa Ý giờ nắm tay lên.

Giang Dịch kèm mặt lại gần nắm tay cô, Hứa Ý nhìn chăm chăm gương mặt đầy tươi cười của anh, cuối cùng hôn một cái thật kêu lên mặt anh
"Không nỡ đánh."

Giang Dịch lại cười, ôm cô vào lòng hôn.

-- hoàn toàn văn--

Lemon: cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện tui edit, nếu mọi người thích truyện tui edit thì có thể chọn nút 3 dấu gạch góc trên bên phải, dưới tên truyện là tên tui, mọi người nhấn vào đó là có thể thấy được tất cả truyện tui edit nhen!

Hẹn gặp lại ở một bộ truyện khác!